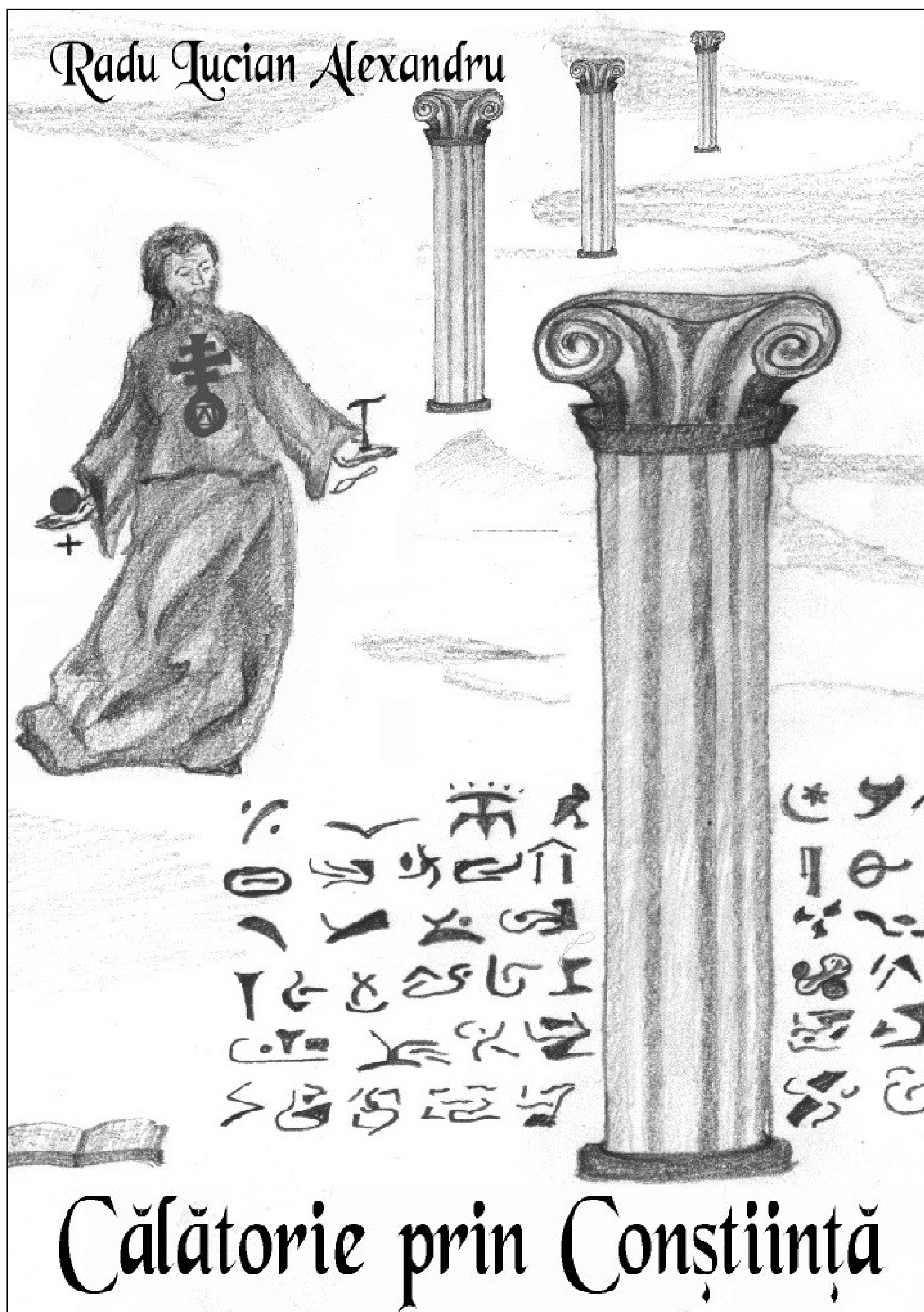
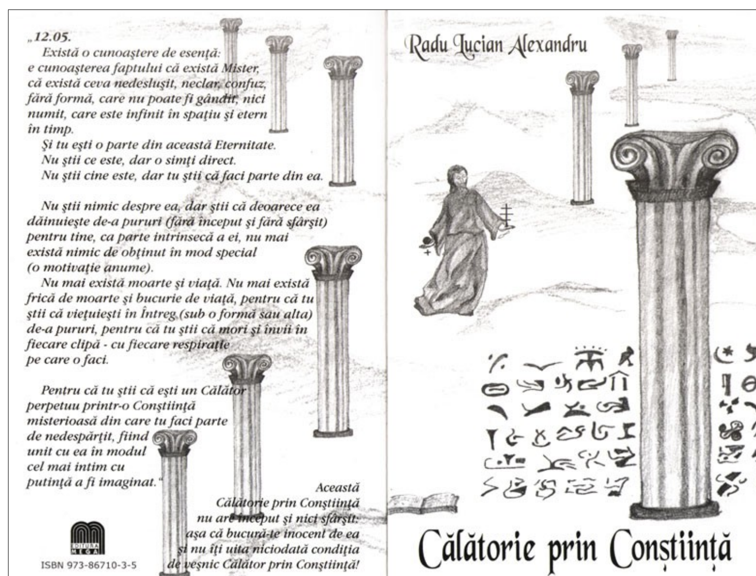

Radu Lucian Alexandru
Călătorie prin Conștiință



E-mail: radu.lucian.alexandru@gmail.com
Id Messenger: radu_lucian_alexandru@yahoo.com
YouTube page: www.youtube.com/radulucianalexandru

http://calatorieprinconstiinta.wordpress.com

Pentru a descărca spre lectură alte cărţi de acelaşi autor vizitati:
http://www.scribd.com/Radu%20Lucian%20Alexandru
http://radulucianalexandru.weebly.com

Ilustraţia copertei: Gabriela Cristea, Radu Lucian
Tehnoredactare: Stănculescu Dan Ioan Nicolae
Ediţie îngrijită şi corectată de Cristian F. Ţiple
Grafica este executată de

Editura Mega
Cluj Napoca, 2004

Tel.:0788 453720
e-mail: edituramega@clujnapoca.ro

I.S.B.N. 973-86710-3-5



Dedic această carte

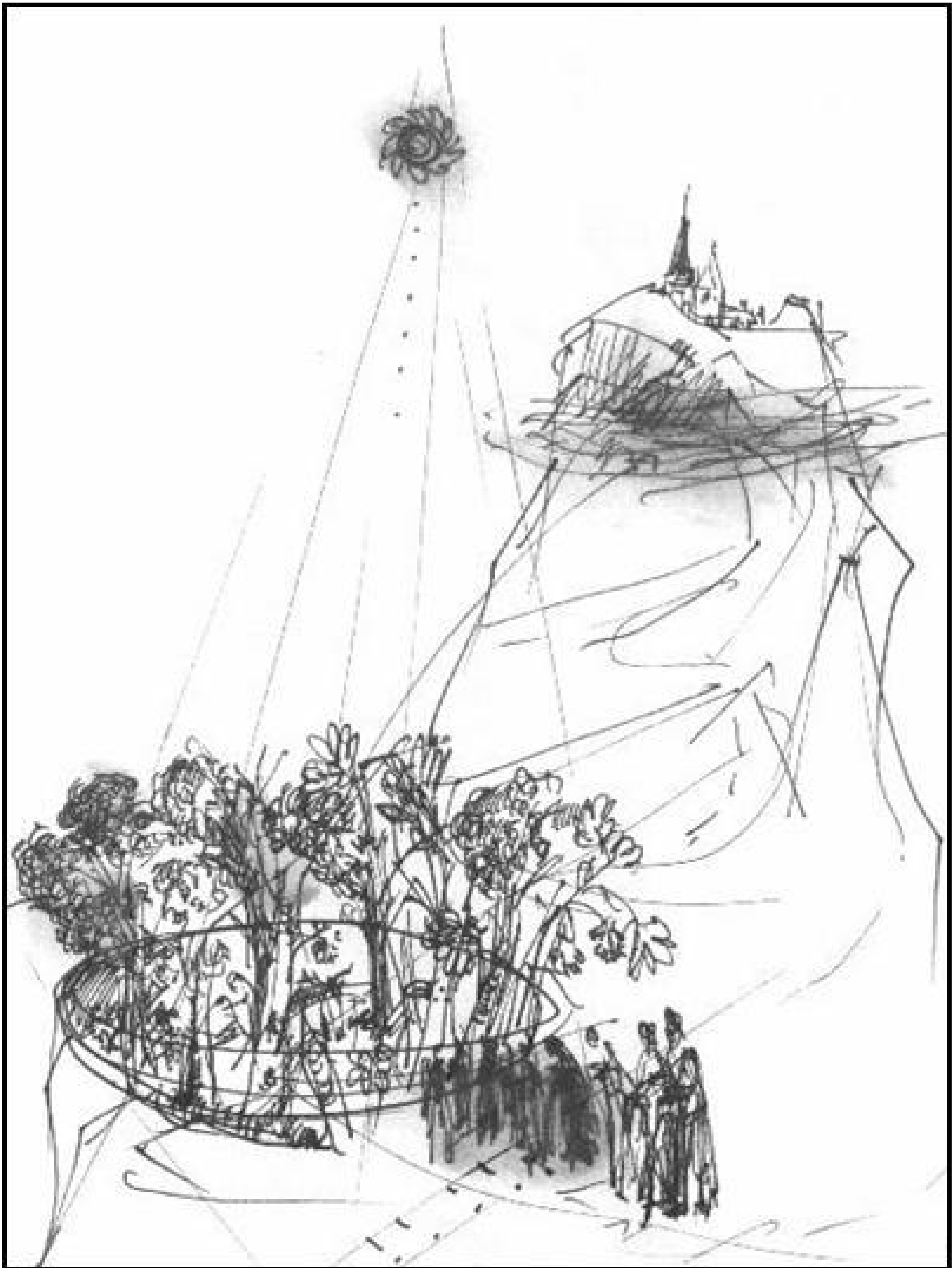
Familiei mele
şi în special

Părinţilor mei
Radu Traian şi
Radu Marcela Maria

Care prin existenţa lor
m-au ajutat să simt

Dragostea de Adevăr
Dragostea de Viaţă
Şi Iubirea Divină

Cuprins



Gânduri într-o poiană

Soarele strălucea arzător deasupra pădurii care, tainică aşa cum e ea dintotdeauna, păstra o linişte misterioasă, care mai degrabă sau mai bine zis îşi alinta al ei freamăt necontenit, gesticulând neîntrerupt din ramurile-i nenumărate ca un argument în plus pe care ea îl aducea în perpetua-i discuţie ce o purta cu Vântul. Acesta îi răspundea Pădurii retrăgându-şi puţin suflarea pentru a cugeta mai adânc, apoi revenea cu suflul său răcoritor şi aducător de înţelepciune, punând din nou pădurea în mişcare.

Când se pregătea să-i răspundă Vântului la o problemă destul de importantă pe care au tot cercetat-o pentru a-i da de cap de o bună perioadă de vreme, atenţia îi fu atrasă de nişte zgomote străine, care i-au tulburat puţin concentrarea. Privind atentă, văzu trecând prin ea un grup de zece – cincisprezece oameni (mergând liniştiţi şi cufundaţi în gânduri fără număr) care urmau cărarea ce ducea la Mănăstirea din vârful muntelui.

Pădurea se învioră. Îi plăceau oamenii căutători de adevăr. Ei erau destui de rari şi abia din când în când treceau vreo câţiva atraşi de posibilitatea găsirii unor răspunsuri la frământările lor interioare, sus, la Mănăstire.

- Mergem deja de patru ore, întrerupse tăcerea Alexandru, conducătorul grupului, dar în curând vom ajunge la o poiană şi acolo ne vom odihni puţin trupurile şi le vom îndestula cu cele trebuitoare lor.

Toţi fură de acord, erau destul de obosiţi şi natura îşi cerea drepturile.

Poiana avea o formă circulară şi era plină de iarbă şi flori, care au încântat de îndată pe călători cu miresmele lor aducătoare de linişte şi armonie.

În dreapta se vedea piscul muntelui, pe care era aşezată Mănăstirea, şi din loc în loc pelerinii puteau să vadă şi urmele vagi ale cărării care urca pe munte.

- Aşadar, să ne odihnim, răsuflă uşurat Gheorghe (un om, cam la patruzeci de ani, semeţ şi mândru), aşezându-se alături de ceilalţi în cerc şi începând a-şi scoate (care de mai câte) din cele ale gurii.

Forfota specifică pregătirii mesei aduse cu sine şi mici sporovăieli ale mesenilor, care animau încoace şi încolo regatul aerian al poienii.

În acele momente în poiană răsări parcă din senin, pentru că nimeni nu-l văzuse venind, un Călugăr. Avea cam la 30 de ani şi pe chipul său se reflectau liniştite pacea pădurii şi lumina soarelui. Doar vântul, şugubăţ cum e el, mai tulbura din când în când armonia chipului său, jucându-se uşor cu pletele-i curgânde în valuri.

- Bine ai venit părinte, îi dădu bineţe Alexandru pe când Călugărul se apropia de grup. Suntem un grup de pelerini şi ne îndreptăm spre Mănăstire. Acum ne odihneam puţin. De bine-voieşti, vino şi te ospătează şi dumneata la masa noastră, binecuvântând-o.

- Dar sigur dragii mei, cu plăcere, că vin de la drum lung.



Călugărul luă loc alături de ei şi, după ce binecuvântă masa, gustă puţin din nişte pâine cu brânză şi cu miere.

- Părinte, îl întrerupse puţin unul din călători, cât mai e până la Mănăstire?

- Păi, păru că se gândeşte Călugărul, după unii încă nici n-aţi început să mergeţi către Ea, după alţii, aţi şi ajuns!

Remarca puţin ciudată a Călugărului reduse considerabil foşniturile comesenilor şi acum toţi erau cu ochii aţintiţi asupra lui.

- Cum adică, ce vrei să spui părinte?, întrebă nedumerit Gheorghe, a cărui atenţie încă îi mai era distrasă de un măr din care tocmai se înfrupta ca un războinic.

Călugărul tăcu puţin, lăsând ochii o clipă în voia lor şi apoi îi aţinti spre Gheorghe, a cărui atenţie acum era atrasă pe deplin.

- Cum să vă spun eu, zise el, pentru a vă face să înţelegeţi această problemă a Începutului şi Sfârşitului e necesar să abordăm aceste noţiuni pe rând. Şi eu aş zice să începem cu păcatul originar, că de acolo a început totul, nu?

Toată lumea dădu aprobator din cap, aşteptând într-un fel curioasă şi intrigată ce are să le spună Călugărul despre această chestiune.

Păcatul originar

- Pe mine, îşi reluă Călugărul expunerea, m-a lămurit în legătură cu această problemă un ţăran de la munte.

Odată, trecând printr-un sat, am înnoptat la acesta şi, înainte să mă duc la culcare, am ascultat şi eu atent poveştile pe care acesta a început să le spună copiilor săi înainte de culcare.

Am să vi le istorisesc şi vouă aşa cum le-a spus el. Era glumeţ ţăranul, aşa că le-a zis copiilor că are să le spună o poveste despre Primul Moş care a trăit pe pământ, dar că această poveste poate fi spusă în două feluri: unul mai lung şi altul mai scurt.

- Pe care vreţi să v-o spun prima?, îi întrebă el pe copii.

- Pe cea scurtă, îi răspunse cel mai mic dintre ei, puţin somnoros - să vedem dacă ne place. Dacă ne va place, o vom asculta şi pe cea lungă.

- Ehei, dragii mei, îi îmbrăţişară călduros vorbele ţăranului pe copii, era demult, demult, un Moş Bătrân - bătrân de nimeni nu ştia cât era de bătrân. El dormea de foarte mult timp, nimeni nu ştia de când, dar iată că odată se trezi. Se simţea proaspăt şi dornic de muncă, aşa că a construit un Munte cu tot ce are acesta nevoie: stânci, păduri, râuri, flori, poiene, pajişti şi de toate cele, căci era puternic acest Moş, putea să creeze doar gândindu-se la ce voia să creeze.

Pe vârful Muntelui îşi construi o casă şi în jurul ei o grădină întinsă şi bogată în toate cele, cum nu se mai văzuse până atunci.

Apoi îşi creă doi căţeluşi drăgălaşi şi simpatici, pe care-i numi Adămel şi Evana, care să salte prin grădina lui şi să-i aducă şi lui o bucurie la bătrâneţe. Şi aşa trăiră o vreme tustrei, fericiţi şi liniştiţi.

Apoi, nu se ştie din ce motiv, Moşul se pare că se plictisise de căţeluşi şi dori să-i alunge din grădina sa. Aşa că se gândi cum să facă să nu-i alunge prea brusc, să nu pară că era total nerecunoscător pentru bucuria pe care i-o aduseră până atunci. Se gândi şi-i veni o idee: o să umple o farfurie cu lapte şi alte farfurii cu diferite feluri de mâncare şi le va spune căţeluşilor că pot să mănânce orice, numai lapte nu.

El ştia că datorită naturii lor, datorită modului în care au fost crescuţi, a înclinaţiilor şi dorinţelor pe care El însuşi le-a pus în ei, căţeluşii nu o să reziste prea mult să nu mănânce din farfuria cu lapte.

Şi atunci va avea un motiv să-i alunge, nu prea serios ce-i drept, dar pe căţei oricum nu-i duce capul la argumente seri-oase. Plănuind totul, Moşul zâmbise răutăcios: găsise cum să scape de căţei.

Zis şi făcut. Aranjă cum plănuise şi căţeii s-au comportat întocmai cum prevăzuse - nici nu se putea altfel, deoarece am uitat să vă spun că Moşul era atoateştiutor şi deci ştia perfect şi care erau toate urmările *acţiunilor sale*.

Aşa că, bucuros de ispravă, Moşul alungă căţeii din grădina lui. Aceştia plecară trişti şi abătuţi, pentru că-i alungase Stăpânul şi acum nu mai avea cine să le dea de mâncare şi să se joace cu ei...

- Ce Moş rău, îl întrerupse copilul cel mai mare. Povestea asta, tată, am înţeles că are şi o formă mai lungă; aceasta se termină mai bine? Pentru că eu ştiu că poveştile se termină întotdeauna bine...

- Mie mi-a plăcut, se smiorcăi copilul cel mic (care era el de felul său mai răutăcios). Mi-a plăcut şmecheria Moşului... Mi-e somn, mă duc să mă culc.

- Du-te dragul tatii, îi zise ţăranul, apoi întorcându-se către fiul cel mare îi zise: ţie o să-ţi spun povestea cu final fericit. Ascultă:

Era odată în străbuni un Moş Bătrân, cu barbă blândă şi plin de înţelepciune. El trăia într-un vârf de munte, într-un colţ uitat de lume împreună cu copilul său Adămel şi cu soaţa acestuia Evana.

Râurile vieţii curgeau pe acel munte şi dădeau, oricui dorea să bea din ele, sănătate şi tinereţe veşnică. Munte semeţ şi mândru, aer curat şi pur, plin de miresme, stânci maiestuoase şi pline de curaj, păduri umbroase, liniştitoare şi aducătoare de răcoare, flori alpine crescute în stâncă, zâmbind soarelui în faţă; atmosferă de basm şi cadru de rai era locul în care crescuseră Adămel şi Evana.

Ei aveau un trai simplu, lipit de natură şi cunoaştere puţină, ca unii ce crescuseră izolaţi în acel vârf de lume şi nu cunoşteau lumea. Nu cunoşteau ce e aceea mare, ce e aceea câmpie, ce-i deşertul, cascadele, pădurile tropicale, ce-i oraşul, nu cunoşteau universul, nu cunoşteau lumea, nu se cunoşteau nici pe ei, pentru că nu studiaseră şi nu se studiară până atunci. Nu au explorat şi nu căutat încă.

Erau doar la nivelul de simpli contemplatori ai naturii, încă neiniţiaţi în nici un fel în tainele ei, ei erau acolo şi puteau doar să zică „exist şi mă bucur!” - doar atât.

Moşul, care era umblat prin lume şi cunoştea toate ascunzişurile, toate misterele şi secretele naturii şi ale oamenilor, încerca să-i mai înveţe câte ceva, dar se lovea mereu de ignoranţa lor totală.

Încerca să le explice cum arată un oraş, un deşert sau o mare, să le spună de comportamentul, modul de viaţă şi preocupările oamenilor de la oraş, dar era fără rost încercarea lui, pentru că copiii nu aveau

noţiuni de bază însuşite, noţiuni pe care şi le puteau însuşi doar intrând în contact direct cu lucrurile despre care le povestea Moşul.

Pe copii aceste povestiri ale Moşului într-un fel îi atrăgeau, în alt fel îi şi speriau. Necunoscutul atrage şi inspiră teamă în egală măsură.

Dar încetul cu încetul iată că se născu în ei, uşor, uşor, curiozitatea de a cunoaşte minunile de care le povestea Moşul: avioane, maşini, vapoare, televizoare, radiouri, telefoane, cetăţi, arme, războaie, baluri, dansuri, sateliţi, planete, ritu-aluri şi altele de cele. Parcă ceva în adâncul sufletului lor îi îndemna să plece în lume. Pe de altă parte era siguranţa acelui loc de vis în care trăiau fericiţi, pe care, într-un fel, îl îndrăgeau la fel de mult precum simţeau că ar îndrăgi misterioasa aven-tură în lumea necunoscută care îi înconjura.

Moşul le vedea lupta aceasta interioară; nu voia nici el să-şi vadă copiii rămaşi pentru totdeauna ignoranţi, necunoscători ai universului şi ai lumii, ştiind că cunoaşterea lumii, a oamenilor şi a propriilor lor posibilităţi de exprimare îi va face, când le vor deţine, şi mai fericiţi decât erau acum.

În plus el ştia că această cunoaştere îi va ajuta cu timpul să devină din sclavi ai exteriorului, ai circumstanţelor şi ai propriilor lor porniri lăuntrice neexplorate, şi deci nestăpânite, stă-pâni ai exteriorului şi interiorului.

Se hotărî deci să facă tot ce-i stătea în putinţă să-şi determine copiii să coboare din acel vârf de munte în lume. Nu putea să-i alunge pur şi simplu direct, aşa că încercă să o facă mai pe ocolite.

Aşa că într-o bună zi, punând pe masă o carte groasă numită *Cartea cunoştinţei binelui şi răului* le spuse:

- Puteţi citi din toate celelalte cărţi pe care le am, dar din cartea aceasta să nu citiţi, căci în clipa în care veţi citi, vă voi alunga de aici în lume, pentru că nu m-aţi ascultat - el ştiind că, datorită curiozităţii şi inconştienţei lor, copiilor le va fi aproape imposibil să se abţină să nu citească din aceea carte...

Aici ţăranul se oprise, pentru că copilul cel mare adormise şi el.

Eu l-am privit în tăcere, l-am aprobat cu o privire şi m-am dus şi eu la culcare.

- Cam brusc sfârşit are povestea a doua, zise Gheorghe. Nu ai reuşit să afli continuarea de la ţăran?

- Continuarea e viaţa însăşi!, răspunse enigmatic Călugărul.

Alexandru ascultase cu atenţie povestirea Călugărului şi se părea că acesta nu răspunse direct problemei Începutului care a fost pusă în discuţie iniţial...

- Ştiu la ce vă gândiţi, zise brusc Călugărul, dar eu nu vă voi da mură în gură. Va trebui să meditaţi la ce v-am spus în legătură cu Începutul, pentru că mai multe nu e nevoie să vă spun! Cine are minte să înţeleagă!

- Bine, bine, cum vrei tu părinte, zise Gheorghe puţin precipitat, fie cum zici tu – se gândea că acesta a introdus o proble-mă greu de pătruns şi la care trebuie să mai mediteze – dar vorbeşte-ne despre sfârşit, parcă aşa îţi era vorba.

- Nu aţi înţeles începutul şi vreţi să vă vorbesc despre sfârşit? Dar nu vedeţi că nu este sfârşit fără început? Aceasta e învăţătura mea despre sfârşit!

- Ba vedem, răspunse cineva din grup, dar cum începutul celor care sunt a fost, vrem să ne vorbeşti despre ce se va întâmpla la sfârşit cu ele.

- *Cele ce au fost, sunt şi vor fi !*, răspunse tunător Călugărul. Unde încape începutul şi sfârşitul aici?

Se lăsă tăcerea. Oamenii nu înţelegeau spusele Călugărului, dar le respectau.

Călugărul ştia că nu astfel de răspunsuri se aşteptau de la el, dar mai ştia că cineva trebuia să-i şocheze din când în când cu răspunsuri neprevăzute şi ieşite din canoanele obişnuite pentru a-i trezi puţin, chiar şi vremelnic, pe aceşti oameni din somnul ignoranţei lor copiate automat după gândirea „turmei” în care crescuseră.

- Bine, întrerupse Călugărul tăcerea, înainte de a vă vorbi de sfârşit, să vorbim puţin despre ce se întâmplă între început şi sfârşit, adică despre „desfăşurarea acţiunii”, nu? E logic doar. Aşadar vă voi mai spune o poveste despre o Împărăţie care există şi de modul cum ea e condusă.

- Ne vei vorbi de împărăţia lui Dumnezeu şi de modul ei de organizare?, întrebă cineva.

- Eu vă voi spune deocamdată doar o poveste. Ascultaţi, vă rog:

Emanuel

- Într-o Cetate Mare trăia un Mare Împărat care ajutat de fiul său Emanuel, conducea treburile împărăţiei. În ultima vreme supuşii săi au devenit tot mai răutăcioşi şi făceau multe rele, aducând şi multe injurii la adresa Împăratului. Acesta se gândea ce să facă în această privinţă. Se gândi astfel şi luă măsuri aspre împotriva acestor păcătoşi de supuşi care îi tulburau liniştea împărăţiei, pedepsindu-i cum se cuvine. Apoi a cugetat o vreme şi se pare că la un moment dat îi veni, după părerea unora, o idee bună de îndreptare a situaţiei. Iată ce idee zic aceştia că i-a venit. L-a chemat la el pe Emanuel şi i-a zis:

- Fii atent fiul meu, dacă te duci prin Împărăţie şi te laşi omorât acolo, le voi ierta păcatele acestor supuşi ai mei şi nu-i voi mai pedepsi pentru ele.

- Faci tu asta?, se bucură Emanuel.

- Da!
- Şi dacă nu mă duc?
- Atunci îi mai las să se chinue un pic în torturile armatelor mele, până te hotărăşti să te duci.
- De ce eşti aşa de rău? Nu i-ai putea ierta şi fără să mă duc la ei?
- Nu, că vreau să te văd cum te chinui - vreau să vezi şi tu ce lume conduc eu, că prea trăieşti în huzur şi în chefuri şi nu ai grijă de treburile împărăţiei...

Aici călugărul se opri, lăsându-i iarăşi pe ascultătorii săi cu gura căscată. Era clar că el făcea aluzie la anumite moduri de gândire evident greşite pe care le aveau unii din semenii lor şi, dacă stăteau bine să se gândească, chiar şi ei.
- Cam sadică povestea aceasta, zise Alexandru.
- Nu-ţi fă probleme, poveştile de adormit copiii trebuie să aibă puţin dramatism, dar pentru asta tot poveşti de adormit copiii rămân...
- Eu, începu a glăsui cineva din grup, am dedus din ce ne-ai povestit că viziunea anumitor sectanţi despre mântuire este evident greşită, dar noi, care suntem singurii care avem credinţă adevărată dintre toţi oamenii, ne vom mântui cu siguranţă.
- Eu am spus doar o poveste, comentariile le las pe seama voastră, răspunse Călugărul. Oricum, dacă tot ai adus vorba despre mântuire, haideţi să vă mai spun o poveste: una despre meritele mântuirii.

Meritul mântuirii

- Un rege foarte puternic, care avea un regat imens, întins în cele patru bătăi ale vântului, a convocat la curte o întrunire a oamenilor care erau consideraţi cei mai înţelepţi din regatul său şi aşezându-se în faţa lor le-a zis:
- Ştiţi că împărăţia mea se întinde în cele patru zări şi puţini sunt aceia care-i cunosc toată întinderea. Fiind o împărăţie mare cei mai mulţi dintre supuşii mei nu ştiu unde este Cetatea cea Mare - nu ştiu unde stau eu, conducătorul acestui regat.

De aceea doresc ca fiecare dintre voi să plece într-o parte a regatului meu şi să arate oamenilor din acea parte drumul cel mai potrivit şi mai scurt pe care pot veni *din acea parte* a regatului, cu mijloacele specifice acelei părţi, până la Cetatea mea de scaun, pentru a ajunge să mă cunoască şi să vorbească cu mine, dacă doresc.

Aşadar, plecaţi în regat pentru a-mi îndeplini porunca, dar luaţi aminte să adoptaţi îndrumările voastre pentru drum specificului regiunii în care veţi merge. Astfel, în descrierea drumului şi a mijloacelor necesare pentru a-l parcurge va trebui să ţineţi seama de temperamentul oamenilor: unii merg mai repede, alţii mai încet; unora le place să întrebe de direcţie cât mai des, stând mai prost cu orientarea, alţii sunt mai rezistenţi şi au nevoie de popasuri mai rare. Să ţineţi cont de mijloacele de transport pe care fiecare le foloseşte: unii folosesc caii, alţii cămilele, alţii elefanţii, alţii asinii, alţii diferite mijloace tehnice de transport cu diferite performanţe, alţii vor veni pe jos ş.a.m.d.

Să luaţi apoi în considerare punctele de reper specifice fiecărei regiuni în parte: munţii şi văile, drumurile şi câmpiile care trebuie traversate venind din acea regiune încoace.

Să le spuneţi apoi să-şi ia merindele şi faptele bune cu ei, să se poarte cuviincios pe drum încoace şi să fie foarte atenţi pe unde merg, spre a nu se rătăci.

Şi apoi să fie atenţi să nu confunde Cetatea Mea cu alte mari cetăţi care le vor întâlni pe parcurs.

Să le spuneţi că Cetatea Mea se deosebeşte de toate celelalte, fiind cea mai mare, cea mai măreaţă, cea mai frumoasă, cea mai plină de bogăţie şi cea mai enigmatică pe care o vor întâlni vreodată. Când o vor vedea, vor şti că e ea dacă mintea lor va tăcea, incapabilă fiind să găsească vreun cuvânt sau vreo idee care să descrie această Cetate a Mea. Acesta e semnul suprem de recunoaştere.

Înţelepţii au ascultat cuvântul regelui şi l-au împlinit întocmai. Şi astfel, urmând indicaţiile înţelepţilor, diferiţi oameni din diferite regiuni au întreprins călătoria şi l-au întâlnit pe Rege, bucurându-se de măreţia, înţelepciunea şi dărnicia sa.

Alţii însă s-au mulţumit doar să vorbească despre drum, des-pre călătorie, făcând diferite presupuneri despre ce e necesar pentru drum, despre direcţia ce trebuie urmată, despre ceea ce puteau întâlni pe drum, despre ce e la capătul drumului etc. Şi astfel îşi pierdeau mult timp în astfel de discuţii fără rost.

Ba mai mult, când mai vizitau câte o altă regiune a împărăţiei sau intrau în contact cu alţi oameni din alte regiuni, se luau la ceartă cu aceştia că drumul pe care ei îl ştiu nu este bun, că înţeleptul care i-a învăţat pe ei nu cunoştea de fapt drumul, susţinând sus şi tare că singurul care cunoaşte drumul adevărat e doar Înţeleptul care i-a învăţat pe ei.

Unii care aveau mai multă minte îşi ziceau că aşa ceva nu se poate, că regele nu ar fi permis ca falşi înţelepţi să dea îndrumări false despre drum la majoritatea oamenilor din împărăţie, cu excepţia micului grup din care ei făceau parte şi care a fost călăuzit de un anumit înţelept.

Şi ei se apropiau de adevăr: nu numai că regele a trimis înţelepţii săi în fiecare regiune ca să povestească despre Cale în mod corespunzător şi specific acelei regiuni, dar după ce aceştia s-au întors,

terminându-şi misiunea, a trimis alţi şi alţi înţelepţi în fiecare regiune în parte, cât mai des posibil, ca oamenii să nu uite care sunt drumurile corecte care duc la Cetatea Lui.

- Ei, dragii mei ascultători, încheie Călugărul, ce credeţi voi despre aceşti oameni care se ceartă între ei în privinţa diferitelor căi, în loc să le pună în practică şi să le parcurgă, ajungând la Cetatea din Mijlocul Împărăţiei şi să se bucure de darurile şi bucuriile găsite acolo?

Nu-şi pierd ei vremea degeaba?

Unde mai pui că uneori îşi fac şi rău unii altora încercând să se oblige unii pe alţii să recunoască că drumul lor e mai bun. Oare nu vor fi ei pedepsiţi de către Rege pentru tulburarea liniştii şi păcii din regatul său?

- Asta e evident, îi răspunse Călugărului cel care îl întrebase mai înainte dacă le va vorbi despre împărăţia lui Dumnezeu.

Călugărul îşi opri privirea asupra lui şi cu o voce blândă îi spuse:

- Ei, acum v-am vorbit despre Împărăţia lui Dumnezeu!

- Dacă tot ai vorbit de pedeapsa şi răsplata pe care Regele o va da, zise Gheorghe (tulburând strident tăcerea naturală pe care o lăsară în sufletele ascultătorilor ultimele cuvinte ale Călugărului), poţi să ne vorbeşti puţin în acest context părinte despre Rai şi Iad?

- Dacă voi doriţi, vă voi povesti mai întâi o istorioară despre o pedeapsă pe care a primit-o un mare păcătos.

Pelerinii dădură aprobator din cap şi atunci Cuvintele Conştiinţei coborâră iarăşi asupra lor:

Pedeapsa Raiului

- În lumea aceasta era un om extrem de păcătos şi nu era patimă căreia el să nu-i fi cedat "cu bucurie" şi pe care să nu o repete de câte ori i se ivea ocazia.

Era un mare beţiv şi un mare Don Juan, îi plăceau femeile la nebunie. Era şi cel mai mare bătăuş din zonă şi nu era încăierare la care el să nu participe şi în care să nu împartă cu dărnicie pumni şi picioare dureroase celor care se nimereau în calea lui.

Părinţii nu şi-i respecta şi cu banda lui de tâlhari jefuia pe cine prindea în cale: cetăţeni, maşini, chiar şi biserici, îl huiduia pe Dumnezeu şi pomenea în fiecare zi de dracu şi de mama lui.

Banul şi patima erau regii din viaţa lui, viaţă care, ce-i drept, nu a fost foarte lungă, pentru că odată, pe când era beat, a intrat cu maşina într-un stâlp pe care Domnul l-a crescut pe marginea drumului pentru el.

Şi iacătă-l pe flăcăul nostru în faţa scaunului de judecată al Judecătorului. Avea el o oarecare ură pe lume şi nici chiar acum, în faţa Lui, nu-şi regreta faptele. Se aştepta să fie trimis în Iad şi oarecum se bucura, ştiind că acolo păcatul şi viciul e în floare – de aceea era convins că se va descurca de minune acolo, căci, gândea el, „cine se aseamănă, se adună". Deja îşi imagina orgiile şi bătăile pe care le va avea cu ceilalţi locuitori ai Iadului şi cu dracii. Aşadar îşi aştepta verdictul liniştit.

Veni dar şi vremea lui şi după ce cel din faţa lui primise sentinţa, iată-l şi pe el faţă în faţă cu Judecătorul.

A văzut că în stânga şi în dreapta acestuia era câte o uşă şi a observat, cât timp aşteptase să fie judecat, că pe cea din stânga sunt trimişi cei ce au primit sentinţa Iadului.

După ce chibzui puţin, hotărî să nu-şi mai aştepte verdictul şi se îndreptă liniştit spre uşa din stânga.

Judecătorul îl lăsă să facă câţiva paşi şi apoi îl opri:

- Vasile, unde mergi?

- În Iad, Judecătorule!

- De ce? Te-am trimis eu acolo?

- Nu, dar mă veţi trimite! M-am gândit să facem economie de cuvinte şi să trecem repede la fapte: sunt curios şi eu cum arată Imperiul Patimilor şi al plăcerilor senzuale. Am gustat eu câte ceva din acestea pe Pământ, dar bănuiesc că dacă acolo e regatul lor...

- Da, da, îl întrerupse judecătorul, s-ar putea să fie cum zici tu, dar nu vei afla pentru că tu nu vei merge acolo.

- Cum adică?!

- Ia uite aşa, fiindcă ai fost rău pe pământ şi nu te căieşti de asta, vei merge în Rai drept pedeapsă. Acolo nu vei găsi alcool, fiind prohibiţie, nu te vei putea bate cu nimeni, toţi fiind calmi şi iubitori, nu vei găsi prostituate cu care să faci orgii, ci doar sfinte care au oroare de sex... aşadar acolo nu-ţi vei putea împlini nici o patimă - va fi un adevărat chin pentru tine, zâmbi punând verdictul Judecătorul.

- Dar, Doamne, nu se poate, ştii că eu nu m-aş simţi bine printre sfinţi, cântându-ţi toată ziua imnuri, mă voi plictisi de moarte; te rog, nu mă pedepsi aşa tare...

- Tot răul spre bine, conchise Judecătorul, şi cu un semn al degetului îl trimise pe Vasile în Rai...

La aşa sfârşit de poveste toţi ascultătorii Călugărului rămaseră cu gura căscată.

Mintea lor era bulversată rău de tot: „Auzi, să meargă păcătoşii în Rai!" gândeau majoritatea dintre ei şi se uitau năuciţi la Călugăr care părea foarte mulţumit de povestirea lui şi de reacţia ascultătorilor.

Unul dintre ei încercă să exprime în cuvinte mirarea lor:

- Părinte, ce-ai vrut să spui mai exact cu povestirea pe care tocmai ne-ai istorisit-o?

- Nimic altceva decât ceea ce tocmai am spus, zise liniştit Călugărul, şi nu vă aşteptaţi ca lămuririle suplimentare, care să vă facă să înţelegeţi mai bine povestea, să vină de altundeva decât din propria voastră raţiune şi chibzuială.

Dacă voi nu veţi înţelege prin voi înşivă care este problema cu Raiul şi Iadul, nimeni nu vă va putea face să o înţelegeţi.

Aşa că chibzuiţi şi cugetaţi, analizaţi Realitatea prin voi înşivă şi nu prin ceea ce vă spun alţii; aşa nu veţi greşi niciodată, aşa veţi atinge Liniştea şi Tăcerea.

Oricum, dacă tot am vorbit de Iad, haideţi să vă povestesc o istorioară pe care mi-a spus-o mai demult un călugăr bătrân şi înţelept despre locul unde se află Raiul şi cum se poate ajunge în el.

- Bine părinte, zise Alexandru, am înţeles sfaturile dumitale în legătură cu dreapta chibzuială, care nu-şi poate avea izvorul decât în noi şi sunt de acord cu ele, dar încearcă te rog de data aceasta să fi mai explicit şi mai uşor de înţeles.

- Poveştile mele sunt întotdeauna uşor de înţeles *de cei care le ascultă*, dar fie cum vrei tu...

Vreau în Iad

Demult, în urmă cu câteva sute de ani, în mijlocul pădurilor şi munţilor trăia pustnicul Teofan, singur şi neştiut de nimeni, căci se ferea a spune oamenilor despre practica şi asceza sa.

În singurătatea muntelui şi în mijlocul oamenilor pustnicul îşi supusese trupul şi mintea purificărilor prin post şi auto-observare şi autoanaliză, pe care le-a desfăşurat în mod continuu şi cu multă perseverenţă.

Astfel că a reuşit încet, încet, să pătrundă secretele conştiinţei, să pătrundă puţin câte puţin vălurile misterului lăsate de Dumnezeu peste lume, dezvăluindu-şi sieşi din tainele vieţii şi ale morţii.

Observându-şi necontenit trăirea, el a putut vedea că este fericit doar atunci când gândeşte şi înfăptuieşte Binele.

El a putut vedea că de gândeşte corect în raport cu Realitatea, Vocea Conştiinţei pusă în el de Divinitate îi arată că face bine prin sentimentul de mulţumire deplină pe care-l resimte atunci.

Ştiind aceasta, de fiecare dată când se simţea nemulţumit (mânios, trist, plictisit, fricos…), chiar şi în cea mai mică măsură, căuta să vadă ce gând greşit purta el atunci în mintea lui, ce aşteptări, ce regrete, ce speranţe false s-au strecurat în mintea lui şi imediat ce le vedea, le elimina de acolo senin şi liniştit ca unul ce a înţeles inutilitatea şi falsitatea unor astfel de gânduri.

El ştia astfel că poate fi mulţumit, fericit, liniştit, indiferent de atitudinea celorlalţi oameni faţă de el, indiferent dacă e înjurat, dacă nu e ascultat sau dacă e batjocorit.

A înţeles că hotărâtoare pentru mulţumirea şi liniştea sa nu este atitudinea celorlalţi oameni sau a mediului faţă de el, ci *atitudinea lui* faţă de aceştia.

A conştientizat că dacă el, întotdeauna, prin forţa corectei discriminări, doar iubeşte şi vrea binele şi caută să facă bine *tuturor* celor din jur, indiferent de atitudinea binevoitoare sau, dimpotrivă, răuvoitoare a acestora faţă de el, el este fericit şi mulţumit.

Constatând toate acestea el a coborât din munte şi s-a făcut Preot, încercând să ajute oamenii cât poate de bine, atât prin puterile sale fizice, cât, mai ales, prin învăţătura sa despre iubire, fericire şi dreapta chibzuinţă care poate să-i ajute a-şi dobândi liniştea şi pacea sufletească.

Aşa a trăit până la momentul când Domnul l-a chemat la El.

În momentul acela a fost întâmpinat de trei îngeri strălucind de lumină şi a fost purtat până în faţa scaunului de judecată a lui Hristos pentru a i se da răsplată pentru binele făcut.

- Bine ai venit, Teofane, îl întâmpină Hristos cu bucurie, îmbrăţişându-l; tu ţi-ai trăit viaţa în bucurie şi fericire şi ai încercat să-i ajuţi şi pe ceilalţi oameni să simtă şi să pătrundă această bucurie. Tu ai pătruns multe din tainele împărăţiei mele. Pentru aceasta vreau să te răsplătesc şi ţi-am pregătit un loc de cinste în cel mai înalt cer.

- Să-mi fie cu iertare Preaînalte Doamne, dar eu ştiu că pot fi cu atât mai fericit cu cât ajut mai mult şi pe cât mai mulţi şi ştiu Doamne că voi fi mai fericit în acel loc numit Iad. Acolo voi putea să ajut mult mai bine, căci acolo e nevoie de mine, e nevoie de învăţătura şi ajutorul meu mult mai mult decât în Rai, unde consider că pot ajuta mai puţin.

Cu învoirea ta, Doamne, aşadar, eu aş dori să mă cobor în Iad, căci ştiu că fericirea vine din lăuntrul meu şi nu e condiţionată de locul în care mă aflu, ci doar de atitudinea mea faţă de acel loc.

Dacă ea e corectă, e curăţită de aşteptări false, de regrete şi speranţe zadarnice, de iluzii, de cunoaşteri şi percepţii greşite, ştiu că sunt fericit, liniştit şi în pace. Şi ştiu că e corectă dacă ajut, şi ştiu Doamne că pot ajuta mult mai mult în Iad decât în Rai!

- Binecuvântat să fii, fiul meu: tu ai pătruns o Taină mare, tu ai pătruns taina fericirii. Mulţi sfinţi, deşi s-au nevoit mult pe pământ, nu au pătruns această taină.

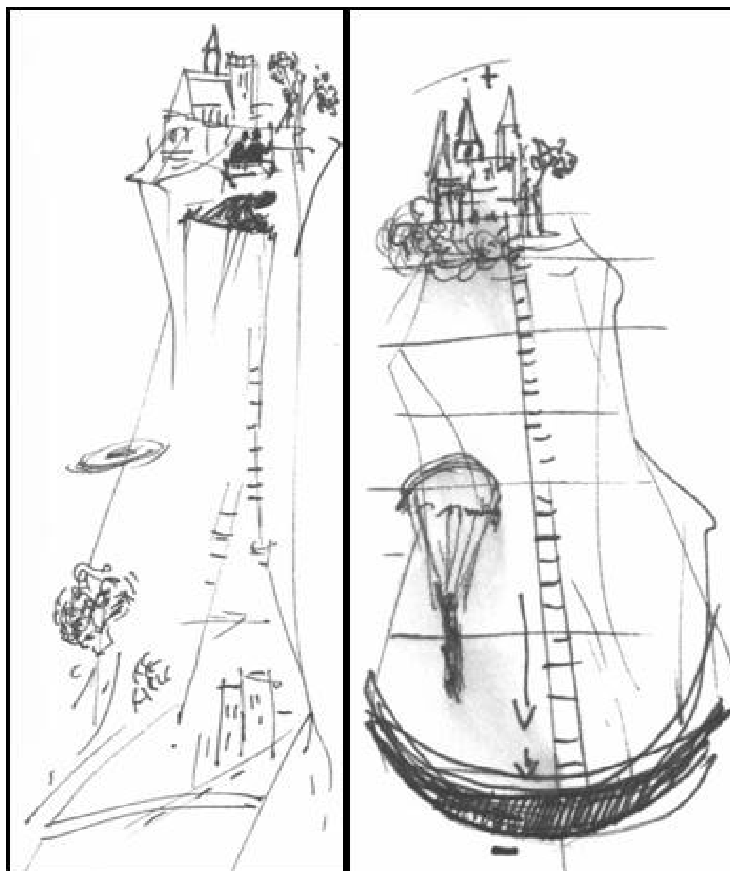
Acum tu ştii că Împărăţia lui Dumnezeu este peste tot şi că în absolut tot sălăşluieşte El şi deci că nu e nici o nevoie să ai o preferinţă pentru un loc sau altul.

Ba mai mult, tu ai văzut că această Împărăţie se află mai întâi în tine, descoperind astfel că eşti cu atât mai fericit cu cât poţi ajuta mai mult şi că poţi ajuta mai mult acolo unde e cea mai mare nevoie de priceperea ta.

Facă-se voia ta!

De acum tu ai devenit Fiu de Dumnezeu prin coborârea ta în Iad.

Puţini sunt într-adevăr cei capabili să pătrundă taina pe care ai pătruns-o tu: aceea că fericirea, mulţumirea, pacea, liniştea *vin din interior,* depinzând doar de atitudinea ta interioară faţă de ce te înconjoară.



Du-te şi săvârşeşte-ţi Lucrarea şi fie ca tu să pătrunzi şi celelalte Taine ale lui Dumnezeu.

- Mulţumesc Doamne Hristoase pentru învoială. Cât despre celelalte Taine ale lui Dumnezeu, consider că de va fi harul Lui asupra mea, le voi pătrunde, iar la sfârşitul - început ne vom întâlni cu toţii în El.

Aşa îşi încheie Călugărul această poveste despre Rai şi se pare că iarăşi a reuşit să aducă tăcerea uimirii în minţile celor care îl ascultau.

Călugărul îi privi pe rând pe aceşti pelerini şi îi lăsă cufundaţi în tăcerea lor vreo zece minute şi apoi se decise să rupă tot el tăcerea:

- Văd că v-a lăsat puţin pe gânduri povestea mea. Asta e bine, e bine…

În acele clipe, în tăcerea minţilor agitate ale pelerinilor se lăsară auzite pentru câteva momente ciripiturile păsărilor pădurii şi simfonia vântului cântând printre crengile copacilor împovăraţi de greutatea bătrâneţii lor seculare.

Într-adevăr şi pădurea părea mai liniştită după povestea Călugărului.

Nu se ştie de ce, în această atmosferă, unul dintre pelerini (un tip intelectual cu ochelari, cu o faţă mai subţire şi cu câteva fire de păr alb în cap) se simţi împins să mărturisească:

- Ştii părinte, eu până acum am fost ateu, dar acum parcă subit realizez că lumea aceasta e mult mai complexă şi mult mai plină de minunăţii decât m-aş fi gândit vreodată…

- Am cunoscut odată un om, zise Călugărului privindu-l atent pe ateu, care nu era nici ateu, nici credincios sau cel puţin era mai greu să-i pătrunzi gândirea.

Nu cunoştea frica şi îi plăcea să se ridice în raţionamentele lui până la a-L privi pe Dumnezeu în faţă şi a discuta cu El ca de la egal la egal, ca şi cu un prieten.

Era măreţ când făcea aceasta şi te treceau fiorii când îl ascultai. Ascultaţi ce zicea el:

Dumnezeu îmi este simpatic

- „Dumnezeu îmi este simpatic, dar dacă eu nu aş mai exista, pentru mine şi El ar dispărea.

Aşa că important pentru mine nu este să-i fac acestui Dumnezeu pe plac, decât în măsura în care consider că îmi fac mie pe plac, în a-i face Lui pe plac.

Indiferent ce s-ar spune, lumea se învârte în jurul meu. Dacă eu nu aş mai fi, nici lumea nu ar mai fi pentru mine.

Dacă am fost creat de Dumnezeu şi dacă pot fi distrus oricând de Acesta, nu înseamnă că trebuie să-mi supun viaţa Lui, pentru că nu cred că i-am cerut eu să mă creeze (ar fi o contradicţie aici), deci sunt liber să fac ce vreau cu viaţa mea, chiar dacă mi-a fost dăruită de altcineva, aceasta deoarece mi-a fost dăruită necondiţionat - pentru că acest dar nu a fost un schimb, nu a făcut, să zicem aşa, obiectul unui contract între mine şi El în care să scrie: uite Doamne, tu îmi dai viaţă, eu îţi slujesc!

Aceasta e imposibil, pentru că eu sunt viaţa şi din momentul în care m-am trezit la viaţă pot face ce vreau eu cu ea; în orice caz, nu voi face prostia să mi-o iau singur, ar fi un semn de slăbiciune: ar arăta că nu mă pot împotrivi Lui.

De aceea, indiferent de care mi se pare că ar fi acţiunea Lui, dacă nu va voi să mă distrugă (asta în cazul în care ar putea aceasta, în cazul când El m-a creat), voi lupta împotriva Lui dacă e cazul cu cele mai puternice arme existente: raţiunea, cunoaşterea directă şi iubirea.

Dacă îmi va face rău, îl voi ierta şi-l voi iubi, căci dacă există un astfel de Dumnezeu cum îl prezintă vulgar variantele exoterice ale diferitelor religii: un tiran suprem care să conducă lumea cum are chef: când cu ură, când din răzbunare, când mânios; care să pedepsească cu pedepse crude oamenii, cu un orgoliu propriu nemăsurat, cerând de la toată creaţia slavă, şi cu un egoism prost înţeles, fără măsură, făcând creaţia doar pentru plăcerea proprie, nu şi pentru plăcerea acesteia…

Dacă există un astfel de Dumnezeu, voi căuta să-i arăt ce înseamnă a dărui fără a cere nimic în schimb, ce înseamnă a fi umil, a face bine celorlalţi fără a le cere nimic în schimb, ce înseamnă a-i ghida pe cei care doresc pentru ca fiecare din ei să atingă fericirea şi beatitudinea supremă; ce înseamnă şi ce bucurie te pătrunde când eşti calm, liniştit şi plin de iubire *tot timpul*, indiferent de atitudinea întregii lumi faţă de tine.

Aşadar, dacă ar fi un astfel de Dumnezeu, eu aş fi mai puternic decât el: Iubirea mi-ar da această forţă, Iertarea şi Raţiunea obiectivă mi-ar întări-o, iar liniştea şi seninătatea date de înţelegerea şi acceptarea Realităţii aşa cum este ar face-o invulnerabilă.

Dar un astfel de Dumnezeu nu este decât în capetele întunecate ale unor oameni – copii care se joacă în noroi şi confundă fiarele pădurii cu Dumnezeu sau, în cel mai bun caz, confundă atributele unui om degenerat, neevoluat (mânie, mândrie, orgoliu, trufie, vanitate, tristeţe, ură) cu atributele lui Dumnezeu.

Dacă numesc prin noţiunea de „Dumnezeu" pe cineva mai puternic decât mine, atunci sigur acest cineva este Iubirea întruchipată care dăruie tot timpul fără a aştepta nimic în schimb, este Beatitudinea vieţii care se bucură de comuniunea cu tot ce există, este Liniştea, Pacea, Calmul, Mulţumirea şi Tăcerea absolută neclintită în măreţia şi forţa cunoaşterii esenţei vieţii şi a manifestării: comuniunea fiinţelor, bucuria eternă a jocului mirific al vieţii întru contemplarea Eternului Mister…"

Aici, zise Călugărul, el s-a oprit puţin, aducând o tăcerea misterioasă în sufletele noastre, al celor care îl ascultau, contemplându-i faţa care radia de o lumină plină de măreţie şi seninătate şi întregul lui mod de a fi: un om care nu cunoştea frica, un om care nu mai era supus patimilor şi care se putea bucura liniştit de contemplarea Adevărului.

Apoi, văzând pe chipurile unora dintre ascultătorii săi o oarecare nedumerire, încercă să aducă un surplus de lumină ideilor transmise:

„ - Nu caut a fi dintre aceia care se cred mai puternici decât Dumnezeu, pentru că eu ştiu că este Dumnezeu, dar nu fac greşeala de a mi-l imagina pe acesta mai slab decât mine (din orice punct de vedere).

Dumnezeu este mai puternic decât mine, şi cum am descoperit că în acest univers puterea cea mai mare o are Cunoaşterea obiectivă şi Iubirea, dăruirea necondiţionată a binelui pentru întreaga creaţie, Dumnezeu sigur e mai statornic în ele decât mine.

Cel care are în el aceste puteri, chiar dacă este învins, iese întotdeauna ÎNVINGĂTOR.

Răsplata sa, unica şi cea mai mare, este tocmai manifestarea acestor puteri: a Contemplării directe a Adevărului şi a Iubirii, a dăruirii necondiţionate a Binelui pentru toate fiinţele care te înconjoară în măsura cunoaşterii date de Dreapta Discriminare a adevăratului Bine."

Călugărul a povestit cu însufleţire discursul prietenului său, urmărind din când în când reacţia pelerinilor la spusele lui. Aceştia la început au fost puţin nedumeriţi şi uimiţi de modul de abordare a problemei puse în discuţie, dar mai spre sfârşit liniştea se coborâse şi în sufletele lor, părând să înţeleagă mesajul povestirii.

Oricum, în mintea „ateului" părură să rezoneze mai mult, din întregul discurs relatat de Călugăr, cuvintele legate de Contemplarea directă a Adevărului.

Îl frământau de mult problemele Cunoaşterii Realităţii şi a Adevărului şi se grăbi să nu piardă ocazia spre a-l întreba şi pe Călugăr în legătură cu acestea, presimţind într-un fel că acesta îi va aduce lămuririle mult aşteptate în această privinţă.

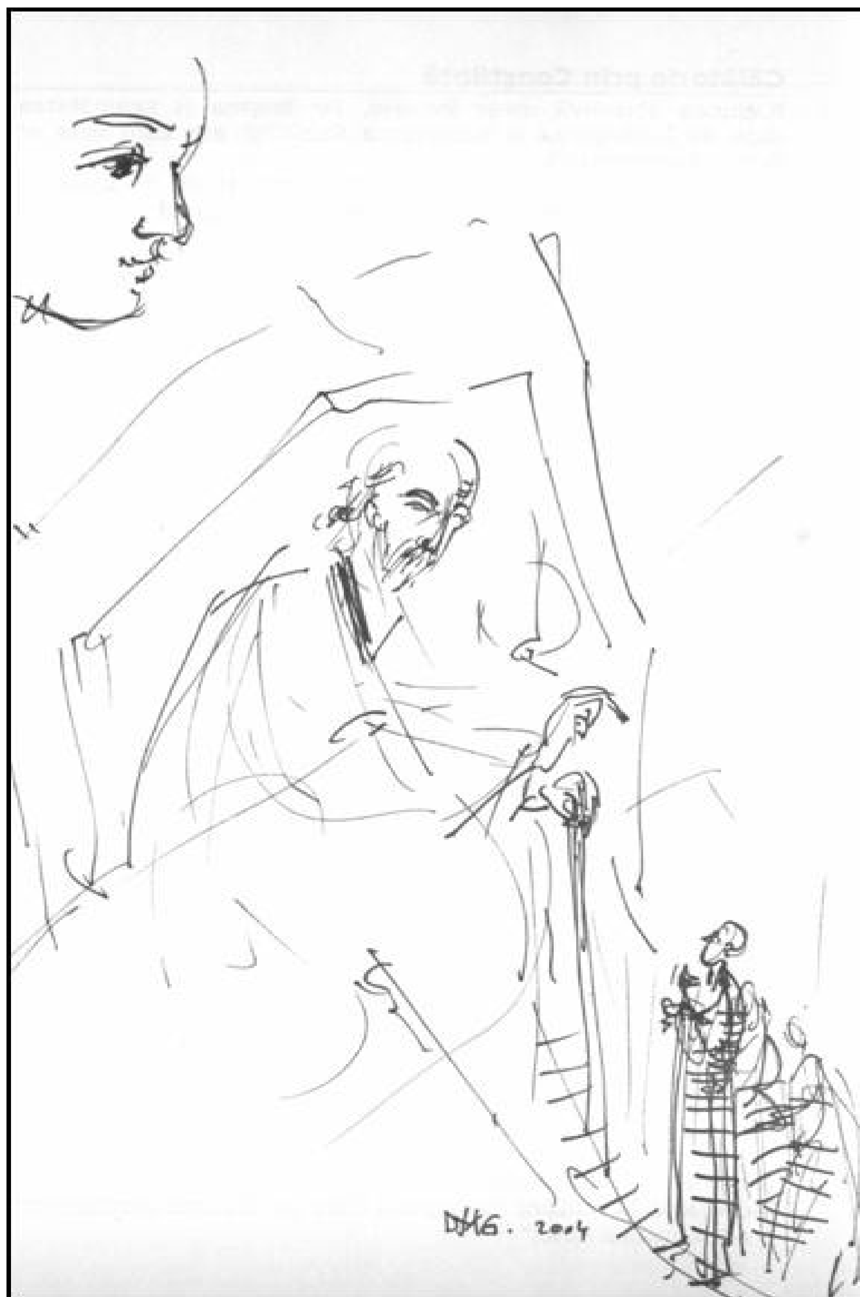
- Părinte, zise el, trebuie că prietenul dumitale e un om şi jumătate după cum gândeşte, dar pentru că tot a pomenit el în discursul său de Contemplarea directă a Adevărului, mă gândeam dacă nu ai binevoi să ne aduci mai multă lumină în legătură cu această problemă, pe care, mărturisesc, pe mine mă preocupă de mult timp.

- Da… zise Călugărul ca şi cum se aşteptase la reacţia acea-sta din partea „ateului". Spuse acest „da…" ca şi cum, într-un fel sau altul, întregul său discurs de până atunci era menit să-i aducă pe ascultătorii săi în acest punct. Spuse acest „da…" arătând clar pentru cine ştia să asculte că era mulţumit că se apropia foarte mult de scopul întâlnirii sale cu pelerinii.

- Da… Bine!, completă el. Vă voi povesti acum despre cum s-a întâlnit sihastrul Daniel cu cineva care cunoştea Adevărul.

Toţi pelerinii aşteptau, după toate povestirile pe care le spusese Călugărul până atunci, această povestire cu sufletul la gură, convinşi fiind că va fi ceva deosebit şi demn de tratat cu maximă atenţie.

Şi Călugărul începu să istorisească.



Ce este un copac?

- Sihastrul Daniel trăia de cincisprezece ani în peşterile din munţi. Postea foarte mult şi se ruga necontenit, nădăjduind că astfel se va mântui şi îşi va asigura un loc în Rai, în grădinile preafericiţilor.

Lumea a auzit de el, aşa că oamenii îl căutau să le dea poveţe. Tot aşa, în jurul lui s-au strâns câţiva ucenici dornici şi ei de mântuire.

Deşi se nevoiau mult şi sufereau din cauza foamei, a austerităţilor la care se supuneau şi mai ales din cauza luptei cu „demonii", ei continuau cu credinţă, răbdători în suferinţa lor, sperând în răsplata mult râvnită a mântuirii.

Aşadar sihastrul nostru, odată, într-o duminică, cum trecea printr-o pădure numai ce vede un ţăran tânăr, cam la 25 de ani, ce tăia de zor lemne în această zi sfântă de sărbătoare.

Daniel hotărî să se apropie de acest om spre a-l mustra din cauza păcatului său:

- Bine te-am găsit, tinere!, încercă el să înfiripe discuţia.

Tânărul îşi vedea însă mai departe de treabă netulburat.

Supărat puţin că nu i se răspunde la salut, pusnicul Daniel, acum în vârstă de 60 de ani, începu a-l mustra:

- Frumos îţi şade tinere să nu-i saluţi pe bătrâni. Oricum, toate ca toate, dar să lucrezi în sfânta zi de Duminică e păcat mare, zise sihastrul, îngrijorat de soarta tânărului. Măi copile, ţie nu ţi-e frică de mânia lui Dumnezeu?

Tânărul se opri o clipă din lucru. Pe faţa lui se citea o linişte şi o netulburare de nepătruns, iar ochii îi luceau într-un fel ciudat, de parcă ar fi cuprins cu ei tot Universul. Arăta ca şi cum s-ar fi contopit cu întreaga pădure şi în faţa acestei viziuni bătrânul îşi mai potoli avântul.

Privindu-l atent pe tânăr îşi dădu seama dintr-o dată că se simţea ca în faţa unei fiinţe venită din alte lume.

Un fior prelung îi străpunse inima şi se simţea de parcă ar urma să se petreacă o minune. Doi ochi de cristal îi sfredeleau acum cele mai adânci taine ale sufletului său şi după un scurt moment de tăcere, în care Daniel a întâlnit privirea tânărului şi în care s-a simţit şi el absorbit de liniştea din ochii acestuia; purtate de o adiere uşoară şi parcă cufundându-se cu zgomotul crengilor copacilor printre care se juca zglobie o uşoară adiere de vânt, netulburată parcă de la începuturile lumii; patru vorbe ale tânărului l-au izbit pe Daniel în străfundul sufletului său.

- Moşului, tu ştii *ce este un copac*?

Bătrânul fu surprins de o astfel de întrebare şi după ce rămase puţin uimit, îşi reveni în grabă, gândindu-se ce întrebare prostească i s-a pus. Bineînţeles că ştia:

- Un copac este… un copac!

Şi privea un copac din apropiere ca pentru a se convinge că avea dreptate.

- Da ce-ţi veni să mă întrebi tocmai aceasta, continuă ridicând puţin vocea pusnicul, răspunde tu întrebării care ţi-am pus-o eu şi nu mai încerca să mă duci cu vorba.

Tânărul lăsă securea din mână, se aşeză pe un copac doborât la sânul pământului şi îl pofti apoi şi pe bătrân să şadă printr-un gest larg al mâinii, ca şi cum în acelaşi timp ar fi încercat să-i spună acestuia să stea şi să privească puţin în jur. Moşul se aşeză încet, pe când continua să-l privească cu atenţie pe tânăr. Ochii acestuia erau acum pierduţi parcă departe şi îmbrăţişau misterios tocmai copacul pe care îl privise şi el mai înainte, când încerca să găsească un răspuns la acea întrebare ciudată.

Aşa că ochii bătrânului începură şi ei să caute din nou la acel copac. Fără a-şi întrerupe contemplarea, tânărul spuse ca pentru sine:

- Acesta (se uita la copac) este Ceva, dar nu ştiu ce…

Apoi continuă, de data aceasta adresându-se direct bătrânului:

- Vezi tu, moşule, pentru mine acesta nu este un copac, ci este un MISTER.

- Cum adică, ce vrei să spui? îl întrerupse pusnicul oarecum neliniştit. Simţea sinceritatea tânărului şi simţea că acesta încerca să-i transmită ceva, dar nu putea încă să dibuiască ce anume.

Tânărul tăcea şi continua să privească copacul.

Întrebarea „ce este un copac?" răsuna încă în urechile bătrânului şi dacă la început i se păru prostească, privind şi el acest copac din ce în ce mai atent, realiză dintr-o dată că până atunci nu s-a întrebat niciodată aşa ceva. Şi aceasta deoarece credea că ştia. Dar acum intuia oarecum că aceasta e o întrebare la care nu e uşor să răspunzi.

- Nu înţeleg ce vrei să-mi spui, reluă deci bătrânul puţin abătut, lămureşte-mă fiule.

- Odată, în urmă cu câţiva ani, era într-o zi de sărbătoare şi eu m-am retras în liniştea pădurii să mă pot gândi mai bine la îndemnul care ni l-a făcut preotul la slujba de dimineaţă, de a încerca să cunoaştem direct pe Dumnezeu.

Era o zi frumoasă, păsările ciripeau vorbele lor gângurite printre ramurile copacilor şi eu, aşezat la umbra unui copac înalt, îl priveam de jos şi mi se părea că acesta atingea cu vârfurile lui semeţe neobosiţii nori puşi veşnic pe fugă, care parcă totuşi în acel moment se odihneau şi ei pentru o clipă.

L-am simţit pe Dumnezeu atunci *în orice* şi mi-am zis: ce-ar fi să încep să-l cunosc cum ne-a îndemnat

preotul bătrân. Ştiam şi simţeam că Dumnezeu este peste tot, fiind atot-prezent, aşa că mă gândeam că ar trebui să fie şi în copacul din faţa mea.

Mă gândeam că dacă aş şti ce este copacul, dacă l-aş cunoaşte pe acesta, aş cunoaşte şi pe Dumnezeu.

Aşadar am început să mă întreb: "ce este un copac?" şi am hotărât să continui a-mi repeta această întrebare până voi găsi un răspuns.

Priveam deci copacul şi parcă eram neputincios. Am constatat şi eu că mă aflam în faţa a ceva care avea *numele* de Copac, avea o *formă* oarecare pe care o puteam percepe dar în sinea mea am realizat că nu ştiam ce este acest Ceva.

Eram foarte confuz şi dintr-o dată lumea se transformase pentru mine: priveam ceva, dar nu ştiam ce! Încercând parcă totuşi să găsesc nişte răspunsuri, m-am întrebat iarăşi şi iarăşi: totuşi, ce este un copac? Oare chiar să nu ştiu?

Şi aşa mi-am petrecut aproape jumătate din zi, rătăcind prin pădure şi devenind din ce în ce mai revoltat, nici eu nu ştiam împotriva a exact ce. Dar era clar: îmi constatasem neştiinţa: nu ştiam nici ce este pământul, apa, aerul, ce este cerul...

M-am trezit astfel dintr-o dată înconjurat din toate părţile de Mister.

Am realizat atunci instantaneu că nimeni nu ştia cu adevărat răspunsul la aceste întrebări, dar pentru simplul motiv că omul a dat un *nume* la tot ceea ce percepe, el crede că ştie, că cunoaşte ceea ce percepe...

Iată moşule, de aici a pornit toată confuzia: de la un nume, de la numele dat unor forme percepute parţial. Pe baza nume-lui s-au construit idei, teorii, concepte, iar de la ele s-au realizat realităţi mentale în care majoritatea oamenilor sunt acum prinşi ca într-o închisoare, nemaiputând a vedea Realitatea adevărată: Misterul, nemaiputând să vadă obiectiv *Ceea Ce Este*. Ei confundă ceea ce este cu ceea ce cred ei despre ceea ce este. De aci vin toate necazurile şi frământările inutile ale oamenilor.

Ascultă moşule atent cum stă treaba: renunţă la nume, renunţă la idei, teorii, concepte - fie ele chiar de Dumnezeu sau mântuire, sau Rai, sau Iad... sau copac, cer, sau pământ... sau altele, şi contemplă *Ceea Ce Este*, sustrage-te din iluzie şi cu-fundă-te în Întreg, cufundă-te şi contemplă *Ceea Ce Este*!

Bătrânul Daniel ascultase cu mare atenţie toată povestea tânărului (la fel ca şi pelerinii noştri, de altfel) şi a înţeles spontan că acesta avea dreptate, dar mintea lui încă nu era convinsă pe de-a întregul.



Căzu pe gânduri şi continuă să privească la copacul cu pricina, pe când tânărul se ridică şi se îndreptă spre lemnele sale.

Apoi îi veni în minte o întrebare şi, dorind să i-o pună tânărului, se întoarse şi îl căută cu privirea, dar constată uimit că acesta nu mai era de găsit.

Se ridică agale şi simţi cum şi el începu să se integreze puţin cu natura – acum începea să înţeleagă privirea tânărului care la început l-a nedumerit.

Întrebarea pe care a vrut să o pună misteriosului tânăr o păstră pentru sine şi, adaptând-o, şi-o puse sieşi:

- Oare cine sunt eu?

Pe măsură ce căuta un răspuns, vedea din ce în ce mai bine că se afla în faţa unui nou început...

Călugărul şi-a încheiat povestirea şi era mulţumit. Înainte ca ceilalţi să apuce să mai zică ceva, el se ridică în picioare gata de plecare:

- Bine, asta a fost, acum trebuie să plec! Să ne vedem sănătoşi...

Pelerinii erau surprinşi de plecarea bruscă a Călugărului şi doar Alexandru reuşi să mai spună ceva înainte ca misteriosul Călugăr să-şi piardă urma în pădure:

- Să ne revedem sănătoşi părinte...

Atunci el realiză că nu l-a întrebat pe Călugăr cum se numea, de ce mănăstire aparţinea, de unde venea şi încotro se ducea.

- Misterios Călugăr, misterioase povestiri..., zise pentru sine Alexandru.

Ceilalţi îl aprobară în gând, pe când se ridicau şi ei, pregătindu-se de plecare.

Mai aveau ceva de mers până la Mănăstire.

Jocul Ideilor

La marginea parcului, avându-şi ferestrele mereu atrase de frunzele arborilor, îmbrăţişate neobosit de crengi sau rătăcind agale prin aer, pentru ca apoi să se plimbe uşor pe alei, aştepta nerăbdătoare lumina soarelui în fiecare dimineaţă casa destul de încăpătoare a lui Alexandru, un om în toată putea vârstei cu chip blajin şi minte ageră.

Încă din adolescenţă el a fost atras de religie şi filozofie şi a studiat cu ardoare tot ce a găsit în aceste domenii. Peste ani şi ani aceste preocupări ale lui au continuat, astfel că îl regăsim acum privind uşor din fotoliul său pe geam, căutând a întâmpina cu privirile sale câţiva prieteni cu care se întâlnea de o vreme încoace la el acasă pentru a discuta şi dezbate diferite probleme care îi frământau şi cărora le căutau un răspuns.

Chiar în acel moment văzu pe aleile parcului pe doi dintre aceşti prieteni: Andrei cu soţia, Corina.

- Iată-i pe soţii Ardgon, îi întrerupse contemplarea soţia lui, Ema. Mă duc să-i întâmpin.

- Bine, du-te. Uite că vin şi Cristi şi Adrian şi uite că au cu ei şi pe cineva necunoscut. Arată ca un pusnic, oare cine o fi?

Într-adevăr, privind cu atenţie, văzu şi ea că din partea dinspre centrul oraşului, alături de cei doi vechi prieteni venea şi un bărbat de statură mijlocie, cam la treizeci de ani, modest îmbrăcat, dar purtându-şi semeţ barba şi pletele cu care brăzda uşor adierile de vânt ce mai rătăceau acum când se apropia înserarea pe aleile cam singuratice ale parcului.

Dar iată-i pe toţi aceşti căutători de adevăr în casă la Alexandru. Se făcură prezentările de rigoare şi astfel toţi putură să afle că străinul era temporar în oraşul lor şi fusese întâlnit de Cristi şi Adrian pe când împrăştia în oraş câteva armonii dulci de fluier la un colţ de stradă. Cânta divin de frumos şi cei doi au intrat în vorbă cu el, invitându-l la un ceai şi la un pahar de vorbă în casa lui Alexandru, care era în apropiere, ştiind că acesta era întotdeauna bucuros de oaspeţi, întotdeauna bucuros să întâlnească oameni interesanţi.

Străinul, căci aşa se recomandase, era într-adevăr interesant: fusese călugăr o perioadă după ce terminase facultatea de filosofie şi acum călătorea prin ţară într-un pelerinaj în care să le vorbească oamenilor despre Locurile Sfinte, unde, zicea el, noi toţi avem o Misiune Specială de îndeplinit.

Mai multe nu au reuşit să afle despre el, căci era destul de zgârcit când trebuia să vorbească despre sine, dar în schimb au remarcat cu toţii foarte curând că era destul de priceput şi de cunoscător în „cele ale filozofiei”.

Dar să privim mai îndeaproape discuţiile pe care aceşti Căutători le-au purtat în acea seară cu Străinul.

Ce vrei tu?

„Căutătorii” îşi propuseră încă de săptămâna trecută să discute despre fericire şi despre modul cum ea poate fi atinsă.

Informat de subiect pe când i se pregătea ceaiul, străinul a considerat oportun ca ei să-şi înceapă discuţiile prin a stabili ce vroia fiecare din cei prezenţi să realizeze, să atingă în viaţă:

- Fericirea, liniştea, pacea – răspunseră cei mai mulţi.

- Cunoaşterea Realităţii – răspunseră alţii.

- Să ajut oamenii cât mai mult posibil, zise Ema. Simt o mulţumire adâncă ori de câte ori o fac şi simt de aceea că e un bun motiv pentru acţiune acesta. Dar tu ce vrei?, îl întrebă ea pe Străin.

- Eu, zise el păstrând o oarecare pauză ca pentru a sublinia grandoarea a ceea ce urma să zică, *eu le vreau pe toate*!

Tăcere de mormânt; ceilalţi se aşteptau ca străinul să-şi argumenteze afirmaţia şi nu urmau să fie dezamăgiţi:

- Am constatat observând atent ceea ce mă înconjoară că sunt înconjurat din toate părţile de contrarii, de dualităţi: cunoaştere – necunoaştere, suferinţă – fericire, pace – război, bine – rău, plăcere – durere, necesitate – dorinţă... şi am vă-zut că majoritatea oamenilor în mod greşit dau o importanţă mai mare tot timpul uneia dintre extreme, căutând a o elimina pe cealaltă.

Dar acesta se dovedeşte un mod greşit de abordare, pentru că la o privire mai atentă oricine poate vedea că o extremă nu există fără cealaltă, pentru că ele există unele prin altele şi se succed unele după altele într-un joc foarte complex, care antrenează toate fenomenele, fiecare cu extremele sale.

În acest joc, dacă considerăm fiecare din dualităţile menţionate mai înainte un fenomen anume având ca extreme duali-tăţile amintite, vom constata că o parte din fenomene sunt în echilibru, altele sunt la aşa - numita extremă negativă (numită Yin, după cum ştiţi, în gândirea chinezească), altele la extrema numită pozitivă (Yang), pentru ca mai apoi, ca urmare a schimburilor provocate de acţiunile şi mişcarea care are loc necontenit, raportul dintre fenomene şi raportul dintre extreme în cadrul unui fenomen să se modifice.

Această schimbare, această modificare are loc în mod continuu: înţeleptul o vede, o înţelege, o constată şi acţionează în consecinţă prin puterea lui de Discriminare.

Străinul se opri puţin din discursul său observând că ascultătorii săi nu sunt încă prea dumiriţi în legătură cu ce vruse el să transmită:
- Ema, nu-mi dai te rog o coală de hârtie, să încerc a mă face mai explicit.
- Cum să nu, imediat, şi scotocind într-un sertar al bibliotecii din încăpere, îi aduse Străinului câteva coli de hârtie şi un pix.
- Priviţii… şi începu să aşeze pe hârtie tabelul următor:

<table>
<tr><td colspan="2">Organizare (creaţie)</td><td colspan="2">Dezorganizare (distrugere)</td></tr>
<tr><td colspan="2">Acţiune</td><td colspan="2">Non - acţiune (acţiune mică)</td></tr>
<tr><td colspan="2">Lumină
Zi
Cunoaştere
Activitate (existenţă)

Nelinişte (mişcare)
Război</td><td colspan="2">Întuneric
Noapte
Necunoaştere
Non - activitate (non - existenţă)
Linişte (nemişcare)
Pace</td></tr>
<tr><td colspan="2">Nemulţumire (precede acţiunea)</td><td colspan="2">Mulţumire (urmează acţiunea)</td></tr>
<tr><td>suferinţă - fericire
durere – plăcere
necesitate – dorinţă
frumos – urât
bine - rău</td><td>ghidează activitatea</td><td>suferinţă - fericire
durere – plăcere
necesitate – dorinţă
frumos – urât
bine - rău</td><td>dispar</td></tr>
<tr><td colspan="2">STARE DE VEGHE ŞI VIS</td><td colspan="2">SOMN ŞI STĂRI CONTEMPLATIVE</td></tr>
</table>

În timp ce aşternea pe hârtie perechile de contrarii, el începu să explice:
Să luăm de exemplu acest prim fenomen pe care l-am scris, a cărui extreme sunt organizarea şi dezorganizarea. Să-l numim pe ansamblu „fenomenul organizare”, adică fenomenul de a aşeza în cadrul unui sistem elementele sale într-o ordine cât mai armonioasă. Ca să fac o comparaţie, imaginaţi-vă o masă de biliard în care bilele sunt aşezate la întâmplare: acesta este haosul sau dezorganizarea, extrema aşa - zis negativă a fenomenului menţionat, deşi acest haos, această dezorganizare nu presupune o lipsă de organizare totală, pentru că elementele sistemului considerat (totalitatea bilelor de biliard) sunt aşezate totuşi într-o anumită ordine unele faţă de celelalte.
Bun, acum imaginaţi-vă că începeţi să reorganizaţi poziţia bilelor unele faţă de altele după legile simetriei, ritmului, armoniei, după legi geometrice şi matematice precise. Veţi obţine o construcţie organizată, puţin mai elaborată decât pri-ma, pe care o puteţi perfecţiona.
Dacă veţi dori să organizaţi bilele într-un nou stil, într-un nou mod, va trebui să distrugeţi, să dezorganizaţi precedenta construcţie.
Astfel că se vede clar că organizarea şi dezorganizarea, creaţia şi distrugerea se succed una după alta, fără a avea întâ-ietate una faţă de cealaltă şi fără a fi una mai importantă decât alta. Fiecare din ele este mai importantă la un *moment dat*, după care cealaltă devine mai importantă, extremele acestea neavând o importanţă în şi prin sine (adică una absolută), ci doar o importanţă relativă la celelalte fenomene (infinitatea de fenomene) cu care intră în contact.
Astfel nu putem spune că atunci când dorim să construim o casă nouă pe locul celei vechi e mai importantă distrugerea casei vechi şi curăţarea locului (dezorganizarea unei structuri existente) decât crearea casei noi (organizarea structurii noi) şi nici invers.
La început e mai importantă distrugerea casei vechi, deoarece fără această acţiune nu vom putea întreprinde nimic în continuare în direcţia scopului propus, iar apoi devine impor-tantă construcţia casei noi.
Deci importanţa extremelor este relativă, fiecare din ele putând fi mai importantă decât cealaltă într-un anumit context şi mai puţin importantă în alt context.
La fel, dacă revenim la tabel, şi considerăm de exemplu fenomenul cu extremele lumină – întuneric sau cel cu extremele zi – noapte sau cel cu extremele activitate – non - activitate sau nelinişte – linişte vedem că toate aceste nu sunt decât manifestări particulare ale fenomenului pe care îndeobşte îl numim MIŞCARE.
O vibraţie (mişcare) mai intensă a particulelor de lumină (fotonilor) stimulată de anumiţi factori o numim „lumină”, o diminuare a acestei vibraţii (dar nu o dispariţie a ei, pentru că de dispărut nu dispare) o numim „întuneric”.
În dualitatea aparentă lumină – întuneric nu regăsim altceva decât manifestări de diferite amplitudini ale unuia şi aceluiaşi fenomen: fenomenul de mişcare a fotonilor.
Dualitatea zi – noapte e în legătură evidentă cu fenomenul prezentat mai înainte, fiind rezultatul mişcării de rotaţie al Pământului.
Dar să fie clar, aici nu e o contradicţie ireconciliabilă, o luptă perpetuă etc., e doar mersul firesc, manifestarea firească a unor fenomene.

Orice exagerare, orice încercare de a demonstra supremaţia absolută a unei extreme este sortită eşecului. E ca şi cum am lăuda importanţa zidurilor unei case în detrimentul fundaţiei: nu e aşa. În realitate, fiecare lucru, fiecare extremă e importantă în locul ei.

Şi toate aceste extreme se manifestă în acord cu o armonie perfectă, mişcarea lor neîncetată fiind menită a păstra echilibrul Întregului.

Doar cei care privesc superficial realitatea pot aprecia în mod absolut importanţa unei extreme în detrimentul celeilalte.

Dar să ne întoarcem la tabel.

Extremele activitate – non - activitate sunt tot ale fenomenului mişcare şi e evident că toate lucrurile sunt în mişcare, toate vibrează, deci nu se poate vorbi de o non - activitate propriu-zisă, absolută, ci doar de o activitate redusă, mai mică. Dacă întrebi pe cineva „Ce faci?" şi el îţi răspunde „Stau!", asta nu înseamnă că el nu face nici o acţiune, ci că tocmai desfăşoară acţiunea de „a sta".

Fenomenele nelinişte – linişte, război – pace au evident legă-tură cu fenomenul mişcare şi, în cadrul acestuia, cu fenomenul discutat, acela de organizare – dezorganizare.

Astfel. extremele: nelinişte, război sunt asimilate transformării (distrugere, creaţie), ceea ce presupune multă mişcare, multă agitaţie pentru a găsi cea mai bună potrivire a elemen-telor unui sistem pentru a da naştere organizării acestui sistem. Extremele linişte, pace sunt asimilate menţinerii, păstrării echilibrului unei organizări oarecare, care tocmai a fost definitivată temporar.

Zic „temporar" şi subliniez temporar pentru că orice micro-sistem care face parte din marele sistem al universului intră permanent în contact, în virtutea fenomenului de schimbare cu alte microsisteme şi, indiferent de organizarea lui precedentă, el suferă în contact cu aceste microsisteme transformări, asimilări, adaptări ale propriului sistem.

Astfel el nu se poate sustrage schimbării, nu se poate izola de Marele Sistem, deci nu poate păstra *liniştea şi pacea lui la nesfârşit*. Ce-i drept, în funcţie de puterea lui, microsistemul, prin diferite mecanisme, poate minimaliza contactul şi poate realiza transformările de care e permanent nevoie într-un mod mai rapid, dar şi mai lin, făcând o transformare în linişte sau un război în pace, dacă l-am putea numi aşa.

Astfel omul poate să-şi păstreze liniştea şi pacea relative acţionând detaşat, fără agitaţii şi frământări inutile, care sunt eliminate datorită cunoaşterii şi stăpânirii perfecte a mecanismelor adaptării şi transformării pe care trebuie să o reali-zeze.

Fenomenul frumos – urât e legat intim de fenomenul organizare – dezorganizare. Ceea ce este creat respectând legile armoniei, ritmului, simetriei, geometriei este armonios, frumos (fie că este un stimul perceput prin simţul vizual, auditiv, tactil, olfactiv, gustativ).

Ceea ce este în procesul de distrugere, de dezorganizare, de descompunere şi fenomenele nearmonioase dau în schimb naştere la ceea ce se numeşte urât.

Dar înţeleptul nu dă întâietate uneia dintre aceste extreme, pentru că ştie că fiecare dintre ele e importantă la locul ei.

Pentru a se înţelege bine, această armonie între frumos şi urât, între plăcut şi dureros, în Orient se dă exemplul creşterii florilor (frumosului) din balegă (urât), şi apoi a ofilirii şi transformării lor în gunoi (urât) şi tot aşa, procesul continuând într-o armonie deplină la infinit.

Pentru înţelept frumuseţea nu este mai importantă decât urâţenia - ambele sunt la fel de importante şi astfel el ştie să caute şi să se folosească în egală măsură de frumos şi de urât: pentru a transforma urâtul în frumos sau frumosul în urât şi apoi din nou în frumos.

Scopul acţiunilor sale este liniştea, pacea, frumosul, binele, dar el nu dă întâietate absolută acestor extreme, ci ştie să le privească şi să le folosească aşa cum sunt: manifestări extreme importante relativ la un moment dat ale unui fenomen unic, care stă în spatele extremelor.

Să abordăm acum fenomenul cunoaştere – necunoaştere. Cunoaşterea şi necunoaşterea sunt manifestările extreme ale fenomenului pe care eu îl numesc „percepţie" şi înţeleg prin el totalitatea mijloacelor (simţuri + raţiune) prin care luăm cunoştinţă despre ceea ce ne înconjoară.

În acest fenomen de „percepţie" se vede clar că un rol destul de important revine Raţiunii, capacităţii acesteia de a aprecia la justa lor valoare informaţiile primite prin simţuri (acest proces dând naştere cunoaşterii) sau de a aprecia incorect aceste informaţii (rezultând necunoaşterea).

Având în vedere INFINITATEA fenomenelor noi cu care intrăm în contact şi cu care vom intra ÎNTOTDEAUNA în contact datorită acestei neobosite SCHIMBĂRI care ne înconjoară, necunoaşterea va fi prezentă întotdeauna.

Ea va apare bineînţeles la începutul contactului cu fenomenele noi şi bineînţeles că niciodată nu e totală, astfel neputân-du-se vorbi de o necunoaştere absolută, ci doar de o cunoaş-tere mică, pentru că întotdeauna avem un punct de sprijin de la care putem porni cercetarea fenomenelor noi (aceasta e natura Raţiunii: ea găseşte întotdeauna, dacă caută, un punct de sprijin în sine însăşi).

Persistând contactul cu noul fenomen începem să-l cunoaştem mai bine, să-l asimilăm şi să ne adaptăm într-o mai mare măsură lui.

E de reţinut deci că nici necunoaşterea (cunoaştere puţină), nici cunoaşterea de ansamblu pe care o avem nu va dispare niciodată. Se va diminua însă necunoaşterea şi va creşte cunoaşterea pe care o putem avea în legătură cu un fenomen oarecare.

Această cunoaştere va fi însă permanent ajustată şi adaptată de înţelept la noile condiţii care apar datorită schimbării.

Cunoaşterea e importantă, dar necunoaşterea nu e mai puţin importantă. Una fără cealaltă nu ar putea exista. Dacă nu ar fi necunoaşterea (cunoaşterea puţină), nici cunoaşterea mai multă nu ar putea fi.

Deci Înţeleptul, când intră în contact cu fenomene şi situaţii noi (şi întotdeauna intră), îşi apreciază cunoaşterea pe care o are în legătură cu acele fenomene şi dacă consideră necesar, procedează la creşterea acestei cunoaşteri.

El nu se revoltă împotriva necunoaşterii, nu e contrariat şi mâhnit de aceasta şi nici nu preamăreşte cunoaşterea, nici nu e încântat de aceasta, el doar se poartă natural, adaptându-se Schimbării.

El ştie că cunoaşterea sa este mai mult sau mai puţin greşită, că nu este perfectă. Nu ar putea să fie aşa decât dacă ar cunoaşte toate fenomenele şi toate interdependenţele dintre ele, ceea ce este imposibil, având în vedere *infinitatea* acestor fenomene şi limitarea lui.

El ştie că cunoaşterea oricărui fenomen este *relativă* la un anumit *sistem stabilit oarecum aleator* dinainte, ştie deci că în percepţia oricărui fenomen sunt prezente deopotrivă *cunoaşte-rea* şi *necunoaşterea*, fără ca vreo una din ele să aibă întâie-tate.

Ştie că dacă va schimba sistemul său de referinţe, toată cunoaşterea lui s-ar putea dovedi că e falsă.

De aceea un înţelept, ştiind aceasta, poate demonstra întotdeauna că o afirmaţie e falsă şi imediat că e adevărată.

Poate aceasta deoarece el a depăşit viziunea obişnuită a extremelor contradictorii, care nu pot fi conciliate, pentru că el reuşeşte să vadă dincolo de extreme legătura intrinsecă dintre acestea, să vadă fenomenul unic care stă în spatele extremelor contradictorii în aparenţă.

Înţeleptul trece dincolo de aparenţe.

Dar să revenim la celelalte fenomenele pe care le-am pus în tabel.

Să luăm acum extremele durere – plăcere, suferinţă – feri-cire, nemulţumire – mulţumire. Dacă vom privi atent, vom vedea că toate aceste dualităţi sunt extreme ale fenomenului pe care l-am putea numi „interacţiune” sau „comunicare” („informare”).

Spun aceasta deoarece vedem clar că durerea şi plăcerea, suferinţa şi fericirea sunt SEMNALE pe care le primim din noi şi din mediul înconjurător şi prin care suntem *informaţi* (atât şi nimic mai mult) despre starea sistemului fizico - psihic pe care îl conducem, despre interacţiunea acestui sistem cu mediul, despre măsura în care el e capabil să se adapteze mediului, despre măsura în care în interiorul lui şi în interacţiunea lui cu exteriorul are loc şi se manifestă armonia.

Aceste semnale, aceşti STIMULI au menirea de a ne ajuta să menţinem organizarea ca întreg a microsistemului nostru fizico - psihic şi, extrapolând, ei ajută la menţinerea ca întreg a diferitelor sisteme create prin procesul de organizare – dezor-ganizare care are loc neîncetat.

Când spun „sistem creat care este menţinut” nu înţeleg ceva STATIC, ci dimpotrivă, o dinamică continuă, care însă are loc după aceleaşi patente, pârghii, principii.

Acestea într-adevăr au fost create şi sunt menţinute mai mult sau mai puţin în aceeaşi formă (fiind mai statice, dar nu statice în mod absolut) o anumită perioadă de timp.

Astfel am putea vorbi în orice Creaţie despre două tipuri de schimbări:

- una mai înceată, mai lentă – aceasta fiind aceea a principiilor, pârghiilor după care se construieşte şi se menţine creaţia respectivă;
- una mai rapidă – aceasta fiind acea continuă mişcare a elementelor componente ale unei noi creaţii care dau iluzia aparentă de permanenţă şi care urmează acele pârghii pomenite mai înainte.

Dacă ar fi să facem o comparaţie pentru o înţelegere mai bună a acestor două tipuri de schimbări, de exemplu în cazul unui râu ca fenomen creat din prima categorie de schimbare face parte albia lui, care se modifică, se adaptează şi ea, dar o face mai lent, iar din cea de a doua categorie face parte apa care curge prin albie şi face să existe doar ca o iluzie a permanenţei fenomenul numit „râu”.

Un alt exemplu ar fi cel al corpului fizic uman. Informaţia genetică conţinută în ADN face pate din primul tip de schimbare, constituind pârghia după care se face al doilea tip de schimbare mult mai rapidă, care ar putea fi de exemplu schimbarea celulelor din corpul uman. Ştim astfel că toate celulele din corpul uman sunt înlocuite cu altele într-o perioadă de şapte ani. Acest al doilea tip de schimbare este mai rapid decât primul (ADN-ul se adaptează în mii şi milioane de ani), dar nu destul de rapid încât să poată fi observat cu „ochiul liber”, dând astfel iluzia de permanenţă.

În mod similar putem aborda fiecare element al creaţiei care ne înconjoară.

Revenind la plăcere şi durere, să dăm câteva exemple pentru a înţelege mai bine de ce am zis că acestea sunt simple SEMNALE, fără a fi una mai bună decât cealaltă în mod absolut, ci fiecare fiind bună la locul ei.

În senzaţia de durere includem: foamea, setea, căldura excesivă, frigul excesiv, lumina prea puternică, contactele tactile prea bruşte şi prea puternice...

Se vede astfel că tot ceea ce provoacă durere sunt de fapt stimuli exteriori (fenomene), care intră în contact cu sistemul nostru psiho - somatic, având însă particularitatea că tind să distrugă armonia şi modul de organizare al acestuia.

Atunci automat, prin semnalul de *durere*, suntem atenţionaţi să luăm măsurile de rigoare dacă vrem să păstrăm în continuare armonia şi organizarea propriului nostru sistem psi-ho - somatic.

Se cunosc cazuri de oameni care s-au născut cu deformaţia genetică de a fi incapabili să simtă durerea

(nu aveau simţul tactil). Astfel ei nu erau capabili să aprecieze corect contactul cu lucrurile exterioare şi ca şi consecinţă se alegeau frecvent cu multiple fracturi, arsuri etc. şi cu consecinţele de rigoare ce decurgeau de aici.

Aceasta deoarece, în lipsa semnalului de DURERE, ei erau incapabili de adaptare rapidă la stimulii exteriori.

Iată cât de importantă e durerea pe care toată lumea o condamnă şi de care fuge.

E bine că „fuge" de ea, pentru că astfel caută să se adapteze, dar trebuie să se conştientizeze importanţa acestui SEM-NAL, ca extremă a fenomenului pe care l-am numit generic „in-teracţiune", „informare", „comunicare", „capacitate de adap-tare la mediu".

În senzaţia de plăcere includem toate SEMNALELE care arată că reuşim să *menţinem* şi, eventual, să organizăm şi mai bine sistemul psiho - somatic pe care îl conducem: dacă mâncăm şi bem în cantităţile cerute de necesităţile de organizare continuă a organismului resimţim plăcere (mulţumire), dacă ascultăm sunete armonioase sau privim imagini frumoase de asemenea. Plăcerea simţului tactil constă din atingerea de suprafeţe armonioase, umede, moi...

Vedem astfel că SEMNALUL de plăcere apare atunci când intrăm în contact cu fenomene care nu ameninţă organizarea propriului nostru sistem, ci, dimpotrivă, generează o mai bună organizare a lui faţă de momentul precedent intrării în contact cu acel fenomen.

Un om înţelept nu blamează durerea şi nu ridică în slăvi plăcerea, ci le recunoaşte fiecăreia locul lor, căutând bineînţeles să evite durerea şi să obţină plăcerea, ca semnal că sistemul său psiho - somatic este bine organizat şi întreţinut.

Dacă ar fi să vorbim acum de dualitatea suferinţă – fericire, te simţi rău – te simţi bine, nemulţumire – mulţumire, e bine să precizăm că uneori se confundă termenii de durere şi suferinţă, respectiv de plăcere – fericire. Dar asta, mă rog, depinde de cum îi definim.

Eu mă voi referi la durere – plăcere ca semnale menite să regleze activitatea subsistemului fizico - energetic (corp fizic + corp energetic) şi la suferinţă – fericire mai mult ca semnale menite să regleze, să conducă şi să menţină echilibrul emoţional şi mental al unui individ.

Având în vedere că emoţia (teamă, curaj, iubire, ură, milă, compasiune, furie, calm...) este de fapt tot un semnal şi de asemenea observând că emoţiile sunt şi pot fi controlate de raţiune, toată problema suferinţei şi fericirii o putem reduce la gândire, la raţiune, la modurile de gândire (la raţionamentele şi cogniţiile) prin care ne raportăm la mediul înconjurător, la stimuli, la fenomenele nenumărate şi fără şir cu care intrăm perpetuu în contact.

Astfel, urmărind raţionamentul de la fenomenul durere – plăcere, având în vedere uşoara similitudine a acestuia cu fenomenul pe care îl cercetăm acum, pot să afirm că suferinţa (senzaţia de suferinţă, senzaţia de „nu mă simt bine", senzaţia de nelinişte ca stres mental) este un SEMNAL care arată că în psihicul nostru, în mentalul nostru anumite construcţii, anumite moduri de gândire pe care le avem şi raporturile dintre ele sunt în dizarmonie şi tind să distrugă armonia sistemului psiho - somatic.

Când simţim suferinţa, deci, e un SEMNAL pe care îl primim că NU GÂNDIM CORECT, că nu raţionăm corect, că nu ne raportăm corect (adică de o manieră care să ducă spre creaţie şi organizare a propriului nostru microsistem pe ansamblu şi a macrosistemului din care facem parte) la stimulii şi fenomenele cu care intrăm în contact.

Exemplele se vor dovedi elocvente în acest sens. Astfel când simţim frică, stres, suntem mânioşi, furioşi, violenţi, trişti, plictisiţi... nu ne simţim bine, nu simţim linişte, pace, mulţumire, cu alte cuvinte SUFERIM, sau mai bine zis ni se transmite un SEMNAL că NU GÂNDIM CORECT şi că acţiunea care ar putea să plece din aceste raţionamente incorecte ne va aduce doar dezavantaje ducând la distrugerea armoniei propriului sistem sau a altor sisteme (a sistemului ca ansamblu): ne batem şi suntem răniţi, ne e frică şi suntem paralizaţi de ea, incapabili de adaptare corectă; suntem deprimaţi, trişti, plicti-siţi şi ne putem gândi să ne facem rău singuri; suntem stresaţi şi nelinişţiţi şi astfel nu mai apreciem corect şi obiectiv stimulii şi fenomenele cu care intrăm în contact pentru a ne adapta optim ş.a.m.d.

Deci senzaţia de SUFERINŢĂ (agitaţie, nelinişte, nehotărâre, stres etc.) e un SEMNAL, doar atât: nu trebuie să o blamăm, nu trebuie să ne lăsăm pradă ei şi mai ales nu trebuie să o ignorăm - ea este la fel de importantă şi nu mai puţin de dorit decât fericirea, având în vedere că ne semnalează prezenţa în psihic a unor MODURI GREŞITE DE GÂNDIRE, care nu ne sunt avantajoase, nu ne sunt utile şi pe care trebuie să le identificăm, să vedem care sunt, să vedem de ce sunt greşite şi văzând aceasta, să le schimbăm.

Schimbând modul de gândire dintr-unul greşit în unul corect, automat suferinţa *dispare*, pentru că nu mai are ce să semnaleze, la fel cum durerea fizică dispare după încetarea acţiunii unui stimul care a generat-o.

Să ne bucurăm dar că putem beneficia de acest SEMNAL pe care îl numim îndeobşte „SUFERINŢĂ", pentru că datorită lui ne putem adapta mai repede şi mai eficient (dacă îl tratăm cu consideraţia care i se cuvine) la stimulii de mediu, la armonia Întregului.

Aşadar, dacă la un moment dat în decursul activităţii noastre vom simţi şi cea mai vagă senzaţie de suferinţă (nelinişte, stres, agitaţie mentală...), să căutăm imediat modul de gândire greşit pe care îl purtăm din diferite motive şi cauze în psihicul nostru (astfel de moduri greşite de gândire pot fi cele specifice: orgoliului, mândriei, vanităţii, mâniei, furiei, violenţei, fricii, tristeţii, lenei, lăcomiei, desfrâului etc.) şi să-l identi-ficăm, fiecare având un specific al lui şi fiind relativ uşor de identificat (nu vom

confunda, de exemplu, mânia cu frica, sau lenea, sau lăcomia, sau mândria, fiecare având ceva specific, deşi se intercondiţionează reciproc).

După ce l-am identificat, să căutăm să înţelegem de ce este greşit, unde nu este corect raţionamentul nostru specific acestor stări.

De obicei în general aceste moduri greşite de gândire sunt generate de *aşteptări false*, de aprecieri incorecte ale efectelor pe care le vor avea acţiunile noastre.

Astfel, de exemplu, când suntem *mânioşi pe cineva* suferim (nu ne simţim bine), pentru că gândim în acel moment cum să ne răzbunăm, cum să facem rău acelui cineva pe care suntem mânioşi. Acest mod de gândire e greşit, pentru că făcând rău cuiva, acesta nu ne va răsplăti cu bine, ci va căuta la rândul lui să se răzbune... va căuta a ne distruge şi dezorganiza propriul nostru sistem psiho - somatic.

Ştiinţa ascunsă în psihicul nostru, într-un loc pe care eu l-aş numi „VOCEA CONŞTIINŢEI" sau Supra-Conştient prevede toate acestea şi ne avertizează, transmiţând ca SEMNAL suferinţa pentru a ne avertiza că acel mod de gândire nu e corect, nu e avantajos, nu va genera un *bine*, adică o organizare superioară a propriului nostru sistem fizico - psihic.

Aşadar, trebuie să fim atenţi când apare suferinţa, să căutăm să vedem ce ne semnalează ea, să-i înţelegem mesajul şi să ne corectăm modul de gândire şi acţiune. Astfel suferinţa va dispare automat şi va lăsa loc altui semnal: FERICIRII.

Şi iată că am ajuns la Fericire, la mulţumire. Ne simţim astfel *mulţumiţi*, *liniştiţi*, *fericiţi* (ne simţim bine) când sistemul nostru psiho - fizic este în armonie şi este bine organizat şi adaptat la stimulii exteriori cu care intră în contact.

Este bine adaptat deoarece psihicul gândeşte corect, apreciază corect efectele acţiunilor sale, se raportează într-un mod armonios şi superior organizat mediului exterior.

Atunci ne simţim calmi, liniştiţi, veseli, bucuroşi, mulţumiţi, iubitori.

Iată, avem semnale clare că gândim CORECT, că gândim BINE.

Fericirea şi suferinţa nu sunt scopuri în sine, ci sunt semnale care ne arată gradul de organizare şi armonie interioară.

Suferinţa ne arată că suntem pe cale să ne dezorganizăm şi să ne distrugem sistemul psiho – somatic; fericirea, că ne menţinem şi organizăm superior.

În interacţiunea noastră necontenită cu mediul vom intra în contact neîncetat cu stimuli, situaţii şi fenomene noi şi, evident, până vom reuşi să le analizăm, să le înţelegem, să le asimilăm şi să ne adaptăm lor, vom suferi. După ce acest proces se va încheia, vom fi fericiţi.

Astfel, suferinţa şi fericirea se succed neîncetat, neputând exista una fără cealaltă, generându-se reciproc.

Ce putem noi să facem, dacă dorim, este să minimizăm suferinţa şi să maximizăm fericirea prin mecanismele arătate mai sus.

Cine dă deci mai mare importanţă fericirii decât suferinţei se înşeală, ambele fiind la fel de importante la locurile lor. Înţeleptul caută să înlăture suferinţa cât mai repede şi să trăiască fericit cât mai mult şi înţelege rolul bine stabilit pe care fiecare din aceste două extreme îl are de jucat în manifestare.

El ştie că ambele sunt doar senzaţii, ce-i drept una, fericirea, fiind mai *de dorit* decât cealaltă (suferinţa), datorită *stării plăcute* pe *care o generează*.

Am discutat anterior despre fenomenele durere – plăcere şi suferinţă – fericire - să abordăm acum fenomenul a cărui ex-treme sunt binele şi răul, pentru că fie că vedeţi sau nu, între toate aceste fenomene există o strânsă legătură.

Dar pentru a înţelege mai bine ce este binele şi răul, ce desemnează ele ca noţiuni, e util să dăm mai întâi câteva exemple.

Astfel, şi cred că sunteţi de acord cu mine, a te mânia, a te întrista, a fi lacom, a fi leneş, a fi violent, a fi fricos, a fi desfrânat sunt considerate în general acţiuni rele. Ele sunt gânduri rele şi din ele ies acţiunile rele: uciderea, furtul, lipsa de respect faţă de părinţi, adulterul, minciuna …

Pe de altă parte, a fi modest, a fi calm, liniştit, echilibrat, cumpătat, săritor, curajos sunt considerate acţiuni bune. Ele dau naştere negreşit păcii, sincerităţii, iubirii, respectului faţă de toate fiinţele, acţiunilor raţionale, chibzuite, îndrăzneţe, altruiste, de ajutorare…

Dacă privim atent la exemplele pe care le-am dat pentru gânduri şi acţiuni bune şi rele, vom vedea clar legătura cu durerea şi plăcerea, respectiv suferinţa, fericirea.

Astfel oricine, dacă chibzuieşte puţin mai profund şi mai departe decât următoarele cinci minute, vede clar că gândurile „rele" enumerate dau naştere mai devreme sau mai târziu (mai intens sau mai puţin intens) *durerii* şi *suferinţei*. Asta oricine o poate vedea, dacă gândeşte puţin.

De asemenea gândurile „bune" enumerate mai înainte dau naştere la ceea ce îndeobşte se numeşte „plăcere" şi „fericire" („mulţumire").

Nu neg că la nivelul general al umanităţii actuale această legătură, datorită ignoranţei, nu este atât de evidentă pe cât ar fi util să fie. Zic „util" pentru că dacă oamenii nu conştientizează această legătură, nu înseamnă că ea nu există şi nu îşi manifestă consecinţele.

Din ignoranţă, oamenii confundă binele cu răul, fac astfel „răul" şi se aşteaptă să obţină plăcere şi fericire. Şi, bineînţeles, aşteptarea lor e înşelată, pentru că nu e una raţională, nu e una care acceptă şi constată legile imuabile ale naturii, adaptându-se acestora.

Din tot ce am expus reiese foarte clar că dacă ar fi să dăm o definiţie binelui şi răului, aceasta ar trebui să fie ceva de genul:

- „răul” e gândirea şi acţiunea care dă naştere durerii şi suferinţei (care semnalează distrugerea sub o formă sau alta a armoniei sau (şi) existenţei sistemului propriu);
- „binele” e gândirea şi acţiunea care are ca şi consecinţe plăcerea şi fericirea (care ne semnalează că facem acţiuni care permit păstrarea şi întărirea armoniei şi existenţei proprii).

Dacă considerăm că ceea ce vrem, ceea ce ne e util şi avantajos pentru noi e plăcerea şi fericirea (păstrarea armoniei şi existenţei proprii), am putea defini „binele” ca ceea ce ne este util, favorabil, avantajos realizării acestui obiectiv şi „răul” ca ceea ce nu ne este util, favorabil şi avantajos în acest sens.

De multe ori se face o legătură superficială între o divinitate atotputernică care a impus nişte reguli şi noţiunile de „bine” şi „rău”: cine le încalcă e rău, cine le respectă e bun, de unde ar reieşi că a face bine este o necesitate, o constrângere *exterioară.* Aceasta e o înţelegere superficială a fenomenului care are loc.

Dacă analizăm mai atent problema, vedem clar că între tot ceea ce există este o mare interdependenţă, că toate fiinţele trăiesc într-un *Sistem*. Pentru ca sistemul să existe şi inclusiv ca fiinţele să existe (omul e o fiinţă), pentru că şi acestea sunt *microsisteme*, e nevoie de legi, de reguli, care trebuie impuse de toţi şi respectate de toţi, pentru a putea subzista ambele sisteme: microsistemul – fiinţa şi macrosistemul – familia, sta-tul, societatea, universul.

Astfel aceste reguli, aceste legi sunt făcute de aşa manieră încât să fie bune, avantajoase, utile atât pentru micro cât şi pentru macrosistem, atât pentru om, cât şi pentru univers. Ceea ce e bine (cu *adevărat bine*), şi acesta e criteriul de identificare a adevăratului bine, deci ceea ce e bine pentru om, pentru individ e bine şi pentru univers, pentru societate.

Ceea ce e cu *adevărat* bine pentru noi e bine şi pentru cei de lângă noi. Aceasta datorită interdependenţei existente. Cel mai mare egoist e cel mai mare altruist.

Vedem astfel clar legăturile evidente între fenomenele durere – plăcere şi suferinţă – fericire şi dualitatea rău – bine.

Dacă vrem să simţim plăcerea şi fericirea (şi acesta este deopotrivă o dorinţă a noastră, cât şi o dorinţă a biosistemului ca ansamblu), trebuie deci să căutăm BINELE, să gândim şi să acţionăm CORECT, gândurile şi acţiunile noastre să aibă ca rezultat menţinerea şi dezvoltarea organizării noastre interi-oare şi deopotrivă a celei exterioare, să contribuie la obţinerea ARMONIEI interioare şi exterioare.

Astfel, sistemul nostru psiho - somatic şi sistemul lumii (societăţii) vor subzista amândouă.

Dacă vom gândi incorect, rău, îndreptându-ne acţiunea spre distrugere necontrolată, dezechilibru, dizarmonie mai întâi vom fi *atenţionaţi* prin durere şi suferinţă că astfel suntem pe cale să ne autodistrugem, să distrugem sistemul psiho - somatic pe care îl conducem (prin care trăim şi ne putem bucura de tot ce există), iar dacă vom menţine acţiunea noastră dezechilibrată, ne vom autodistruge în cele din urmă.

A nu căuta să înţelegem şi să asimilăm puncte de vedere corecte referitoare la realitate, moduri bune, corecte de gândire şi acţiune şi a persista, fără a încerca să cercetăm, în moduri de gândire greşite e ca şi cum ne-am juca necontenit cu focul: pentru o perioadă de timp ne vom arde din când în când mai uşor sau mai grav, iar odată vom arde de tot.

În acest context, să vorbim acum de fenomenul a cărui extreme sunt **necesitatea şi dorinţa**, adică constrângerea exterioară (*dorinţa* celorlalţi) şi impusul nostru interior (*dorinţa* noastră).

Având în vedere ce am spus mai înainte despre sistem, de-vine clar că între necesitate şi dorinţă există o strânsă corelaţie, în fond şi la urma urmei cele două impulsuri *de acţiune*, cele două dorinţe (a mea şi a lor) sunt de fapt una singură: DORINŢA NOASTRĂ.

Dacă vom analiza atent şi nu superficial întreaga INTER-DEPENDENŢĂ care ne înconjoară, vom vedea clar şi fără tăgadă legătura dintre noi şi ceilalţi, vom vedea clar similitudinile în aspiraţii, idealuri ale noastre şi ale celorlalţi, vom vedea clar că toţi vrem de fapt acelaşi lucru: ARMONIE, ORGANIZARE, LEGE, deoarece fără acestea NU AM PUTEA EXISTA!

Singura problemă pe care ar fi să v-o puneţi (dacă ar fi să vă puneţi vreo problemă) nu e dacă doriţi *fericirea* sau să *faceţi binele,* sau să *iubiţi,* sau să *cunoaşteţi realitatea*, ci dacă vreţi SĂ EXISTAŢI!

Dacă sunteţi dintre aceia care nu mai vor să existe pentru că consideră că existenţa este *nedreaptă, tragică* sau „de nesu-portat”, să ştie de la mine că *existenţa e doar existenţă*, ea este Ceea Ce Este - dar noi, prin modurile noastre greşite (rele) de gândire, de analiză, de interpretare a acestei realităţi o putem vedea, datorită ignoranţei, iluziei şi aşteptărilor false pe care le avem fie bună, fie rea, fie dureroasă, fie plăcută, fie tragică, fie fericită… dar acestea sunt extremele, doar extremele…

Existenţa nu este aşa…

Ea transcende dualismul antinomiilor.

Existenţa nu este ceea ce *credem noi* despre ea; ea este Ceea Ce Este…

Iată aşadar de ce EU LE VREAU PE TOATE! Pentru că atunci când exist vreau să exist, şi când nu exist nu mai vreau nimic pentru că nu exist. Dar nu-mi bat eu capul cu aşa ceva, pentru că eu ştiu să exist şi să nu mai exist în acelaşi timp…

Cu aceste stranii vorbe părea că-şi va încheia Străinul lunga lui expunere despre DUALITATE, despre „ce vrea şi ce nu vrea”.

Ema însă, presimţind că este o legătură între aceste vorbe şi dualitatea stare de veghe / somn – stări contemplative, zise:

- Dar despre ultima dualitate din tabel nu ne vei vorbi?

- Da, păi tocmai v-am vorbit, răspunse Străinul, confirmând intuiţia ei, dar haide să fiu totuşi puţin mai explicit.

Starea de veghe şi visul, pe de o parte, şi somnul, pe de altă parte, sunt stări naturale pe care le trăieşte omul în momentul actual şi fiecare dintre aceste extreme are o tendinţă mai mare de apropiere de extremele pe care în tabel le-am situat deasupra lor şi pe care le-am discutat mai înainte.

Astfel, starea de veghe şi de vis cu starea de somn se generează reciproc şi se inter-condiţionează în virtutea legăturii evidente dintre extreme. În prima se manifestă mai mult organizarea, acţiunea, lumina, ziua, cunoaşterea, activitatea, neliniştea (mişcarea), războiul şi dualităţile legate de acestea: durere – plăcere, suferinţă – fericire, frumos – urât, bine – rău, necesitate – dorinţă, dualităţi din care se naşte impulsul, MOTIVAŢIA pentru *acţiune*, *mişcare*, *cunoaştere*… ca şi pentru contrarele lor: *non - activitate*, nemişcare, ignoranţă…

În somn se manifestă mai mult celelalte extreme, legate de non - acţiune, nemişcare, non - activitate, non - existenţă, necunoaştere şi nu mai sunt prezente dualităţile precizate mai înainte, pe care le-am putea numi, pe ansamblul lor, Dualităţi Motivaţionale.

Precizez, pentru a fi clar, că extremele menţionate se mani-festă mai mult decât opusele lor într-o stare decât în cealaltă, dar nu dispar într-o stare sau cealaltă. *Ambele extreme*, şi asta e valabil pentru toate extremele posibile, sunt prezente în toate stările de existenţă, de cunoştinţă, doar că unele se manifestă mai mult şi mai evident decât altele într-o stare anume.

Dar extremele există tot timpul, generându-se reciproc, susţinându-se reciproc, manifestându-se fără încetare una pe cealaltă.

Revenind, aşa cum între orice extreme există echilibrul, dreapta măsură, la fel există şi o manifestarea de mijloc, între aceste două extreme: stare de veghe şi vis, respectiv stare de somn. Eu aş numi „echilibrul”, „dreapta măsură”, prin noţiunea de „STARE CONTEMPLATIVĂ”, adică ceva care e mai greu de înţeles, dar care, în general, este un fel de stare în care există o acţiune pasivă şi o non - acţiune – activă, există un echilibru şi un control al tuturor dualităţilor.

Aceste stări contemplative sunt numite în diferite culturi cu diferite nume: Tao, Vid Iluminator, Nepătimire, „Viziunea Adevărului”, „Cunoaşterea lui Dumnezeu” etc., dar toate au în comun faptul că cel care le atinge (şi pentru aceasta fiecare cultură are metoda sa) atinge instantaneu şi durabil acel echilibru de care vorbeam înainte.

Dar deocamdată eu cred că e suficient cât am vorbit despre dualităţi.

- Recunosc, zise Alexandru, că ai vorbit într-adevăr cu înţelepciune, şi eu unul te-aş asculta cu plăcere şi cu mare interes dacă ai dori să mai abordezi şi alte aspecte ale manifestării care consideri tu că ar mai trebuie luminate. Şi ceilalţi cred că sunt de acord. „Ceilalţi” dădură din cap în semn de aprobare.

- Bine, răspunse binevoitor Străinul, dacă tot am pomenit de Dualităţi Motivaţionale, eu aş zice că poate ar fi indicat să aprofundăm puţin acum problema MOTIVAŢIEI, ce ziceţi?

- Suntem de acord, replică Adrian. Să ne începem demersul.

Motivaţia – Scopul

- Există o tendinţă în gândirea occidentală ca atunci când se analizează problema scopului, a motivaţiei pentru diferite acţiuni sau existenţe, de exemplu a scopului vieţii, să se abordeze această problemă în mod liniar - al unei cauzalităţi fără de sfârşit: o cauză generează altă cauţă şi tot aşa la infinit.

Asemenea abordări nu vor duce nicăieri, pentru că sunt greşite din start. De ce? Pentru că, aşa cum am mai spus, se porneşte de la ideea unei cauzalităţi liniare, pe când e evident pentru oricine priveşte mai atent în jurul său că pentru orice fenomen sau existenţă nu există o cauzalitate liniară (o singură cauză şi un singur efect generat al acelui fenomen), ci o cauzalitate pe care eu aş numi-o **cauzalitate integratoare**: orice fenomen şi existenţă are o *infinitate* de cauze, care se combină pentru a-i da naştere şi generează o *infinitate de efecte*.

Aceasta deoarece, cum e evident, şi de altfel cum fizica cuantică a demonstrat, totul se leagă cu totul într-o Gigantică Întrepătrundere de cauze şi efecte în care orice om îşi dă seama că nu există o cauză primă care să le genereze pe celelalte, ci există doar mai multe cauze (o infinitate de cauze) care generează necontenit alte cauze (o infinitate de alte cauze).

Asta se poate demonstra simplu şi numai dacă ştim să analizăm puţin faptul că orice am considera a fi cauza primă, de exemplu, pentru Univers, manifestare… (ca de exemplu Dumnezeu, „Big Bang”-ul iniţial etc.) vom găsi cu *puţin* efort o *infinitate de alte* cauze care să genereze *„Prima cauză”*.

Astfel, în acest context, a vorbi şi a lua serios în considerare o atare noţiune cum ar fi „prima cauză” a existenţei, în gene-ral, sau a unui fenomen oarecare, particular, e evident o eroare fundamentală, pornită dintr-o percepţie neatentă şi superficială a ceea ce există.

E ca şi cum am zice, de exemplu, că singura şi unica cauză pentru care, să zicem, datorită unei căzături avem o fractură la picior este doar căzătura… pe când e evident că pentru ca acest eveniment să se producă a fost necesar să existe întregul univers în care el a avut loc, cu toate legile, cauzalităţile şi intercondiţionările infinite şi fără de număr care îl caracterizează.

Este deci cazul ca printr-o analiză profundă a problemei să spulberăm din mintea noastră acest mit al „primei cauze”, această modalitate *greşită* de abordare şi de percepere a realităţii care, în urma analizei făcute dualităţilor, ştiţi şi voi acum doar unde poate duce: la suferinţă…

Asta deoarece, nepercepând corect realitatea, nu ne putem adapta, încadra perfect în ARMONIA ei…

De fapt, putem vedea clar că şi această problemă a motivului, a scopului trebuie abordată într-un context mai larg: acela al dualităţii **unitate – multiplicitate**. Acestea sunt extreme şi aşa cum am arătat, ca orice extreme, ele doar aparent există separat şi *independent* una de cealaltă.

Astfel, datorită marii interdependenţe a elementelor universului şi datorită faptului că acestea sunt permanent conectate, legate cu restul elementelor printr-o infinitate de legături evidente sau mai puţin evidente, putem spune, putem afirma doar ca o jumătate de adevăr faptul că universul ar fi făcut din mai multe părţi (multiplu) şi tot aşa că e unul (e o singură unitate).

Adevărul e evident: universul e unitar şi multiplu în acelaşi timp, depinde doar din ce punct de vedere îl privim.

La nivel de aparenţe el pare mai mult multiplu, la nivel de esenţă pare unic, dar el este ceea ce este: nici multiplu, nici unic, multiplu şi unic în acelaşi timp.

Aceasta e dilema cu care se confruntă şi fizica: la nivel atomic, fizica atomică priveşte universul ca o întrepătrundere şi interacţiune de multe elemente independente şi unitare (atomi), fizica cuantică descompunând însă şi aceşti atomi ajunge la noţiunea de „câmp cuantic”, în care nu mai există *particule*, există doar unde, doar un câmp unitar şi infinit.

Pentru un observator atent e evident că ambele modalităţi de abordare sunt corecte.

Un astfel de observator poate să concilieze unitatea şi multiplicitatea, prin ceea ce eu aş numi „Percepţie Integratoare”, Percepţie Integrală a Realităţii, printr-o poziţie de echilibru atent între extreme, el ştiind că în spatele oricăror două extreme stă unul şi acelaşi fenomen, care dă naştere acelor extreme.

Care este acest fenomen în cazul extremele unu – multiplu? Eu unul m-aş feri să-l numesc în vreun fel, pentru că ştiu că nu poate fi definit, el este ceea ce este. Dar deşi nu poate fi definit, el *poate fi perceput*, simţit, integrat în noi, dacă ne ferim necontenit de extreme, căutând neîncetat să vedem dincolo de ele.

Dar să abordăm acum această problemă a motivaţiei şi scopului puţin şi altfel şi să vorbim acum despre ceea ce eu aş numi **„motivaţii anume”** şi **„motivaţii oarecare”**, având în vedere că în lumina celor de mai sus nu putem vorbi de motivaţie (la singular) anume sau oarecare pentru o acţiune.

Pentru a înţelege mai bine problema e bine să începem cu câteva exemple: să luăm astfel acţiunea de a merge la piaţă.

Eu pot găsi cel puţin 1000 de motive diferite pentru care să mă duc la piaţă. Este evident că există un motiv oarecare, un scop oarecare cu care mă duc la piaţă, căci fără un motiv nu m-aş duce la piaţă.

Dar nu toţi oamenii merg la piaţă din *acelaşi* motiv. *Nu toţi care fac o aceeaşi acţiune au un acelaşi motiv*.

Astfel, ca să mai dăm un exemplu, poţi practica artele marţiale pentru că îţi place, pentru că vrei să te distrezi, pentru că altfel te plictiseşti, pentru că vrei să fi puternic, pentru că vrei să te răzbuni pe cineva, pentru că vrei „să agăţi o gagică” acolo, pentru că vrei să slăbeşti, pentru că vrei să devii mai mobil, sau mai sănătos etc.

Poţi face acţiunea mai sus precizată din oricare din motivele enumerate, în parte, din mai multe la un loc, din toate chiar…

Dar e clar că toate motivele pe care le-am putea găsi unei acţiuni se inter-condiţionează, se generează şi se susţin reciproc. Dacă privim atent, vedem că nu există nici un *motiv în sine*, nici un motiv anume pentru care să se facă acţiunea de a practica artele marţiale, dar pot exista 1000 de motive diferite (inventate de fiecare în parte) pentru care să facă această acţiune.

Extrapolând puţin logica prezentată, putem spune că nu există nici un motiv în sine pentru care s-a creat viaţa, dar probabil ea a fost creată dintr-un motiv cu rădăcini evidente într-o infinitate de alte motive, datorită *întrepătrunderii* a tot ceea ce există.

La fel cum nu este nici un motiv în sine (anume) pentru ca cineva să picteze sau să scrie poezii, deşi fiecare are propriile sale motive pentru a face aceasta (faimă, plăcere, bani, ocuparea timpului liber, hobby, cercetare de sine, înţelegerea mai bună a unor realităţi etc.), la fel nu există nici un motiv în sine (anume) pentru care s-a creat viaţa, ci pot exista o infinitate de motive.

Şi la fel cum cel care creează (muzică, poezie, tehnologie), dacă creează de zece ori, o poate face din zece motive principale (conştientizate) diferite de fiecare dată (bani, faimă, plăcere…), la fel când s-a creat viaţa ea s-a putut crea cel puţin din zece motive diferite (aparent, pentru că aşa cum am mai spus toate sunt intercondiţionate) sau din toate zece la un loc (în cazul exemplului nostru: şi din plăcere, şi pentru bani, şi pentru faimă…).

Dacă abordăm problema creaţiei lumii din acest punct de vedere am putea spune că ea ar fi putut fi creată şi din plăcere, şi pentru joacă, şi din necesitate, şi din dorinţa de a crea, şi pentru distracţie, şi din plictiseală… ca să dau la nimereală doar câteva motive posibile.

Dar ce *mai contează din ce motiv* un pictor inspirat a făcut tablouri extraordinare, sau un muzician a compus cântece care îţi merg la suflet, sau un poet a compus poezii superbe.

Motivul creaţiei respective *nu mai contează*: contează doar că această creaţie există şi noi ne putem raporta la ea în diferite moduri:

- putem privi un tablou şi ne putem întrista sau bucura deopotrivă de el; putem să refuzăm să-l privim, putem să-l aruncăm sau să-l păstrăm…

- putem asculta o muzică sau să nu o ascultăm, ne putem bucura de ea sau să ne fie indiferentă, sau chiar să ne întristeze (aceeaşi muzică).

Aceasta se poate întâmpla deoarece raportarea la ceea ce există şi ce nu există e întotdeauna *subiectivă*, la fel cum a fost şi crearea a ceea ce există şi a ceea „ce nu există".

Dacă ar fi să tragem o concluzie, am putea spune că pentru nimic din ceea ce am făcut (s-a făcut), facem (se face) sau vom face (se va face) nu există un motiv implicit, anume, intrinsec, ci există doar un motiv *oarecare*, mai bine zis mai multe motive *oarecare*, întotdeauna *subiective* (raportate la sistemul de valori, la dorinţele celor care le nutresc), deoarece fără un motiv nu există acţiune.

Pentru a acţiona avem nevoie să conştientizăm un motiv principal (care bineînţeles implică o infinitate de motive implicite). Acest motiv din experienţă se vede că poate fi orice motiv, dar trebuie să fie un motiv mai pregnant pentru noi în acel moment.

Întorcându-ne la creaţia lumii, s-ar putea spune că lumea nu s-a manifestat fără motivaţie (scop), ci dintr-o infinitate de motive intercondiţionate, unele mai conştientizate (principale), dar aceste motive nu mai contează acum, ele au fost necesare *doar* pentru a se manifesta, doar pentru a apare Creaţia.

Şi la fel cum motivele pentru care este creat un tablou pot fi total diferite de cele pentru care *păstrezi un tablou*, la fel motivele pentru care lumea a fost manifestată (mai precis *această* lume a fost manifestată) pot fi cu totul altele decât cele pentru care lumea aceasta se *menţine* manifestată.

Practic, într-un fel nici nu mai contează motivele pentru care ceea ce există, există, ci contează doar cum noi ne raportăm la ceea ce există; şi o putem face în maniera în care am expus-o când am discutat despre dualitatea tuturor fenomenelor: putem percepe, constata şi putem a ne adapta realităţii aşa cum este ea: INTEGRALĂ, INTERDEPENDENTĂ, MISTERIOASĂ, NELINIARĂ – şi atunci ne vom integra armoniei ei şi vom simţi fericirea şi mulţumirea sau putem continua să ne lăsăm duşi în eroare de extremele contradictorii în aparenţă, necăutând esenţa originară a tuturor fenomenelor şi atunci, neînţelegând ARMONIA Sistemului, nu i ne vom putea integra şi astfel vom simţi suferinţa.

Dacă analizăm în profunzime motivele noastre, nu vom putea ajunge decât la ceea ce eu aş numi „motivaţie integrală" (acel „eu le vreau pe toate!"), adică la o cuprindere în întregime a realităţii şi la a deveni una cu ea şi a acţiona astfel din diferite motive (din nişte motive oarecare) stabilite la un moment dat pentru a obţine nişte efecte bine precizate, apoi a acţiona din alte motive pentru a obţine alte efecte etc.

Asta pentru că, aşa cum am arătat, cum nu există un motiv anume pentru care a fost creată manifestarea, ci o infinitate de motive oarecare care se întrepătrund şi se intercondiţionează, la fel nu este nici un *efect anume* care trebuie să fie obţinut ca urmare a existenţei lumii: nu există un scop anume care trebuie atins prin manifestarea acestei lumi, ci există o infinitate de efecte şi scopuri intercondiţionate şi întrepătrunse care se vor obţine.

Ceea ce vă cer eu să priviţi (prin această viziune asupra cauzalităţii, motivaţiilor, scopurilor şi efectelor) este ETERNITATEA şi ATEMPORALITATEA.

Vă cer să analizaţi atent, să chibzuiţi adânc şi să contemplaţi beatifici această intercondiţionare şi întrepătrundere infinită de cauze şi efecte, de motivaţii şi efecte care se generează reciproc, care se susţin reciproc, care există unele prin altele, care în toată ţesătura lor *fără început şi fără sfârşit* nu cunosc întâietate, nu cunosc temporalitate, pentru că trăirea lor se realizează în eternitate.

Care este începutul şi care este sfârşitul unei **ţesături infinite**? Există început şi sfârşit pentru infinitatea de fire care se combină între ele pentru a da naştere ţesăturii, dar nu există început şi sfârşit pentru ţesătură.

Există o infinitate de fire care converg într-un punct al acestei ţesături (o infinitate de lanţuri cauzale „liniare"), generând o infinitate de cauze şi de efecte în şi din acel punct, dar cum fiecare fir formează o infinitate de conexiuni cu celelalte fire, generând o infinitate de „puncte" de intersecţie pe ansamblul ţesăturii, toate punctele sunt legate între ele şi se generează şi se susţin reciproc (nu există o întâietate între ele), astfel încât pentru ţesătură în ansamblu nu se poate vorbi de un început şi de un sfârşit, de o cauză şi un efect, ci de o infinitate de începuturi şi sfârşituri, de cauze şi efecte care se intercondiţionează şi se întrepătrund, dând naştere ÎNTRE-GULUI, TOTULUI, SISTEMULUI, REALITĂŢII, la CEEA CE EXISTĂ.

Desigur că pentru un punct oarecare putem vorbi de cauze şi efecte, de motive şi scopuri de urmărit şi de efecte de câştigat, dar nu pentru ţesătură.

Ea este ceea ce este.

Străinul vorbi cu atâta însufleţire şi convingere despre toate cele arătate mai sus că entuziasmul şi viziunea sa te prindea fără să-ţi dai seama. Era o viziune TOTALĂ. Da, doar acesta poate fi cuvântul.

Minţile ascultătorilor săi rămaseră cufundate în tăcere. Străinul se opri puţin să-şi tragă răsuflarea, apoi începu să spună ca o concluzie:

- Din tot ce am spus până acum, eu aş deduce trei concluzii importante:

1. „Prima cauză” e un mit, e o problemă falsă: a căuta cauza (unica – anume) a vieţii e o încercare sortită din start eşecului. Am văzut că tot ceea ce există este cauză şi efect în acelaşi timp pentru tot ceea ce există.

Deci, putem căuta cauze, motive, scopuri pentru care au apărut sau vor apare diferite vieţi, dar nu putem face acelaşi lucru pentru Viaţă în general, pentru Existenţă.

2. E util şi necesar să cunoaştem diferitele înlănţuiri cauzale legate de un fenomen, eveniment oarecare cu care intrăm în contact la un moment dat pentru a-l înţelege mai bine şi a adopta o atitudine corectă, bună în sensurile precizate anterior, cu scopul de asemenea precizat: fericire, mulţumire, păstrarea armoniei.

Dar nu este util, nici necesar, fiind de-a dreptul imposibil, să căutăm să înţelegem TOATE înlănţuirile cauzale, între tot ceea ce există, deşi a căuta să avem o viziune de ansamblu, o privire directă a Întregului, a ceea ce există e ceva util, de dorit şi folositor în mare măsură, în sensurile precizate anterior.

3. Pentru orice acţiune facem, motivaţia noastră e total subiectivă (raportată la sistemul nostru de valori şi interese), fiind diferită de la individ la individ, şi nu e una anume care să fie impusă (adică dacă motivaţia aceea n-ar exista să nu existe nici acţiunea), existând o infinitate de motivaţii pentru care să fie făcută o acţiune, şi nu doar una anume.

Deci, pentru acţiunile noastre, noi ne stabilim şi trebuie să ne stabilim motivaţii (scopuri de atins). Dar acestea sunt doar circumstanţele, sunt doar unele oarecare, nu unele anume. Nu există un *scop suprem de atins şi de realizat*. Dar există multe scopuri şi motive care pot fi atinse şi realizate.

Deci, din această infinitate de motivaţii, dorinţe, scopuri posibile pentru acţiunile noastre, să alegem pe cele care considerăm că răspund cel mai bine dorinţelor noastre şi să încercăm să le realizăm.

Şi e clar că dorinţele noastre, ca ale tuturor (ale întregului) se îndreaptă dintr-o infinitate de motive spre armonie, pace, linişte, fericire!

Dar e de asemenea clar că datorită confuziilor, ignoranţei... dorinţele noastre se pot îndrepta împotriva ARMONIEI, a noastră şi a întregului.

Nu zic că prima tendinţă a dorinţei e mai bună decât a doua, dar vă spun clar ceea ce vom obţine punând în practică aceste dorinţe:

- de la prima vom obţine fericire, pace, linişte, mulţumire, înţelegere, cunoaştere profundă;
- de la a doua vom obţine suferinţă, nelinişte, stres, nemulţumire, ignoranţă...

Acum depinde doar de noi să stabilim ce *vrem cu adevărat* (binele sau răul, fericirea sau suferinţa, plăcerea sau durerea), să conştientizăm această dorinţă şi să o punem în practică.

Binele nu e mai bun decât răul în esenţă, nici răul mai bun decât binele, dar binele pentru noi (relativ la noi şi în sensul precizat, de tendinţă spre armonie) e mai plăcut şi generează fericire. Răul generează contrariul.

Depinde de fiecare ce vrea să aleagă.

Eu unul aleg binele, e mai plăcut!

Voi ce alegeţi?

Auditorii Străinului vroiau şi ei binele, se vedea pe feţele lor aprobatoare ale vorbelor acestui om ciudat, chiar dacă gura lor a rămas din nou în tăcere pentru o clipă, dând impresia că întradevăr s-ar gândi ce să aleagă.

De fapt aleseseră toţi instantaneu: vroiau binele, vroiau să existe!

- Într-adevăr, e adevărată această viziune integrală a Totului pe care ne-ai expus-o, zise Alexandru. Într-adevăr se vede clar că trăim într-un sistem şi existăm aici: Sistemul, toată lumea ştie, presupune nişte reguli, legi care să menţină elementele sale componente în legătură, pentru avantajul fiecărui element în parte, cât şi pentru sistem în ansamblul său.

Dacă s-ar înţelege toate implicaţiile care decurg din faptul că noi suntem un Sistem şi că, de asemenea, facem parte dintr-un sistem şi că elementele oricărui sistem sunt într-o continuă mişcare orientată înspre menţinerea existenţei lui, multe probleme ridicate de minţi, care din frică sau comoditate nu intră în profunzimea înţelegerii lucrurilor, s-ar rezolva de la sine.

- Ai dreptate, interveni Străinul; pentru că mai adineauri am discutat de interdependenţa elementelor existenţei şi am subliniat faptul că suferinţa, atunci când apare, e doar un semnal ce ne atenţionează că e cazul să luăm imediat măsurile ce se impun pentru refacerea armoniei distrusă de contactul cu un stimul perturbator, şi pentru că acum îmi vine în minte o povestire cu tâlc, scrisă de un prieten de al meu, în legătură cu aceste aspecte, aş vrea să v-o povestesc şi vouă. Pot?

- Desigur, te ascultăm, interveni Ema.

Viaţă fără suferinţă

Era odată (în vremi îndepărtate şi veşnic actuale) un om numit Bodhi. Şi el era foarte deprimat şi din cale afară de revoltat împotriva lumii, deoarece într-o clipă de atenţie unilaterală constatase nici mai mult nici mai puţin decât că totul este suferinţă: că naşterea este suferinţă, că viaţa este suferinţă, că boala este suferinţă, că bătrâneţea este suferinţă etc.

Aşa că de la acea clipă de iluminare unilaterală i se puse lui pata că el vrea să scape de suferinţă (de orice suferinţă) şi astfel tot gândea şi cugeta spre a afla o cale prin care ar putea să existe, să vieţuiască, să trăiască fără a mai simţi suferinţa.

Astfel într-o zi se regăsi lângă o mănăstire la umbra unui arbore semeţ, cufundat într-o meditaţie profundă, prin care încerca să-şi stingă dorul de a găsi soluţia pentru a putea trăi o viaţă fără suferinţă.

Şi cum era el aşa cufundat în sine, numai ce se pomeni că află în faţa lui, strălucind de lumină pe atotputernicul zeu al Morţii şi Distrugerii, pe zeul Mara.

Glasul lui tună în sinea lui:

- Am înţeles că vrei să scapi de suferinţă, o, tu, biată fiinţă prinsă în capcanele minţii.

- Da mărite zeu, am constatat că suferinţa este peste tot, iar eu nu mai vreau să trăiesc o viaţă în care e prezentă suferinţa!

- Mă mir, de ce nu au constatat în acelaşi timp şi realitatea complementară, anume că viaţa este şi plăcere şi fericire, că viaţa nu este doar urât, ci este şi frumos, că viaţa este şi bine şi nu doar rău, că astfel privită în întregime viaţa este un joc perpetuu beatific al contrariilor unite în esenţa lor în una şi aceeaşi realitate indivizibilă.

Dar, mă rog, important este că încă nu ai realizat adevărul în întregime şi de aceea sunt aici: uite, pentru că astăzi e ziua ta de graţie, am venit să-ţi fac cadoul mult dorit.

Fostul tău maestru era un om cum rar se poate întâlni pe pământ: un mare cunoscător al sufletului meu şi un mare cercetător sincer al existenţei - de multe ori am petrecut noi ore în şir în discuţii despre realităţile evidente şi despre cele misterioase ale Spaţiului şi Timpului.

Oricum, înainte de a se îmbrăţişa cu Existenţa, pentru a se lăsa purtat de Sărutul Schimbării spre o nouă formă de manifestare, ştiindu-te puţin mai repezit în a trage concluzii pripite despre realitate, m-a rugat să te ajut şi pe tine la momentul potrivit ca să înţelegi lucrurile evidente (ştiind că, nu se ştie din ce motiv, pentru oameni în general aceste lucruri evidente sunt cel mai greu de priceput).



Aşa că iată-mă, cred, la momentul potrivit!

Se spune pe bună dreptate că un om nu apreciază ceea ce are decât după ce pierde ceea ce are.

Te voi ajuta deci să conştientizezi şi tu cât de importantă este suferinţa pentru existenţă, viaţă, creaţie prin aceea că voi face în aşa fel încât, pentru o perioadă, tu să nu mai simţi suferinţă (agitaţie, nelinişte, durere) sub nici o formă a ei, fizică sau psihică, ba mai mult să nu mai ai nici măcar amintirea suferinţei, care e tot o suferinţă.

- O, zeule, se bucură Bodhi, tu îmi faci un dar aşa minunat; de foarte mult timp îmi doresc ca să scap de suferinţă...

- Crezi tu că e minunat! Dar eu îţi spun dinainte: nu-ţi dăruiesc altceva decât moartea, chiar dacă tu nu realizezi acum acest lucru.

Durerea şi plăcerea, suferinţa şi fericirea (sub diferitele lor aspecte de manifestare) sunt paznicii neobosiţi ai vieţii, ai existenţei voastre ca ceea ce sunteţi: un sistem legat de toată infinitatea de alte sisteme ale realităţii. Dacă aceşti paznici nu îşi mai fac datoria de a semnala prompt care gânduri şi acţiuni duc la menţinerea şi care la distrugerea existenţei voastre ca sistem sau dacă voi refuzaţi să luaţi aminte la semnalele lor bine intenţionate, voi nu faceţi altceva decât să cădeţi în braţele mele: ale morţii şi distrugerii.

Vorbele zeului îl tulburară puţin pe Bodhi, dar nu îndeajuns încât să-şi retragă dorinţa.

- Eu vreau totuşi să scap de suferinţă!, insistă cu încăpăţânare.

- Bine: astăzi graţia este cu tine, zise zeul şi printr-un semn făcu astfel ca Bodhi să nu mai simtă durerea şi suferinţa sub nici o formă a lor, apoi dispăru, retrăgându-se pentru un moment în aşteptare.

Bodhi era în urma acestei intervenţii zeieşti destul de mulţumit: el a scăpat de ceea ce vor să scape toţi, el a dobândit ceea ce nimeni nu a dobândit, se gândea el în sinea lui.

Vroia acum doar să fie sigur că a scăpat de durere. Privind în jur, zări un cuţit: puse mâna pe el şi cu oarecare ezitare începu să îl apese în palmă, făcând astfel o rană la început superficială, apoi destul de adâncă. Spre surprinderea lui, chiar dacă vedea sângele şiroind în palma sa, nu simţea nici cea mai mică durere.

Se uita deci uimit cum ţâşneşte sângele cu putere, pulsând în ritmul inimii. În acele momente nu simţea nici măcar nevoia de a-şi lega rana; orice urmă de suferinţă, de agitaţie, de nelinişte în legătură cu orice aspect al existenţei dispăruse din sinea lui.

Se ridică deci şi cu sângele şiroind după el păşi pe culoarele mănăstirii din apropiere.

În acele momente îi trecu prin minte un gând ciudat: sângele curgând păta covoarele din mănăstire şi parcă ceva nu era în regulă cu această acţiune, dar nu ştia exact ce anume.

Nimic nu îl mai nelinişteа în acele momente, nici măcar „mustrările de conştiinţă”. În interiorul său nu mai apărea nici o tulburare, deşi simţea oarecum vag, fără însă a fi sigur de aceasta, că parcă în trecut ceea ce făcea el acum (privea cum i se scurge sângele pe covoarele mănăstirii) l-ar fi neliniştit puţin.

Nu mai făcu mulţi paşi că se întâlni cu mai marele acelei mănăstiri, care îi spuse pe un ton răstit şi dispreţuitor să se lege la mână că altfel o să moară când se va scurge de sânge şi în plus murdăreşte şi covoarele mănăstirii.

Dar ce ştia el – acum el era un eliberat în viaţă: scăpase de durere şi suferinţă prin graţie divină, iar stareţul, în loc să bată atât din gură, ar fi trebuit să i se închine imediat.

Aşa că nici nu realiză prea bine când îi dădu un pumn cât putu de tare stareţului, care astfel căzu lat pe spate, fără să mai mişte.

Cu acesta avea el socoteli mai vechi, deoarece îl întrerupea adesea din meditaţiile sale pentru a-l pune să facă diferite munci şi nimicuri obşteşti şi apoi de abia suporta să i se tot închine şi să asculte de un om care nu-i era cu nimic superior, după părerea lui.

Oricum detaliile sunt nesemnificative în acest sens.

Nici în urma ultimei acţiuni nu simţii nici un pic de durere, deşi observă că îşi julise serios pumnul şi începu să-i curgă sânge şi de acolo. De asemenea nu simţii nici o remuşcare, nici o nelinişte, nici o agitaţie pentru ceea ce făcuse, deşi simţea oarecum vag că parcă înainte ar fi simţit ceva.

Era acum nesimţitor - se simţea indiferent la orice şi îi era indiferent dacă face ceva sau altceva.

Pe când cobora treptele ce legau mănăstirea de ceva anexe, din neatenţie se împiedică şi căzu pe scări, rostogolindu-se de câteva ori.

Când se opri din cădere realiză că nu simte nici o durere, deşi observă că piciorul stâng i se rupse din tibie şi un os îi ieşise prin piele. Ce ciudat: avea piciorul rupt, cu fractură exterioară şi deşi vedea cum sângele îi curge şiroaie, el nu simţea nici o durere şi, de asemenea, nu simţea nici o nevoie de a se bandaja, de a lega rana, de a oprii scurgerea sângelui.

Bodhi constată nu doar că nu mai simţea durerea, dar şi că nu mai putea aprecia corect intensitatea senzaţiilor tactile. Toate erau acum la fel.

În cădere a atins o coloană destul de grea, care se afla pe marginea treptelor, care, rostogolindu-se după el, acum îi era căzută peste abdomen.

Observă că nu mai putea să aprecieze greutatea acesteia. Totuşi încercă să o ridice cu mâna la care nu se tăiase; încercând să o împingă văzu că nu mai poate aprecia cât de tare împinge.

Împingea, dar nu-şi dădea seama cât de tare.

Coloana nu se mişca, aşa că împinse odată cât putu de tare: piatra se mişcă, dar observă de asemenea că îi sări mâna din umăr, datorită faptului că a forţat prea tare când a împins. Dar nici de data aceasta nu simţi nici o durere. Se ridică deci şi merse câţiva paşi, chiar dacă avea fractură deschisă la picior. Observă apoi că tăietura în picior se adânceşte şi se opri, gândindu-se că poate ar fi mai bine să nu se mai sprijine pe acel picior. Nu-l durea, dar se gândi că dacă rana se adânceşte şi astfel se scurge de sânge, va muri, cum îi spuse şi stareţul.

Se aşeză din nou şi realiză că atunci când se gândi că poate o să moară datorită rănilor pe care le are, nu simţii absolut nici o tresărire, nici o nelinişte, nici o agitaţie, nici o suferinţă.

Realiză astfel că îi era indiferent dacă trăieşte sau moare.

Suferinţa psihică (agitaţia, neliniştea) ce însoţeşte întotdeauna eventualele gânduri îndreptate spre distrugere el nu o mai simţea. Îi era deci indiferent dacă distruge sau creează.

Se lăsă uşor pe spate şi se trezi că priveşte drept în soare. Văzu o lumină strălucitoare cum nu mai văzuse vreodată şi fu absorbit extatic în imensitatea strălucirii solare pentru un timp.

Apoi observă că această lumină începe să pălească din ce în ce mai mult până fu înlocuită de întuneric.

„Oare ce se întâmplă”, se gândi el, „să fie vreo eclipsă?”. Punându-şi această întrebare îşi luă ochii de la soare şi privind în jos constată că peste tot este noapte.

Deodată realiză de fapt ce se întâmplase: nefiind prezentă durerea specifică care apare atunci când te uiţi direct la soare, el se uită prea mult şi astfel orbise.

Dar lui nu-i păsa, nu-l durea nimic şi nici nu simţea vreun regret, vreo nelinişte interioară, pentru că îşi pierduse vederea.

Era deci liniştit şi în pace, atâta doar că deocamdată nu mai vedea, avea o mână tăiată serios, o alta

sărită din umăr, un picior cu fractură deschisă şi îl bătuse pe stareţul mănăstirii, şi toate acestea le făcuse şi le dobândise în ultima jumătate de oră.

Pentru că nu mai simţea suferinţa sub nici o formă a ei, nu simţea nici măcar teama de durere, acţiunile fiindu-i astfel ghidate doar de o raţiune pur circumstanţială.

Lipsind durerea (sub orice formă a ei) din câmpul de cuprindere şi conştientizare al conştiinţei sale, el se gândi că de fapt între moarte şi viaţă nu mai este nici o diferenţă.

Luându-i suferinţa (sub orice formă a ei) din conştiinţa sa, zeul îi luase practic capacitatea de a aprecia intensitatea senzaţiilor (auditive, vizuale, textile...) şi, de asemenea, îi luase capacitatea de a aprecia diferenţa dintre bine şi rău pe baza distincţiei durere – plăcere, respectiv suferinţă – fericire.



În lipsa acestui criteriu, existenţa lui îi era pusă în pericol în tot momentul, deoarece el nu mai putea să aprecieze corect care acţiuni îi susţin sistemul fizico - psihic şi care îl distrug.

De asemenea, în lipsa suferinţei îi lipsea şi motivaţia necesară pentru a desfăşura acţiuni îndreptate înspre refacerea propriei armonii, atunci când aceasta era distrusă.

Aşadar iată-l pe ascetul despuiat de zeu de capacitatea de a simţi suferinţa cum privea fascinat şi nepăsător procesul distrugerii existenţei sale.

În decurs de o jumătate de oră de la „marea sa realizare” Bodhi era deci în pragul morţii şi îi era indiferent acest fapt. Durerea, sub diferitele ei forme, nu-l mai îndemna să aleagă viaţa şi iată-l deci căzut acum în braţele distrugerii.

Cu câteva momente înainte să moară zeul îi apăru din nou. Bodhi îşi aminti că acesta îi făcu cadou lipsa suferinţei, dar nu mai ştia acum ce era aceasta. Fiindu-i luată chiar şi amintirea durerii (ca formă a durerii), el nu mai ştia nici măcar ce „câştigase” de fapt prin darul zeului.

Mara îi vorbi:

- Iată deci că darul meu te-a adus foarte repede în pragul morţii, pe care de altfel tu acum nici nu mai doreşti în mod deosebit să o eviţi.

Iată dar că scăparea de durere şi suferinţă e echivalentă de fapt cu distrugerea, cu non - existenţa, cu stingerea existenţei tale de fiinţă sistemică.

Află de la mine, omule, că în existenţă va fi întotdeauna suferinţă, deoarece viaţă fără suferinţă nu poate exista.

De dragul maestrului tău şi în ciuda inconştienţei tale iau înapoi darul făcut şi îţi vindec toate rănile, lăsându-ţi însă amintirea a ceea ce ai trăit în acest timp, pentru a putea analiza ulterior dacă mai doreşti să atingi lipsa de suferinţă pe care ţi-ai dorit-o înainte.

Zicând acestea zeul dispăru, lăsându-l total buimăcit pe ascet.

Acesta realiză subit cât de importantă este prezenţa semnalului suferinţei în menţinerea existenţei diferitelor sisteme (a vieţii) şi se gândi în sinea lui:



- Oare eu chiar vreau să mor? Oare chiar vreau să mă distrug? Oare chiar nu mai vreau să exist ca ceea ce sunt (un sistem)?

Îşi răspunse tot el: el acum nu vroia şi nu a vrut nici înainte să se distrugă, să moară, el a vrut doar viaţă fără suferinţă, dar realiză că dorinţa lui era o himeră: viaţă fără suferinţă nu poate să existe, nu mai mult decât poate să existe zi fără noapte.

Mulţumi Zeului că îl lumină asupra faptului că menţinerea existenţei ca sistem (cea pe care o cunoaştem cu toţii) nu e posibilă în lipsa semnalului suferinţei, sub variatele ei forme.

Apoi deschise ochii şi se ridică de sub copacul sub care s-a cufundat în meditaţia care i-a permis pătrunderea acestor taine ale vieţii.

Privind în jur realiză că cei care îşi doresc o astfel de existenţă fără suferinţă sunt pradă unor aşteptări false – e ca şi cum ar dori ca vaca să zboare, ca râurile să curgă în sus, ca pietrele să cadă în cer etc.

E ca şi cum şi-ar dori lucruri care sunt contrare legilor naturii care păzesc existenţa Sistemului Sistemelor din care toţi oamenii fac parte ca sisteme specifice.

Cu aceste cuvinte îşi încheie povestirea Străinul. Ascultătorii săi i-au ascultat cuminţi vorba şi se pare că nu fără urmări: înţelegeau de acum mai bine cam ce rol are suferinţa în creaţie.

- Desigur că această povestire este doar o povestire şi nu un tratat riguros despre implicaţiile lipsei

suferinţei în existenţa unui sistem şi, deocamdată, acest lucru este suficient, completă Străinul.
Povestirile au darul de a îndemna la cugetare, de a îndemna la introspecţie, la reanalizarea unor valori, concepte, idei, păreri despre diferite aspecte ale realităţii şi acest lucru este unul bun.

Viaţă fără de moarte

- Da, interesantă povestire, interveni Andrei, şi conţinătoare de adevăruri. Să zicem că sunt şi eu de acord că nu există viaţă fără suferinţă, în sensul precizat anterior de tine, dar eu cred că există viaţă nemuritoare.
- Da, completă Corina, şi mie mi se pare că singurul lucru care merită să fie dorit este Nemurirea, este să devii nemuritor.
- Şi asta ce înseamnă, interveni Străinul, că nu vei mai muri niciodată, că nu vei mai putea fi distrusă sub nici un chip?
- Da, asta înseamnă!
- Dar dacă odată devenită nemuritoare te apuci să distrugi şi să ucizi cât cuprinde, zici că nu te mai poate opri nimeni (deoarece nu mai poţi fi distrusă)?
- Păi nu chiar, ezită Corina, ar trebui să pot fi oprită de ceilalţi nemuritori.
- Da, dar atunci nu ai mai fi nemuritoare, deoarece ai putea fi distrusă. Să înţeleg atunci că nemurirea este doar un fel de viaţă mai lungă?, întrebă Străinul iscoditor.
- Da, s-ar putea înţelege aşa.
- Bine, dar dacă nemuritorii au doar o viaţă mai lungă decât noi, cu ce se deosebesc ei în mod substanţial de orice alt muritor – trebuie să observăm că şi ei sunt tot muritori. Este vreo deosebire esenţială între unul care moare la zece ani şi altul care moare la 100 de ani, şi altul care moare la 1000 de ani etc.? Cu toţii mor, cu toţii sunt învinşi de moarte, cu toţii sunt muritori.
- Păi nu prea este, răspunse Corina. Dar nemuritorul este acela care nu e supus morţii, îşi reluă ea ideea.
La afirmaţia Corinei, Străinul realiză că trebuie să o ia pe altă direcţie:
- Şi prin moarte ce înţelegem? Înţelegem schimbare, distrugere?
- Da, distrugere.
- Bine, dar tu ai murit de cel puţin câteva mii de ori până acum în aceşti câţiva zeci de ani pe care îi ai: copilul care ai fost a murit (fizic şi mental), toate celule i-au murit, toate gândurile i-au murit etc. Tu mori şi învii în fiecare clipă.
Viaţa este un proces continuu de moarte şi înviere, de creaţie şi distrugere şi astfel nemurirea, nemişcarea, nedistrugerea nu este posibilă.
- Ba da, este, se încăpăţână Corina, eu simt că există nemuritori...
- Să zicem că există, aşa cum simţi tu - atunci ei ar trebui să fie neschimbaţi (să nu fie supuşi schimbării), nu?
- Da, aşa e!
- Asta înseamnă că ei nu sunt supuşi mişcării, că ei nu se mişcă – dacă s-ar mişca, s-ar schimba. Ar mai însemna de asemenea că inima în ei nu mai bate şi sângele în ei nu circulă, că plămânii lor nu respiră etc. Aşa e?
-... Păi da, cred că da.
- Dar atunci ce ar fi aceşti nemuritori decât nişte stane de piatră, deoarece nici măcar gândurile lor nu se schimbă (nu se mişcă)? Şi în ce măsură o astfel de stare de nemişcare, de neschimbare e de dorit?
- Nu e aşa! Tu nu mă înţelegi! Eu ştiu că nemuritorii există, deoarece eu simt acest lucru şi ştiu că ceea ce eu simt aşa este. De exemplu, astăzi am ştiut că ne vom întoarce cu acelaşi autobuz cu care am mers în oraş, am simţit acest lucru.
- Bine, eu te cred că simţi, dar se pare că nu prea ştii să defineşti exact ceea ce simţi – n-ai reuşit să-mi spui, până acum, mai nimic despre aceşti nemuritori (dacă sunt muritori, dacă se schimbă etc.) care zici tu că simţi că există decât că se numesc „nemuritori”. Iar un nume nedefinit, neprecizat de sens e un nume gol de conţinut, care nu transmite nimic. De exemplu, numele Xingwing îţi spune ceva?
- Nu, ce înseamnă?
- Vezi, mă întrebi ce înseamnă, îmi cer să-l definesc. La fel îţi cer şi eu să defineşti ce înţelegi prin numele de „nemuritori”.
- Scuzaţi-mă că întrerup, interveni Cristi, poate ea vrea să înţeleagă prin noţiunea de „nemuritori” acea concepţie propovăduită de diferite mişcări oculte prin care prin ei se înţeleg nişte fiinţe care pot călători oriunde cu viteza gândului, pot crea din nimic şi nu pot fi distruse de vreo armă creată până acum de oameni, care pot levita şi pot trece prin materie densă.
- Bine, zise Străinul, să acceptăm că astfel de fiinţe există, dar atunci la fel de bine am putea accepta că există cai înaripaţi, centauri, unicorni, balauri cu şapte capete etc., deoarece dovezile care ar fi aduse pentru existenţa celor dintâi (a nemuritorilor) pot fi aduse şi pentru existenţa celor menţionaţi mai sus.
Oricum, dacă revenim la esenţe şi dacă considerăm fără dovezi că astfel de fiinţe ar exista, crezi că ele au rezolvat ceva din enigmele fundamentale ale universului? Eu unul m-aş îndoi.

Ele ar zbura la fel cum noi mergem, ar merge pe apă la fel cum noi mergem pe pământ, ar trece prin zid la fel cum noi trecem prin apă etc., dar dacă pe noi ne miră cum mergem, cum percepem, dacă noi nu ştim în esenţă ce este pământul, cerul, spaţiul etc., pe ele le-ar mira cum zboară, cum merg pe ape, cum trec prin ziduri etc.

Orice explicaţie a acestor fenomene ne arată doar cum am putea şi noi să facem dacă vrem acele lucruri (în măsura în care ele ar fi posibile), dar nu ne arată cum sunt posibile (ci doar că sunt posibile dacă sunt posibile), nu ne arată în esenţă ce sunt aceste fenomene (mersul, percepţia, mişcarea, cunoaşterea, spaţiul, materia, substanţa etc.).

Chiar dacă cineva vede prin ziduri şi altcineva doar până la ele, misterul percepţiei nu este elucidat de nici unul din cei doi.

Cu alte cuvinte vreau să spun că unii dintre noi îşi lasă mintea să se complacă în vise şi amăgiri de suprafaţă (cantitative, de aparenţă) şi nu de profunzime (calitative, de esenţă).

Cel care meditează calitativ (în profunzime) asupra oricăror fenomene află că nu le poate înţelege şi nici nu le va înţelege vreodată (în esenţa lor, nu în aparenţa lor).



El ştie că mecanismele raţiunii, ale înţelegerii raţionale sunt limitate – iar universul în imensitatea lui este nelimitat; ca el să înţeleagă un singur element al universului, în esenţa sa, el ar trebui să le înţeleagă pe toate celelalte (deoarece sunt legate toate între ele în mod indivizibil), ceea ce este imposibil.

El fiind limitat (în raţiunea sa) nu poate cuprinde ceva nelimitat (infinit), iar dacă altcineva le-ar putea înţelege pe toate, atunci acel ceva ar fi ceva nelimitat (infinit). Natura acestuia însă cel limitat nu o poate înţelege, nu o poate nici măcar intui.

Pe cel limitat nu îl ajută cu nimic că altcineva decât el (ceva nelimitat) ar putea (teoretic) să înţeleagă universul infinit.

Cel limitat îşi doreşte să înţeleagă, dar realizează că pentru a putea să înţeleagă ar trebui să fie nelimitat (ar trebui ca el, aşa cum este acum, un ceva limitat, să nu mai fie).

Apare aici **paradoxul uşii magice** – al dorinţei imposibile: cineva ştie că dincolo de pragul unei uşi este toată înţelegerea universului, atotştiinţa – singura problemă este că pentru a o cuprinde, el, cel care o doreşte (sistemul complex ce formează omul) trebuie să moară ca ceva limitat (să nu mai fie un sistem specific uman), altfel nu ar putea să cuprindă o astfel de cunoaştere nelimitată.

Păşeşte deci pe uşă dincolo de prag şi cunoaşterea infinită apare, dar el, cel care a căutat-o, dispare; la întoarcere, cunoaşterea infinită dispare, căutătorul reapare.

Astfel căutătorul cunoaşterii absolute şi cunoaşterea absolută nu se pot întâlni niciodată.

Vezi deci, dragă Corina, ce complexă este problema nemuririi, dacă încercăm să o înţelegem în esenţa ei. Dar să revenim la problema ta: ziceai că ţie nu-ţi este necesară înţelegerea, că ţie îţi este suficientă simţirea.

- Da, să ştii că eu simt multe lucruri!

- Bine, să zicem că mâine vei simţi foarte puternic că tu eşti Fecioara Maria (eu cunosc îndeaproape cel puţin două persoane care, la un moment dat din viaţa lor, au fost „fericitele” posesoare a unei astfel de simţiri); ce vei face atunci? Vei ieşi în piaţă şi vei striga sus şi tare ceea ce simţi?

- Tu nu mă înţelegi!
- Eu nu te înţeleg pentru că tu nu te înţelegi…, dacă tu acum sau mâine „simţi” că există „Dumnezeu”, acest lucru nu demonstrează că există „Dumnezeu”. Demonstrează doar că pentru tine există ceva (imaginar sau real) pe care tu îl numeşti „Dumnezeu” şi îl investeşti cu ceva atribute.

Altfel spus, dacă tu simţi că există Nemuritori, acest lucru nu demonstrează existenţa lor, ci doar că tu simţi că există ceva pe care tu îl numeşti „nemuritori”, fără însă a-ţi fi prea clar ce-ar face şi cu ce s-ar ocupa astfel de fiinţe.

La fel de bine alţii au simţit că există „diavol”, balauri cu şapte capete, vrăjitoare care zboară pe mătură etc. şi ştii şi tu ce măcel a rezultat în Evul Mediu din astfel de „simţiri”, de altfel foarte reale pentru cei în cauză (imaginaţia şi visul sunt ceva real, ceva care există pentru cel care le simte atunci când le simte).

De asemenea, mulţi oameni „simt” că cei din jurul lor îi vorbesc pe la spate, „simt” că trebuie să se mânie şi că trebuie să se răzbune pe ei – se răzbună şi cu ce se aleg?

„Simt” că trebuie să fie orgolioşi, mânioşi, trişti, fricoşi, lacomi etc., dar cu ce se aleg de pe urma unor astfel de „simţiri”? Îţi spun eu: cu suferinţă!

Aşa că eu zic să fim circumspecţi în legătură cu aceste „simţiri” şi, dacă le avem, să încercăm să le înţelegem raţional atât cât ne stă în putinţă, pentru a nu ajunge pradă propriei noastre imaginaţii, propriilor noastre fantasme şi visuri.

Înţelegerea mentală, raţională pune ordine în conceptele intelectului şi poate înlătura din psihic raţionamentele greşite formate în legătură cu diferite aspecte ale manifestării.

Psihicul este un mecanism foarte exact de altfel: întotdeauna când purtăm în el raţionamente greşite el ne semnalizează imediat, prin semnale de suferinţă psihică specifică (agitaţie, nelinişte, stres, obsesii, indecizii, regrete etc.). Depinde doar de noi să le luăm în considerare şi să corectăm astfel raţionamentele greşite pe care le purtăm în noi.

Dar despre acest aspect am mai vorbit, aşa că nu voi mai insista.

Discuţia Străinului cu Corina crease o uşoară tensiune şi încordare, pe care Adrian se gândi să o mai reducă printr-o intervenţie mediatoare:
- Eu zic, interveni el, că fiecare din noi trebuie să mai medităm asupra acestor aspecte care au fost ridicate: nemurirea, schimbarea, esenţa lucrurilor, „simţirea” pentru că vedem cu toţii câte aspecte problematice pot ridica fiecare dintre ele.

A crede ≠ a şti

- Cu siguranţă ai dreptate, interveni din nou Străinul, dar eu cred că acum e util să încercăm să mai lămurim câteva aspecte în legătură cu această „simţire”. Unii îi zic acestei „simţiri” „credinţă” şi, cum am văzut, o cam confundă cu „a şti”, de aceea e util să facem nişte distincţii destul de clare.

Astfel, „a crede” e diferit de „a fi sigur” de acel ceva.

Problema oamenilor care cad în „capcana” credinţei şi a „simţirii” este că confundă probabilitatea şi posibilitatea cu certitudinea.

Dar „a crede” nu înseamnă „a fi sigur”, deoarece „a fi sigur” înseamnă „a şti cu certitudine”, iar a şti în acest fel înseamnă „ştiinţă” nu „credinţă”.

Ceea ce e posibil poate fi probabil.

Ceea ce e probabil poate fi sigur.

Dar nu tot ceea ce e posibil e şi probabil să fie sau să se întâmple. Şi nici tot ceea ce e probabil să fie sau să se întâmple şi este sau se va întâmpla.

Aşteptarea falsă, specifică „credinţei” şi „simţirii”, este de a te aştepta ca tot ceea ce e posibil sau probabil să şi fie în realitate.

Multe din aceste „credinţe” şi „simţiri” au de fapt la bază mărturiile altora, care afirmă că ceea ce constituie obiectul „credinţei” sau „simţirii” ei l-au verificat şi îl afirmă ca fiind cert. Aşteptarea falsă pe care o au în psihic cei care iau de bune astfel de mărturii este de genul: *„Ar trebui* ca *întotdeauna*, *toate* mărturiile să fie adevărate!”, ceea ce e, evident, o aşteptare imposibil a se realiza.

Nu toate mărturiile sunt adevărate. Din acest adevăr evident pentru oricine rezultă necesitatea de a verifica toate mărturiile pe care le primim despre diferite aspecte ale realităţii şi de a le considera certe doar pe acelea pe care le-am verificat noi înşine. Mărturiile neverificate le vom considera, până ajungem să le verificăm, doar probabile sau posibile, dar în nici un caz ca fiind certe, sigure.

Există Iad veşnic?

Astfel, ca să mă înţelegeţi mai bine, vă voi da un exemplu. Nu de mult am purtat cu un „credincios" următoarea discuţie:

- Crezi că există Iad veşnic?, l-am întrebat eu.
- Da, cred că există.
- Dar eşti sigur că există?… Bineînţeles că nu eşti sigur.
- Ba da, sunt.
- Păi da, că de fapt şi eu sunt sigur că într-un sistem paralel există o planetă pe care morţii peste zece ani sunt transportaţi de extratereştrii şi înviaţi. Apoi unii sunt schingiuiţi, iar alţii sunt trataţi regeşte…
- Dar cum poţi fi sigur că e aşa?, m-a întrebat uimit „credinciosul".
- Dar tu cum poţi fi sigur că există Iad veşnic?, i-am replicat scurt.
- Păi mie mi-a zis X-ulescu şi în plus scrie în cartea Z.
- Dar şi mie mi-a zis Y-ulescu şi în plus scrie în cartea W.

Aici „credinciosul" a păstrat puţin tăcerea, realizând că a fost prins oarecum în capcană.

Atunci eu i-am dat lovitura de graţie:

- Eu sunt la fel de sigur că există planeta de care ţi-am vorbit pe cât de sigur eşti tu de Iadul tău!

- Da, într-adevăr, zise Alexandru, privindu-l pe Străin, simt şi eu nevoia să aprob distincţiile făcute de tine. Ele sunt absolut necesare a fi realizate de o minte care vrea să lucreze cu noţiuni clare şi coerente şi astfel să poată genera o atmosferă de armonie în jurul ei.

Dar ţi-aş sugera acum, dacă poţi, să revii puţin la legătura între limitat şi nelimitat despre care ai vorbit puţin când a fost vorba despre posibilităţile cunoaşterii.

Vezi, aici totul se învârte în jurul legăturii dintre infinit şi finit şi a unităţii care leagă întreaga creaţie.



Coexistenţa şi co-dependenţa spaţială şi temporală

- Da, aşa e, grăieşti adevărul (se grăbi să intervină Străinul, bucuros că are prilej să vorbească puţin despre unitatea indivizibilă a creaţiei) - „infinitul” şi „finitul” sunt două noţiuni de nedespărţit, nu pot exista una fără cealaltă.

Finitul are nevoie de infinit ca să-l limiteze, iar infinitul are nevoie de finit ca să existe, deoarece îl înglobează ca parte componentă.

De aceea nu se poate vorbi de anterioritatea unuia în raport cu celălalt (amândoi trebuie să apară simultan) şi nici de a da importanţă mai mare unuia în raport cu celălalt (ca valoare ontologică), deoarece ei sunt două feţe ale aceleiaşi monede, sunt două manifestări ale uneia şi aceleiaşi realităţi.

Dacă nu ar exista finitul, infinitul nu s-ar putea naşte: trebuie să existe mai întâi finitul pentru ca ceea ce îl transcende să poată fiinţa (care nu poate transcende altceva decât dacă acel altceva există), dar nici dacă nu ar exista infinitul care să limiteze finitul acesta nu s-ar putea naşte.

Deci infinitul şi finitul există împreună şi se nasc împreună (nu poate exista o anterioritate a unuia în raport cu celălalt).

Iar dacă există ceva dincolo de finit şi infinit, acest ceva nu e nici unul, nici altul sau s-ar putea zice că e şi unul şi altul în acelaşi timp. Acest ceva e ceea ce-i uneşte pe cei doi.

Dacă finitul se diferenţiază de infinit, înseamnă că există ceva ce le diferenţiază sau le-a diferenţiat, dar înainte ca ceva să fie diferenţiat şi eterogen trebuie ca mai întâi să fie nediferenţiat, omogen şi unitar.

Deci înainte de Ceea Ce Diferenţiază este Ceea Ce Uneşte.

Dar cum s-ar putea naşte din Ceea Ce Uneşte Ceea Ce Diferenţiază? Nu se poate. Atunci înseamnă că şi acestea două coexistă, fiind manifestări complementare ale unuia şi aceluiaşi fenomen care stă în spatele lor.

Nu putem spune că Infinitul sau Ceea Ce Uneşte sau Unitatea este anterior Finitului sau la Ceea Ce Diferenţiază sau Multiplicităţii, deoarece aceste cupluri de noţiuni se presupun reciproc: existenţa uneia presupune automat existenţa celeilalte. Dar putem spune că există ceva dincolo de aceste cupluri de contrarii (Infinit – Finit, Ceea Ce Uneşte – Ceea Ce Diferenţiază, Unu – Multiplu etc.), care se manifestă şi le susţine pe ambele.

Dar despre acest fenomen unificator al contrariilor (care se manifestă sub forma unor contrarii) am mai vorbit.

Acum mai subliniez doar că tot ceea ce există este *coexistent* cu tot ceea ce există atât la nivel temporal, cât şi spaţial.

Nu există o origine temporală liniară a existenţei, dar există o mişcare temporală infinit-complexă a ei.

La nivel de esenţă a realităţii este evident că vorbim de o *coexistenţă temporală* şi de o *co-dependenţă spaţială* a tot ceea ce există, a existat sau va exista cu tot ceea ce există, a existat sau va exista.

S-ar putea spune că Esenţele apar toate în acelaşi timp şi în acelaşi spaţiu, iar Formele apar toate legate între ele temporal şi spaţial (prin cauzalitatea integratoare de care am vorbit), chiar de nu apar în acelaşi timp şi acelaşi spaţiu.

Dar Esenţele nu pot exista separat de Forme şi nici Formele separat de Esenţe, deoarece acestea două se presupun reciproc. Deci Esenţele şi Formele sunt co-cauzale între ele.

Se poate spune de asemenea, sub o exprimare, că ele sunt increate sau, sub altă formă de exprimare, că ele sunt coexistente cu creatorul lor, deoarece nu poate exista creator fără creaţie sau creaţie fără creator (aceste două noţiuni nu pot exista separat, deoarece se definesc şi se presupun reciproc). Creatorul devine creator în momentul creaţiei. Înainte de aceasta nu era creator, era doar o existenţă.

Deci putem postula, dincolo de toate contrariile, un fenomen comun. Îl putem numi „Existenţă” sau „Realitate” sau altfel, însă doar prin faptul că îi punem un nume nu înseamnă că spunem ceva despre El.

Dar acest fenomen comun poate fi perceput în mod direct, deoarece evidenţa postulează ceea ce există, iar ea, la rândul ei, este postulată de percepţie, care e un dat.

Percepţia deci ne arată nemijlocit Ceea Ce Există, iar mintea, care este doar o formă a percepţiei, ne arată (şi ne poate arăta) doar o parte din ceea ce există: gânduri, idei, concepte, noţiuni etc.

Dar orice percepţie nu poate fi decât integrală (presupune o dependenţă a unor elemente infinite), de aceea toate cuplurile de contrarii (infinit – finit, unu – multiplu, bine – rău, adevăr – fals, afirmaţie – negaţie, divizibil – indivizibil etc.) nu există prin ele însele şi independent de orice altceva ci, dimpotrivă, ele există dependente între ele şi dependente de orice altceva care există.

De aceea putem postula ca axiomă evidentă că dacă ceva există şi poate fi cunoscut de noi, el e legat într-un fel sau altul de tot ceea ce există.

Chiar dacă există ceva prin sine însuşi (acea existenţă care este independentă de orice altceva sub orice formă: spaţială, temporală, ideatică etc.) noi nu putem să-l cunoaştem, nu putem să fim siguri că el există, deoarece posibilitatea de cunoaştere cu care noi suntem dotaţi nu ne oferă nimic care să existe prin sine însuşi, independent de orice altceva, deoarece această posibilitate de cunoaştere presupune din start o legătură cu obiectul cunoscut.

Ori, dacă această legătură cu obiectul cunoscut există, înseamnă că acel obiect nu va mai exista prin sine însuşi (nu e independent de orice altceva).

De aceea existenţa a ceva existent prin sine însuşi (independent de orice altceva), postulată de mulţi filosofi, rămâne o pură posibilitate, care nu va putea fi demonstrată niciodată.

Cristi asculta meditativ vorbele Străinului, retras undeva într-un colţ al încăperii.

După discursul despre existenţa în sine şi despre existenţa dependentă, susţinut de Străin, i se păru potrivit să-i pună acestuia o întrebare fundamentală, care să-l lămurească mai bine cum înţelege Străinul existenţa. Aşa că, profitând de o pauză în discursul său, îl lovi cu trei vorbe:

- Străinule, tu exişti?

Străinul îl privi meditativ şi după o scrută tăcere se aruncă din nou năvalnic în cuvânt:

- Cu adevărat îţi spun: da şi nu!

Dacă ţi-aş spune că sunt, ar urma să-ţi spun cine sunt. Dar eu nu ştiu cine sunt şi prin urmare nu ştiu nici dacă sunt!

Ţi-aş putea spune pe de altă parte că eu sunt orice – limbajul îmi permite acest lucru: poeţii au făcut posibil ca o femeie să fie un „amurg de rouă” sau un „fluture planând în ascuns”...

Pot să-ţi spun că sunt Nimic sau că nu sunt ceva anume.

Îţi pot spune că mă schimb şi în acelaşi timp că rămân neschimbat. Dar chiar dacă ţi-aş spune toate acestea, de cine aş vorbi? Despre cine le-aş spune?

- De fiecare dată despre altcineva!

- Mă bucur că ai sesizat acest lucru – vezi şi tu curgerea aceasta de cuvinte care zboară ca o adiere de vânt de pe buzele mele e o poezie doar.

Dar să fie ea doar o poezie?

Cuvintele pot să fie orice, sensul lor (identitatea lor) depinde de fiecare dată de buzele care le rostesc şi astfel putem vedea cum se joacă cuvintele unele cu altele, cuprinse frenetic într-o horă necontenită, spre a sărbători viaţa şi bucuria de a fi a Ceea Ce Este aşa cum este!

Tu mă întrebi dacă exist...

Îţi spun că da şi nu şi îţi mai spun că Ceea Ce Este, este aşa cum este şi că ceea ce nu este, nu este.

Ţi-aş putea spune pe de altă parte că ceea ce este, nu este, sau că ceea ce este, e altfel decât este, sau, încă şi mai surprinzător, că ceea ce nu este, este.

Îţi pot spune orice, căci mi-e dragă viaţa şi jocul ei şi mi-e drag şi Cuvântul.

Acesta îmi pare un copil ştrengar, veşnic pus pe şotii, care îşi poartă paşii doar pe acolo pe unde îl duce joaca.

În cele din urmă, lăsând discursul poetic puţin la o parte, îţi spun că eu sunt. Şi nu oricum, şi nu oricine.

Eu sunt Cel Ce Sunt şi tu eşti la fel!

- Îmi place răspunsul tău şi mă declar mulţumit de el, cuvântă Cristi zâmbind.

Apoi se lăsară câteva momente de tăcere în cameră, care au fost spulberate într-un sfârşit de vorbele lui Alexandru.

- Străinule, să ştii că prin felul tău de a fi şi de a vorbi îmi aduci aminte de un alt om straşnic, pe care l-am întâlnit în urmă cu câţiva ani în cursul unui pelerinaj spre o Mănăstire.

Semăna cu tine, avea şi el plete lungi şi cred că sunteţi de o vârstă. Era călugăr, dar nu am reuşit să aflu la ce mănăstire...

Şi Alexandru îi povesti Străinului întâmplarea din poiană, povestirile spuse de Călugăr şi îi descrise la cerere zona unde l-a întâlnit şi mai amănunţit cum arăta.

Străinul a ascultat cu atenţie vorbele lui Alexandru şi în cele din urmă îi mărturisi acestuia că el îl cunoaşte îndeaproape pe Călugăr.

Şi pentru că Alexandru era dornic de amănunte, mai preciză că ei doi fac parte dintr-o frăţie: anume din Frăţia Creatorilor. Din această frăţie, a cărei origini sunt străvechi, fac parte oameni din diferite pături sociale şi cu diferite meserii şi preocupări, care însă cu toţii au depus un jurământ sacru de a participa fiecare, cu cât îi stă în putinţă, la procesul de ridicare a umanităţii spre a ajunge cât mai aproape de încarnarea în sine a idealurilor de Iubire, Cunoaştere şi Forţă; Bine, Adevăr şi Frumos; Libertate, Dreptate şi Unitate.

Frăţia e implicată în desfăşurarea a diferite proiecte sociale şi individuale, îndreptate în direcţia atingerii acestor idealuri.

- Şi cum se poate intra în această frăţie?, fu curios Alexandru.

- Din când în când Frăţia se prezintă în societate prin reprezentanţi aleşi ai săi pentru a ţine diferite conferinţe publice.

Cei care vor să adere la Frăţie pot atunci să-i contacteze direct pe fraţii prezenţi şi aceştia îi vor lămuri despre ce e de făcut pentru a adera la Frăţia noastră, a Creatorilor.

Pe de altă parte, dacă cineva cunoaşte pe vreun frate îl poate ruga pe acesta să-i explice în amănunt ce este această Frăţie a noastră şi cum se poate intra în ea.

Dacă vreunul din voi doriţi să aflaţi mai multe în acest sens, vă invit să veniţi mâine la conferinţa publică pe care o voi ţine la Casa de Cultură, pe la ora 17, şi o să vi-l prezint pe conducătorul Frăţiei noastre, care va fi şi el prezent acolo.

- O să venim negreşit, zise Alexandru.

- Bine, acum vă las, căci e târziu şi mâine e o nouă zi.

Şi luându-şi rămas bun de la ei, Străinul îşi pierdu paşii pe aleile parcului - pe unde au venit mai înainte în curgerea spaţiului.

Cum era târziu, şi ceilalţi invitaţi plecară la scurt timp după aceea.

Cerul şi Pământul sau Lepădarea de Cer

A doua zi doar Alexandru şi Cristian ajunseră la conferinţa Străinului şi încă cu puţină întârziere. În afară de ei mai erau în sală cam vreo două duzini de oameni.

Străinul era deja la amvon şi se pare că tocmai atunci începu să lase moştenire eternităţii vorbele sale din acel moment. Acestea căzură ca o ploaie de suflet şi sunară ca o cuvântare nespus poetică în sufletele multora dintre ascultătorii lor.

- Fraţilor vă voi vorbi astăzi despre pământ şi cer şi voi începe prin a vă spune că negreşit adevărata împărăţie a Creatorilor este pe pământ.

Împărăţia Cerurilor este o himeră, o iluzie, este un vânt înşelător şi schimbător.

Adevărata putere este aceea a Pământului: Cerul este slab, cerul este confuz, cerul nu ştie ce vrea (el este pântecul lumii), el este creuzetul din care se naşte copilul său, Pământul.

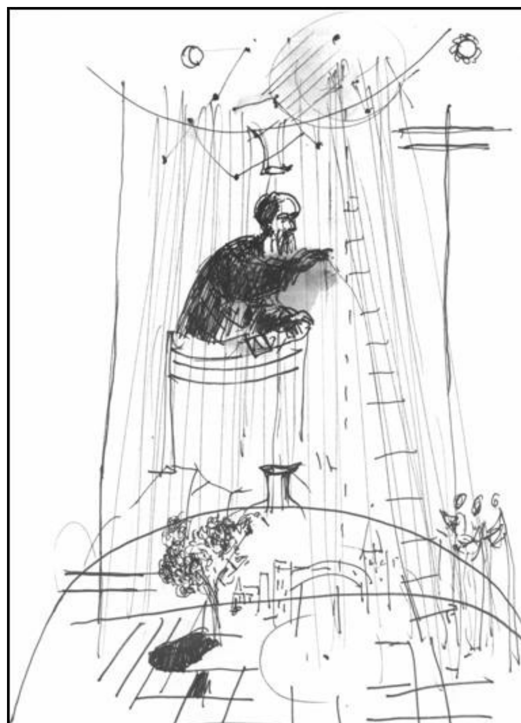
Cerul (Astralul, Visul) nu e ceva pe care să te poţi baza, el înşeală – singurul care nu înşeală e Pământul.

Cântarea cerului este fuga din faţa responsabilităţilor Pământului. Pământul e stabil – schimbarea lui este înceată: el e un punct de sprijin.

Cerul e instabil – se schimbă mereu.

Dar atenţie: şi pământul şi cerul au multe surprize pentru noi, au multe mistere ce aşteaptă a fi descoperite.

Pământul e viaţă, e stabilitate, e direcţie, e cale ce poate fi atinsă cu răbdare şi perseverenţă, iar Adevăratul cer al pământului nu este cerul, ci Cosmosul.



Viaţa fericită e posibilă doar pe pământ: conştiinţa e posibilă doar într-un cadru stabil – cel al pământului.

În cer conştiinţa nu creează nimic, deoarece creează totul, nu e fericită pentru ceea ce are, deşi are tot ce-şi doreşte (pentru că obţine prea uşor).

În cer conştiinţa nu poate să gândească, nu poate să simtă durabil. În cer conştiinţa nu este, sau este doar efemer.

Doar pe pământ conştiinţa este – nu este efemeră –, ci pentru o perioadă consistentă de timp ea este continuă.

Viaţa pe pământ are un sens – cel pe care îl dăm noi – sensul pe care putem să-l atingem.

Viaţa în cer nu are nici un sens, deoarece acolo sensul se atinge instantaneu.

Gândirea nu se poate manifesta plenar în Cer: ea se poate întrupa şi manifesta în adevărata ei frumuseţe doar pe pământ.

Cei din cer tind inconştient spre viaţa pământeană, deoarece ştiu că lumea lor e o lume iluzorie.

În cer fiinţele trăiesc „în ouă”, fiecare trăieşte acolo viaţa pe care a fost înclinat pe pământ să o trăiască.

Pe pământ însă oamenii trăiesc alături de ceilalţi oameni.

În cer oamenii sunt zei: zeii propriilor lor lumi, pe care singuri şi le creează, nişte zei singuratici şi plictisiţi pentru că tot ce vor, obţin.

Pe pământ oamenii se descoperă unii pe ceilalţi, trăiesc unii cu ceilalţi, se simt unii pe ceilalţi.

Cerul este ciorna pe care o scriem înainte de a ne coborî pe pământ, pentru a rezolva frumos exerciţiul momentului.

În cer ne antrenăm pentru luptă, pe pământ luptăm.

Pământul ne este adevăratul prieten: el stă alături de noi, ne susţine, cugetă cu noi, ne lasă să dormim la sânul său.

Cerul fuge de noi: el e copil, nu poate să ne îmbărbăteze, nu ştie cum. Dar tocmai pentru că e copil, e deschis la infinite posibilităţi.

Pământul şi Cerul ne creează pe noi: Pământul ne susţine Creaţia, Cerul ne-o inspiră. Cerul e muza, Pământul, opera de artă.

Cerul este un fulger de-o clipă.

Pământul e o iubire adâncă, abisală, profundă până la lacrimi de bucurie.

Cerul fuge de noi: el e substanţa tuturor posibilităţilor şi prin aceasta a nici unei posibilităţi reale.

Pământul e tărâmul posibilităţilor ce se pot realiza – pământul e creuzetul cerului.

Ceea ce facem pe pământ, ceea ce concepem pe el se reflectă în cer.

Pământul e viaţă veşnică, e viaţă conştientă.

Cerul e viaţă lipsită de conştiinţă, e viaţă în voia valurilor existenţei, e viaţă lipsită de direcţie, e viaţă trăită inconştient.

Cerul ne doboară dacă vrem să-l luăm cu asalt, aidoma unei Fata Morgana în deşert, aidoma unei iluzii optice - numai de departe el pare să fie ceva consistent, de aproape văzut însă el se spulberă, nemairămânând din el decât rătăciri de câteva clipe ale conştiinţei pe aici şi pe acolo.

Pământul ne ridică şi ne susţine: el e real, la el ne întoarcem mereu cu lacrimi în ochi, consolându-ne la sânul său, după ce am alergat în van după iluziile cerului.

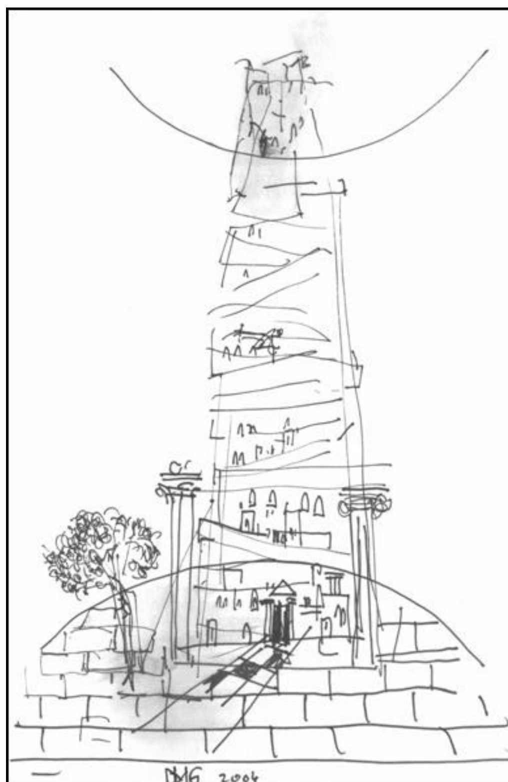
Cerul e subiectiv, e singuratic.

Pământul, obiectiv, e plin de fiinţe care se simt unele pe celelalte şi care sunt singuratice doar în măsura în care aleargă aici pe pământ după himerele cerului.

Pământul e tărâmul realităţii.

Cerul e tărâmul imaginaţiei.

A ignora pământul căutând, când păşim pe el, himerele cerului e a ne ignora pe noi ca ceea ce suntem cu adevărat şi imposibil de contestat, e a fugi de noi, de adevărata noastră identitate: trupul de carne şi oase, sângele care curge în vene, picioarele care ne poartă paşii, mâinile care îl strâng în braţe pe celălalt, emoţiile care ne îndeamnă să fugim de suferinţă şi durere, gândurile care ne orientează existenţa în universul fenomenal.



A alerga după himerele cerului e a ne nega pe noi înşine în modul cel mai profund cu putinţă, e a ne nega propria identitate, modul nostru cel mai intim de a fi, e a ne nega pro-pria realitate.

A căuta în cer fericirea e a fugi de ea aici pe pământ, e a căuta iluzia în locul realităţii.

A căuta în cer sprijinul şi cunoaşterea e a ne încrede în miraje trecătoare, fără nici un sens coerent şi fără nici o stabilitate.

A fugi de pământ e boala cea mai mare a omului: negarea de sine – negarea cea mai profundă de sine – ea este cu siguranţă sursa unei mari confuzii şi dureri.

Fuga de pământ e trăirea în iluziile cerului – lipsite de consistenţă ele se prăbuşesc la tot pasul şi ne trântesc de pământ.

Realitatea lor se destramă în faţa durerii şi plăcerii pământene, de a căror realitatea ne îndoim doar cu mintea şi doar la un nivel superficial.

Inima întotdeauna va fi a pământului.

Ea pompează sânge: nu pentru cer, nu pentru himere, ci pentru un corp cât se poate de real, cât se poate de concret, cât se poate de palpabil, imposibil de negat.

Refuzul de a vedea pământul aşa cum este e o boală a cerului – este boala aceluia care, mergând prea des în cer, l-a coborât pe pământ şi îl confundă cu pământul.

Dar atenţie oameni: cerul înşeală!

Pământul spune însă adevărul: el are doi mesageri incontestabili: durerea şi plăcerea.

Oamenii fug de realitatea pământului, deoarece suferă de boala cerului. Pământul e dur, dar e şi stabil – creaţia pe el e stabilă şi durabilă, dar e şi greu de făcut, biruinţa pe el întâmpină multe rezistenţe, dar tocmai de aceea e mai trainică.

Cerul e maleabil, de aceea e instabil, creaţia în el este uşor de făcut, dar se sfărâmă imediat, precum mirajele; biruinţa în el e uşor de obţinut, căci sunt puţine rezistenţe, dar tocmai de aceea este imediat trecătoare şi lipsită de consistenţă.

Cerul este pentru vise şi imaginaţie.

Pământul este pentru realitatea şi creaţie.
Creaţia se face la sânul pământului – e bucuria lui! Şi ce-i cu adevărat frumos şi bun şi adevărat şi durează mii şi mii de ani.
Creaţiile cerului durează cât o clipire de ochi, atât cât a durat şi pentru a fi făcute.
Ele sunt iluzii care se destramă.
Cerul inspiră, pământul creează.
Absolutul susţine Întregul.
Oameni buni, treziţi-vă din mirajul Cerului şi priviţi realitatea Pământului!
Nu vă mai lăsaţi furaţi de iluziile şi speranţele deşarte ale Cerului. Trăiţi clipa şi viaţa: acum, aici pe Pământ. Creaţi! Aici şi acum. Trăiţi-vă viaţa şi nu vă mai amăgiţi!
Nu vă mai negaţi pe voi înşivă, căci iată soarta celui ce se neagă pe sine: suferinţa, confuzia, iluzia, rătăcirea...
Şi iată soarta celui ce se conştientizează pe sine cu tot ceea ce el este: fericirea, claritatea, creaţia stabilă, păşirea pe drumul propriei creaţii.
Dacă încă mai aveţi îndoieli în legătură cu ce am spus, aveţi o metodă foarte simplă pentru a vă convinge: loviţi-vă odată foarte puternic cu capul de perete: durerea ce va urma vă va arăta adevărata realitate.
Luaţi aminte la ea şi nu mai rătăciţi.
Luaţi cerul ca atare – ca sursă de inspiraţie pentru creaţiile pământului, dar nu mai rătăciţi prinşi de mirajele lui.

Aici se opri din discursul său Străinul pentru a-şi putea trage puţin sufletul, într-un moment de tăcere.
Apoi îi invită pe cei prezenţi să-i pună întrebări dacă au (legate sau nu de discursul său), căci el va fi bucuros să răspundă la cele la care poate răspunde.

Misterul fiinţelor

O domnişoară cam de treizeci de ani, cu părul lung şi negru, care se recomandă sub numele de Ivona, lansă în eter frământarea ei:
- În ce măsură credeţi dumneavoastră că putem cunoaşte pe ceilalţi şi pe noi înşine? În ce măsură putem cunoaşte esenţa unei fiinţe?
- Dragă Ivona, dă-mi voie să-ţi spun că tu eşti Misterul: orice aş spune despre tine în esenţa ta, aş da greş în punctul principal.
Eu văd doar aparenţele, doar manifestările tale, iar acestea nu te reprezintă decât într-o mică măsură. Ori eu nu vreau să te limitez.
Dacă te-aş cataloga undeva, ţi-aş pune o etichetă şi te-aş vedea prin ea apoi, cu alte cuvinte te-aş limita, m-aş închide la ceea ce eşti tu, te-aş închide într-o icoană mentală creată artificial, care nu te reflectă pe tine ca fiinţă.
Poate ar reflecta personalitatea ta, sau modalitatea ta principală de gândire şi de fiinţare, de acţiune sau de simţire, dar nu te reflectă pe tine ca întreg, ca ceea ce eşti tu cu adevărat în integralitatea ta.
Pentru că tu eşti o Fiinţă, tu eşti un Mister şi, prin urmare, nu pot spune nimic despre tine sau despre alţii, decât că eu cunosc că tu şi voi sunteţi un mister magnific de beatific şi pentru aceasta vă iubesc şi mă regăsesc în voi asemenea vouă: un Mister chemat perpetuu la viaţă de ascunsul existenţei.

Ivona îşi primi meditativă răspunsul. Cel de lângă ea avu însă şi el o frământare.

Natura Lumii

- Putem spune oare atunci că lumea nu e reală, că e o iluzie?
- Da, putem spune: lumea nu e „reală”!
Dar cine a zis că ar trebui să fie?
Esenţa lumii este că ea e o iluzie sau mai bine zis un mister (ceea ce în esenţă e tot una). Aceasta e natura ei.
Tot ceea ce există este schimbător, deci esenţa lumii pe care o percepem este schimbarea.
Deci dacă consideri că realitatea e ceva care există la infinit fără să se schimbe, atunci realitatea nu există şi lumea nu e reală.
Dacă însă consideri realitatea ca fiind ceea ce există Acum, indiferent de ce a existat Înainte sau de ce va exista După (indiferent dacă această realitate e lumea stării de veghe sau lumea gândurilor, conceptelor şi ideilor, sau lumea visului, sau lumea imaginaţiei etc.), atunci lumea e reală, e cât se poate de reală în fiecare punct şi clipă a ei.

Iar noi trăim în ea şi ne bucurăm de ea: ne bucurăm de acest neobosit spectacol veşnic schimbător al lumii din momentul Acum şi din spaţiul Aici.

Noi trăim şi ne mişcăm în acest cadru, în această realitate a schimbării.

Evoluţia fiinţei fiecăruia dintre noi nu are ca obiectiv oprirea Schimbării, ci atingerea unui grad din ce în ce mai ridicat de control al ei.

Întotdeauna cât existăm, o parte a realităţii o putem crea şi controla noi înşine, iar o altă parte nici nu o creăm şi nici nu o putem controla.

Evoluţia noastră constă în a creşte partea din realitate (din schimbare) pe care o putem controla, o putem crea şi direcţiona noi înşine prin cunoaşterea şi stăpânirea unor pârghii şi mecanisme specifice ce controlează diferitele tipuri de schim-bări (mişcări): fizice, psihice, emoţionale etc.

Totul e o Joacă şi va continua să fie!

Nu se ştie exact cine a iniţiat joaca. Se pare însă că tot noi am făcut-o. Ce se ştie mai exact este că unii sunt stăpânii jocului (pe diferitele lui nivele şi părţi), iar ceilalţi sunt simpli jucători şi se mai ştie iarăşi că jocul are reguli.

Dacă vrem să ne bucurăm de frumuseţea intimă a acestui Joc al Creaţiei, e necesar să-i aflăm regulile şi să le înţelegem raţiunea lor de a fi, apoi să jucăm jocul, respectând aceste reguli. Astfel nimeni nu ne va deranja din joaca noastră şi bucuria noastră va fi deplină, mai ales că, ajungând să cunoaştem pârghiile jocului, putem să devenim şi Stăpânii lui.



Marea cacialma

- Apropo de joc, interveni o domnişoară cam de douăzeci de ani, nu e adevărat că îndrăgostirea e cel mai frumos joc?

- A da, îndrăgostirea... vezi tu, îndrăgostirea aceasta e o mare cacialma. E ca şi cum doi copii descoperă deodată o jucărie nouă (atracţia sexuală, cu tot ce implică ea) şi fie se bucură de ea fără complicaţii (cei mai inteligenţi), fie nu ştiu ce să facă cu ea şi intră în panică (de parcă ar fi „sfârşitul lumii”), dându-i cine ştie ce importanţă fenomenală.

Dar lucrurilor trebuie să le spunem pe nume, atracţia sexuală e doar semnul necesităţii satisfacerii unei nevoi – aceea a perpetuării speciei.

Marele bluf, marea cacialma pe pământ este aceasta: sub numele frumos al îndrăgostirii se ascunde atracţia sexuală, de multe ori degenerată în obsesie şi / sau ataşament sexual-emoţional.

Atât şi nimic mai mult. A, poate că mai este câteodată o firavă urmă de iubire necondiţionată, dar slabe şanse – de cele mai multe ori şi aceasta e degenerată în iubire schimb, în iubire condiţionată, mercantilă – într-un simplu contract de ajutorare condiţionată reciproc.

Deci îndrăgostirea are la bază atracţia sexuală.

Restul sunt fantezii sau complicaţii inutile ale minţilor celor doi, menite a ascunde faţă de o societate extra - pudică ca cea actuală adevărata motivaţie: sexul.

Cum demonstrez acest adevăr? Simplu: luaţi-le plăcerea atingerii, plăcerea actului sexual, luaţi-le capacitatea de a simţi atracţia sexuală celor doi (bărbatului şi femeii) şi daţi-le în schimb posibilitatea să-şi satisfacă reciproc doar nevoi fizice (altele decât nevoia de reproducere), emoţionale (de comunicare şi comuniune) şi, respectiv, intelectuale. În aceste condiţii veţi putea constata că îndrăgostirea lor dispare ca prin farmec (nu-şi mai pot crea obsesii, indecizii şi ataşamente legate de actul sexual).

Ataşamentul lor reciproc va fi de asemenea diminuat, deoarece nu va mai prea avea de ce să se prindă: gândurile şi emoţiile sunt doar gânduri şi emoţii, nu prea poţi să prinzi ceva solid de ele, căci sunt trecătoare şi în plus acestea pot fi primite liber din cel puţin o sută de direcţii, fără restricţii (din cărţi, din filme, de la alţi oameni, de la diferiţi conferenţiari, profesori sau învăţători, de la prieteni, din contemplarea unor opere de artă, din ascultarea unor compoziţii muzicale etc.).

Un singur lucru nu-l primeşte de obicei individul (în contextul societăţii actuale) din o sută de direcţii în mod liber: actul sexual.



De aceea el e cel care leagă cel mai mult de obicei pe cei doi „îndrăgostiţi” (existenţa lui sau promisiunea obţinerii lui viitoare, declarată sau presupusă).

Luaţi-le celor doi, cum am mai spus, atracţia sexuală şi plăcerea actului sexual şi veţi vedea cum se destramă pe loc toate iluziile pe care lumea actuală le numeşte „dragoste” şi „iubire”..., confundându-le în mod amarnic şi adânc regretabil cu o „amărâtă” de atracţie sexuală, peste care se mai brodează de obicei şi obsesii, indecizii şi ataşamente neîntemeiate specifice, precum şi diferite iubiri mercantile (condiţionări reciproce a ajutorului acordat celuilalt).

Aceasta este „dragostea”. O mare cacialma!

De o priviţi atent, veţi vedea obiectivul ei principal (satisfacerea nevoii de reproducere a speciei) şi diferitele obstacole (mentale toate) în calea atingerii acestui obiectiv.

Cu cât aceste obstacole sunt considerate mai greu de trecut, cu atât satisfacerea nevoii de reproducere (prin consumarea ei într-un act sexual mai mult sau mai puţin banal în simplitatea lui naturală) va fi considerată o victorie mai mare: „Dragostea a învins!”.

Aşa e: a învins din nou instinctul de reproducere al speciei noastre şi să ne bucurăm de asta.

La urma urmei, aşa am venit noi pe lume? Nu?

Spectatorul

Oricum, multe poate să înţeleagă omul despre diferitele fenomene care îl înconjoară, dar cu o singură condiţie: să-şi permită din când în când luxul de a le deveni spectator - un observator atent şi detaşat al vieţii şi al propriilor sale gânduri.

Pentru a ne bucura de miraculosul spectacol al vieţii e necesar deci ceea ce e normal să fie: să ne oprim!...

Da, te opreşti şi te uiţi împrejurul tău. Atunci vine extazul, pentru că spectacol mai frumos decât acesta nu ai mai văzut niciodată: e spectacolul Vieţii!

Devino ceea ce eşti: Spectator!

Spectator la gândurilor, al emoţiilor, al acţiunilor tale.

Multe lucruri le percepem greşit pentru că ne grăbim să ne identificăm cu vechi modalităţi de a le percepe, pentru că ne grăbim să le privim superficial, pentru că nu ne oprim măcar pentru un moment spre a le deveni un spectator sincer, detaşat şi obiectiv.

Ai probleme? Înseamnă că tu crezi că eşti cineva cine nu eşti. Astfel e normal să ai probleme.

Dar atunci adu-ţi aminte cine eşti tu cu adevărat: un Spectator al Misterului.

Un veşnic Spectator a Ceea Ce Este şi nu poate fi numit.

Magie. Mister. Miracol

Atunci, în acele momente în care regăsim cel mai sincer spectator din noi, ne trezim că vibrăm:

Magie! Mister! Miracol!

Aceasta e tot ce se poate spune despre Tot, dar şi aceasta spune foarte puţin.

Când vezi misterul şi miracolul peste tot de jur împrejur, în tine şi în afara ta, în tot ce există (după ce ai conştientizat imposibilitatea ta ca individ de a dobândi cunoaşterea absolută), vine liniştea.

O linişte incredibilă. O tăcere de negrăit.

E tăcerea conştientizării Misterului.

Magia şi Miracolul sunt peste tot.

Oriunde ai privi, orice ai face, la orice te-ai gândi, peste tot le vezi pe ele: Magia, Miracolul, Misterul.

Atunci, în acele momente, tu doar contempli liniştit, lipsit de dorinţe, detaşat de obiective, şi taci...

Compasiunea, seninătatea şi tăcerea te cuprind cu gingăşie pe nesimţite. Apare şi beatitudinea: semn că începi să gândeşti corect.

Şi apoi din nou Tăcerea, impenetrabila tăcere.

Magia e atotprezentă. Miracolul e peste tot. Misterul e pretutindeni.

Totul e magic. Totul e miraculos: faptul că poţi percepe, că poţi simţii, că poţi gândi, că te poţi mişca, că poţi vorbii, că eşti...

Totul e învelit de-a pururi în Mister. Totul...

Priviţi în jur: de-a pururi peste tot – Magia, Misterul şi Miracolul!

Cunoaşterea lui Dumnezeu

La auzul acestui discurs un domn cam de patruzeci de ani, având pe faţă o expresie de mirare sinceră, specifică unuia care constată deodată ceva la care nici măcar nu se gândise înainte, interveni cu o voce gravă în sufletele celorlalţi:

- Bine, dar dacă peste tot e Misterul, înseamnă că noi nu putem cunoaşte nimic în esenţă?

- Da, efectiv acesta este adevărul adevărurilor.

A încerca să cunoşti ceva (orice) în profunzime, în esenţa lui, te pune în faţa misterului.

A încerca să cunoşti ceva (orice) e ca şi cum ai încerca să-l cunoşti pe Dumnezeu în infinitatea lui incomensurabilă.

Datorită interdependenţei totului cu totul realizezi că de fapt în esenţă vei ajunge să cunoşti ceva cu adevărat doar atunci când vei cunoaşte şi vei percepe tot restul infinit imens al existenţei (atunci când vei cunoaşte Totul).

De aceea acum, ca ceva finit ce eşti, nu poţi cunoaşte absolut nimic în esenţă. Raportându-ne totuşi la orice din ceea ce percepem, putem să-l definim cât de cât apropiat de adevăr doar prin sintagma că acel ceva perceput este ceea ce este. Atât şi nimic mai mult!

Pentru ca tu să cunoşti ceva de esenţă ar trebui ca tu să cuprinzi în sfera percepţiei tale Totul, iar acest

lucru este evident imposibil. Şi chiar dacă în vreun fel magic ai reuşi să faci acest lucru, tu tot nu ai putea cunoaşte totul.

Deoarece, exact în momentul când ai cuprinde totul, tu ai înceta să mai exişti ca ceea ce eşti acum. Dacă ai fi peste tot, ar dispare imediat ideea de sine. Deci tu nu poţi cunoaşte nimic în esenţă în mod absolut.

De abia dacă Totul, Întregul, Tao, Dumnezeu, dacă ar putea cunoaşte ceva, dar nici aceasta nu o putem şti cu siguranţă.

Căci Întregul evident transcende tot ceea ce ne putem imagina şi va continua să rămână de-a pururi un profund mister pentru noi şi nu m-aş mira dacă ar rămâne aşa chiar şi pentru sine însuşi, căci Totul e Tot şi, fiind Tot, nu poate să aibă o conştiinţă de sine ca fiind separat de ceva, deoarece, el fiind Tot, nu e separat de nimic. Neavând o conştiinţă de sine (în lipsa unei alterităţi faţă de el) nu-şi poate pune problema cunoaşterii de sine şi deci rămâne pentru sine un profund mister.

Aici Străinul se opri puţin, lăsând sala pentru câteva clipe mai prelungi în tăcere.

Apoi consideră că e suficient pentru acea seară şi îi lăsă pe oameni să plece pe la casele lor.

Misterele de lângă noi

După ce plecară toţi, Străinul le făcu cunoştinţă lui Alexandru şi lui Cristian cu conducătorul frăţiei de care le vorbise. Acesta s-a recomandat cu numele de Waox şi a propus să meargă toţi patru într-un local în formă de piramidă aflat în apropiere, pentru a putea sta puţin la un pahar de vorbă.

Ajunşi în jurul unei mese, au început să discute în jurul ideilor prezentate de Străin la conferinţă.

Alexandru era curios să ştie cum vede Waox această problemă a limitelor cunoaşterii, aşa că îl invită să-şi precizeze poziţia în legătură cu acest aspect. Waox se bucură de invitaţie.

Privirea Realităţii. Chemarea Misterului

- Dacă veţi hotărî să participaţi la atelierele de perfecţionare organizate de frăţia noastră, vom ajunge să discutăm şi să revenim de multe ori asupra acestei probleme, rezolvarea ei fiind destul de importantă pentru obţinerea unei armonizări superioare a unui individ. Dar să-ţi spun câteva cuvinte şi acum, să nu crezi că-s zgârcit la vorbă:

Vezi tu, Alexandru, când stai să priveşti realitatea aşa cum este, când priveşti realitatea fără comentarii, când cunoaşterea nu îţi mai este mediată de concepte, teorii, idei şi nume, care sunt tot atâtea haine pe care le pui pe deasupra existenţei şi care te împiedică să o vezi în puritatea ei nudă, ascunzând esenţa ei de privirile tale; când deci, stai liniştit şi detaşat şi lepădându-te de tot ce ştii despre orice, stai şi priveşti tot ceea te înconjoară ca un prunc abia născut, atunci şi doar atunci poţi vedea Misterul.

Doar atunci poţi constata până şi în cel mai ascuns ungher al sufletului tău că în esenţă nu ştii nimic, decât poate ceea ce percepi în mod direct în prezent, dar nici măcar despre aceasta nu ştii în esenţă nimic (nu ştii cum e posibilă şi ce e în esenţă aceasta). Doar atunci realizezi că nu ştii nimic despre esenţa şi legăturile infinite existente între tot ceea ce te înconjoară.

Şi dacă mai contempli puţin cu detaşare, mai poţi constata că tu de fapt nu ştii şi nici nu vei putea şti vreodată (pentru că nu prea ai cum să verifici) dacă toate acestea (şi cu un gest larg al mâinii Waox arătă de jur împrejur) sunt în tine sau în afara ta.

Atunci vezi realitatea întreagă ca pe un profund mister, pe care cu cât încerci să-l alungi, cu atât devine mai mare şi mai evident. Astfel că după un timp vine resemnarea în faţa acestui mister şi acceptarea lui ca tare: o existenţă infinită, incomensurabilă şi atemporală. Atunci simţi cu adevărat că timpul nu există - că nu există nici trecutul, nici viitorul - atunci există doar clipa eternă.

Trăirea aceasta a realităţii în mod direct, nemediat de teorii, idei şi concepte nu poate fi comunicată, dar poate fi experimentată de fiecare dintre noi prin practicarea unor tehnici de care cred că vom mai vorbi.

Nu poţi spune nimic relevant în mod absolut despre realitate sau de vreun aspect al ei, deoarece cuvintele tale trimit fiecare la realităţi infinite. Aceste cuvinte şi gânduri sunt desigur rezultatul fecundităţii ideilor şi conceptelor pe care le făureşti necontenit despre Realitate, dar ele nu arată nimic în esenţă despre aceasta.

Ele arată doar cum vezi tu realitatea, nu realitatea în sine şi, atâta timp cât te vei ascunde în spatele lor, nu vei putea să vezi existenţa de ele. Ele sunt ca o perdea care se interpune între tine şi realitatea pură, de aceea pentru un timp ele trebuie date la o parte.

Şi dacă o vei face, vei vedea că doar prin simplul fapt că tu numeşti o realitate (asociezi un sunet cu o realitate) nu înseamnă că tu cunoşti acea realitate. A da nume lucrurilor nu înseamnă a le cunoaşte, ci doar a da nume lucrurilor.

Ospătarul veni în acele momente să le ia comanda:
- Patru ceaiuri vă rog! zise Waox, cu aprobarea celorlalţi, şi apoi îşi continuă înfocat discursul:
- Deci dacă dai la o parte perdeaua numelor (pe baza căreia îţi formezi conceptele şi ideile despre realitate), în faţa ta va rămâne doar realitatea aşa cum e ea de-a pururi: misterioasă.

Îţi va veni atunci să atingi ceea ce vezi, la fel cum fac pruncii, căci vei simţi că lumea lipsită de nume îşi pierde considerabil din realitatea (sau iluzia) pe care o avea înainte.

Priveşti deci fără comentarii această realitate şi nu te mai prinde în acel moment nici o idee, nici un concept, nici o dorinţă, nici o speranţă, nici un regret.

Toate acestea cad rănite de moarte în faţa conştiinţei pure din care chiar şi distincţia dintre tine şi eu nu mai are nici o relevanţă. Mut de tăcere te regăseşti pentru un moment identic cu Întregul: imobil, aspaţial şi atemporal.

O asemenea experienţă, chiar de o vei trăi doar câteva secunde, nu o vei mai putea uita niciodată.

Aşadar, dragă Alexandru, dincolo de toate cele lumeşti şi dincolo de toate cele cereşti rămâne de-a pururi Misterul. Acesta este marele secret al creaţiei. Dar puţini îl află pentru a-şi trage sevă creatoare nelimitată din el.

Ei sunt aceia care aud în momentele lor de tăcere şi de oprire temporară din iureşul necontenit al lumii chemarea misterului absolut, care de undeva, de pretutindeni, îşi cheamă la sânu-i copiii.

E mare puterea aceasta şi cei care o au doar privesc, contemplă şi se miră. Ei sunt Creatorii.

Ei sunt cei ce ştiu faptul că creaţia e un joc, un joc sublim cu existenţa.

Respectând legile manifestării aparente, pentru că le cunosc manifestările şi le stăpânesc, ei sunt liberi să creeze orice duce la o mai mare armonizare a sistemelor din care fac parte. Şi creaţia aceasta nu are limite nici în timp, nici în spaţiu.

De aceea Creatorii nu doar contemplă extaziaţi creaţia, pentru a-i cunoaşte formele aparente de manifestare, dar ei se şi aruncă în braţele ei şi dansează împreună cu ea jocul necontenit al creaţiei.

Frăţia Creatorilor

Ceaiurile comandate sosiră şi toţi patru începură să soarbă din aromele naturii. Waox sorbi detaşat din ceaşca lui şi apoi lăsă iarăşi vorbele-i să vină pe lume:
- Cred că te-am lămurit oarecum despre cum văd eu misterul, dar acum cred că e cazul să vă vorbesc puţin de Frăţia Creatorilor, căci am înţeles că sunteţi interesaţi să i vă alăturaţi. Cei doi dădură aprobator din cap.
- Ei bine, trebuie să încep prin a vă spune că dintotdeauna au existat Frăţii ale Creatorilor, chiar dacă de multe ori în istorie le regăsim sub alte nume.

Astfel, de fiecare dată când la un moment dat din timp şi spaţiu se întâlnesc mai mulţi oameni în care vibrează idealurile înălţării pe noi culmi a valorilor şi existenţei umane şi se înfiripă între ei spiritul frăţiei (recunoscându-se unii pe alţii ca ajutor necesar pentru realizarea operelor creatoare a fiecăruia dintre ei) se naşte din nou şi din nou Frăţia Creatorilor.

De aceea această frăţie nu are început şi nu va avea sfârşit.

Pe de altă parte, apartenenţa unui om la aceasta Frăţie atemporală poate fi dată numai şi numai de calitatea lui de Creator.

Când un om încetează să mai creeze pentru binele umanităţii şi al său însuşi, el îşi pierde automat calitatea de frate.

Frăţia Creatorilor este o instituţie atemporală şi aspaţială, fiind prezentă de-a pururi în spiritul uman, dar este evident că formele ei de manifestare de-a lungul timpului se schimbă.

Eu, Străinul, Călugărul (pe care tu Alexandru am înţeles că l-ai cunoscut) şi mulţi alţii, pe care îi vei cunoaşte mai târziu, facem parte dintr-o astfel de manifestare a Frăţiei Creatorilor.

Locurile noastre de întâlnire se numesc Sanctuare ale Creaţiei şi sunt răspândite în mai multe oraşe din ţară şi din străinătate. Chiar şi aici în oraş la voi este un astfel de Sanctuar, pe care vă invit să-l vizitaţi săptămâna viitoare, miercuri la ora 16, dacă vă veţi hotărî că vibraţi suficient de puternic la acţiunile noastre.

Dacă veţi veni, vă rog să aduceţi cu voi un CV şi să vă gândiţi la un proiect de creaţie, îndreptat înspre armonizarea superioară a societăţii şi a voastră înşivă. Asta în cazul în că nu v-aţi gândit deja, ceea ce mă îndoiesc.

Peste şapte zile veţi fi înştiinţaţi dacă veţi putea să participaţi la nişte ateliere de perfecţionare, în care vi se va da o cunoaştere pe care e obligatoriu ca orice frate de al nostru să şi-o însuşească. Aceste ateliere sunt organizate pe şapte nivele şi în fiecare din acestea vom medita împreună asupra unor adevăruri fundamentale al creaţiei. Fiecare din aceste nivele au câte o frază de trecere, pe care o veţi afla la timpul potrivit.

De abia după ce vă veţi însuşi cunoaşterea predată în cele şapte nivele de perfecţionare veţi putea trece prin ritualul de iniţiere, prin care veţi fi admişi în rândurile noastre, ale fraţilor creatori.

Acum dacă aveţi întrebări, vă rog să mi le puneţi.
- Da, vreau să te întreb, interveni Cristi, cam cât durează parcurgerea celor şapte nivele de perfecţionare?

- Asta, să şti, depinde de fiecare om în parte, de gradul de evoluţie la care el a ajuns. Pot fi, de exemplu, oameni care să cunoască dinainte adevărurile care sunt transmise în atelierele de perfecţionare, adevăruri pe care astfel doar şi le vor aminti.

Veţi vedea că durata şi lungimea acestor ateliere este variabilă – ele durează atât cât e necesar pentru ca neofitul să-şi însuşească destul de bine cunoaşterea pe care ele o cuprind.

- Vreau să te întreb şi eu ceva, zise Alexandru.
- Te rog.
- Acele proiecte de creaţie cum trebuie să fie, mai exact?
- Da, când veţi ajunge la Sanctuar veţi fi întâmpinaţi de fratele care v-a propus să intraţi în frăţie, în cazul vostru de Străin; el vă va conduce într-o cameră de reflecţie, în care pe o masă vor fi nişte coli albe de hârtie, pe care voi va trebui să scrieţi în linii mari două lucruri: ce intenţionaţi să faceţi în mod concret pentru propria voastră perfecţionare morală, intelectuală şi spirituală şi, de asemenea, ce intenţionaţi să faceţi în mod concret pentru perfecţionarea morală, intelectuală şi spirituală a umanităţii.

Aceste proiecte de creaţie vor fi prezentate celorlalţi fraţi din comunitatea locală şi ei vor hotărî pe baza lor dacă veţi fi sau nu primiţi în atelierele de perfecţionare.

Alexandru şi Cristian au mai primit şi alte lămuriri de la cei doi fraţi creatori.

Înainte de a se despărţi, au rămas înţeleşi că vor veni miercuri la ora precizată la Sanctuar.

Sanctuarul

Cristian şi Alexandru intrară pe strada precizată şi începură să caute numărul 10. Ajunşi la poartă, sunară şi Străinul veni să îi întâmpine.

Intrând în curte, putură să vadă o clădire destul de mare, în care se intra pe un coridor în formă de triunghi echilateral, după ce păşeai pe trei trepte plasate la intrare.

Străinul le explică că cele trei trepte simbolizează cele trei forţe care permit găsirea adevărului, anume Afirmaţia – Negaţia – Concilierea, iar cei trei pereţi ai coridorului triunghiular reprezintă cele trei forţe care, stăpânite, îi dau putere Creatorului: forţa de distrugere, forţa de creaţie şi forţa de menţinere.

Coridorul era lung şi lat de trei metri la bază. Pe jos era o gresie de culoare albastră şi simboliza menţinerea creaţiilor; peretele din stânga era zugrăvit în roşu şi simboliza distrugerea creaţiilor învechite, pentru a fi înlocuite cu altele noi, adaptate timpului şi spaţiului prezent, iar cel din dreapta era verde, simbolizând creaţia continuă pe care o fac toate fiinţele din univers pentru a se adapta continuei schimbări.

Acest coridor se termina cu o uşă, prin care se intra într-o cameră cubică cu latura de patru metri.

Din această cameră se deschideau trei uşi şi o scară în spirală, ce cobora la demisol. Deasupra uneia din uşi era un simbol: un triunghi înscris într-un pătrat, înscris la rândul lui într-un cerc. Străinul le spuse că acesta este simbolul Frăţiei Creatorilor şi că uşa deasupra căreia este plasat duce la Sanctuarul Creatorilor, care are o formă sferică, pe care însă îl vor putea vizita doar după ce vor fi admişi ca fraţi creatori.

Îi pofti să coboare pe scările în spirală la demisol. Ajunseră astfel într-o cameră din care se deschideau trei uşi. Străinul le deschise uşa camerei care se afla sub coridorul triunghiular şi le spuse că aceasta e camera de reflecţie, unde să stea în tăcere şi să-şi completeze proiectele de care le vorbise. Când vor fi gata, să urce cu ele sus, căci el îi va aştepta în camera cubică.

Cei doi intrară în camera de reflecţie şi se aşezară la masa pătrată din centru. Această cameră era şi ea de forma unui cub cu latura de trei metri şi era zugrăvită în galben.

Alexandru începu să-şi descrie în câteva cuvinte proiectul de creaţie la care se gândise: era vorba de o universitate în care studenţii să înveţe cât mai practic cu putinţă tot ce au nevoie pentru a-şi armoniza la un nivel superior sistemele lor componente: fizic, energetic, emoţional – perceptiv – comunicativ, mental analitic, mental sintetic, intuitiv şi respectiv volitiv.

De asemenea era hotărât să cerceteze cât mai mult mecanismele de manifestare ale psihicului pentru a ajunge să le stăpânească şi astfel să se poată armoniza interior de o manieră superioară.

Cam acelaşi lucru scrise şi Cristian – de altfel cei doi şi cu alţii se întâlneau de ceva vreme la Alexandru acasă în fiecare joi şi discutau diferite aspecte de interes în acest sens.

Ca şi proiect de creaţie îndreptat înspre armonizarea societăţii, Cristian se gândi că ar fi bine dacă s-ar dezvolta o nouă formă de comunitate umană capabilă să asigure satisfacerea optimă a tuturor nevoilor membrilor ei şi de asemenea să le permită acestora să-şi dezvolte şi să-şi manifeste fiecare din ei potenţialităţile creatoare infinite. Îşi descrise deci şi el pe scurt viziunea de comunitate la care se gândise.

Când terminară proiectele, urcară şi le înmânară Străinului, împreună cu CV-urile lor şi cu o declaraţie de intenţie, în care explicau de ce ar vrea să fie şi ei membri ai frăţiei creatorilor.

Acesta le luă şi îi pofti să revină peste şapte zile (săptămâna viitoare la aceeaşi oră), pentru a li se comunica dacă au fost sau nu acceptaţi pentru atelierele de perfecţionare.

Totul este Iubire

Peste şapte zile, la aceeaşi oră, cei doi se prezentară la sanctuar. Străinul îi conduse în camera de reflecţie, unde îi aştepta Waox şi un alt frate. Au fost invitaţi să se aşeze şi Waox luă cuvântul:

- Încă mai sunteţi fermi în dorinţa de a vă alătura frăţiei noastre?

- Da, răspunseră cei doi neofiţi.

- Bine, atunci vă informez cu bucurie că aţi fost acceptaţi în atelierele de perfecţionare, dintre care primul se va desfăşura chiar astăzi.

Haideţi să vă felicit şi să mergem împreună în camera alăturată, pentru a ne desfăşura munca de perfecţionare.

Când intrară în atelier, constatară că aici mai erau prezenţi deja nişte neofiţi, aşezaţi cu toţii în jurul unei mese ovale.

- Dragii mei, începu să glăsuiască Waox, trebuie să ştiţi că primul mare adevăr pe care trebuie să şi-l însuşească un frate creator este acela că TOTUL ESTE IUBIRE.

Iubirea, vedeţi voi, înseamnă în primul rând Unitate.

În creaţie Totul este legat cu totul şi de aceea totul participă la existenţa totului.

Pentru ca o existenţă să vieţuiască armonios, trebuie ca foarte multe existenţe să contribuie la vieţuirea ei armonioasă.

Totul e legat cu Totul şi doar când conştientizăm în profunzime acest lucru, poate să dispară din noi egoismul prost înţeles, doar atunci poate să se nască în noi iubirea adevărată, dăruirea necondiţionată a binelui pentru ceilalţi. Deoarece existenţele noastre sunt legate vrând nevrând de existenţele celorlalţi (fiindcă cu toţii avem o existenţă de tip sistem), a ne face nouă bine înseamnă de fapt a face cât mai mult bine pentru ceilalţi: cel mai mare egoist este cel mai mare altruist.

Vă spun deci: Totul este unit cu Totul.

Conştientizarea acestui adevăr este secretul încarnării depline a Iubirii.

Distincţiile, diferenţele, deosebirile pe care le vedeţi în creaţie sunt superficiale, sunt doar distincţii, diferenţe şi deosebiri de forme, nu de esenţă.

Totul e un Tot, pe care nu-l puteţi diviza, pentru că el nu are sens decât ca Tot.

Nici un lucru din creaţie, nici un aspect al acesteia nu are sens dacă nu se raportează la Întregul din care face parte.

Fiinţele nu există separate, ci legate intim unele de altele prin legături infinite şi eterne.

Nici o fiinţă nu poate fi înţeleasă ca atare dacă nu se raportează la Întregul în interiorul căruia ea se manifestă.

Înţelegerea legăturilor infinite dintre fiinţe duce la conştientizarea şi trezirea în noi a Iubirii nelimitate pentru toate fiinţele.

Nu putem înţelege Ceea Ce Există decât printr-un efort de renunţare la veşnica luptă a contrariilor pe care o susţinem în noi. Trebuie să conştientizăm în adâncul nostru cel mai adânc unitatea noastră cu toată fiinţarea: că nu putem înţelege fiinţa noastră separat de celelalte fiinţe şi fenomene ale existenţei.

Nici diferitele componente ale fiinţei noastre nu le putem înţelege separat, prin divizare, ci doar prin unire: senzaţia nu există separat de gândire, gândirea separat de simţire, inteligenţa separat de memorie, percepţia spaţiului separată de percepţia timpului ş.a.m.d.

Aceste împărţiri ale fiinţei noastre, dacă le facem, să ştim că în esenţă sunt false: Întregul nu poate fi împărţit – el nu are sens decât ca Întreg.

Întregul nu poate fi împărţit, decât teoretic, de către o minte care priveşte superficial realitatea şi nu înţelege astfel că în Realitate nu există împărţiri.

Dacă am încerca să înţelegem în esenţă, de exemplu, ce este plăcerea, sau viaţa, sau gândirea, sau spaţiul, sau percepţia etc., am vedea că ele nu există separat de Întreg şi de tot ce este fiinţa acestuia.

Întregul este deci Întreg. De aceea Iubirea este în El.

Întregul este peste tot întreg; nu putem vorbi de părţi distincte, independente în el. De aceea Iubirea se manifestă neobosită în El.

Totul e alcătuit din Tot. De aceea Iubirea este în Tot şi Totul este Iubire. Încercarea de înţelegere a unui fenomen (a oricărui fenomen) separat de restul fenomenelor este din start lipsită de sens şi destinată eşecului.

Cum veţi înţelege o fiinţă independent de celelalte fiinţe lângă care s-a manifestat sau se manifestă?

Cum veţi înţelege o fiinţă dacă veţi exclude din calcul unitatea ei indivizibilă cu toate celelalte fiinţe?

Cum veţi înţelege o fiinţă dacă nu veţi înţelege că ea iubeşte şi este iubită, indiferent de ce crede ea în acest sens?

Aşadar, percepţia adevărului ultim înseamnă conştientizarea Tot-ului, a Întregului, realizarea faptului că doar El este şi că El este peste Tot. Atunci apare şi iubirea adevărată.

Doar atunci vrei să strângi în braţe toate fiinţele ca pe o unică Fiinţă, doar atunci iubirea din tine se poate manifesta în toată splendoarea ei, pentru a putea da naştere creaţiei necondiţionate, îndreptate fără şovăială spre Armonie, spre Exis-tenţă, spre Viaţă.

Iubirea este percepţia Întregului ca Întreg.
Întregul poate fi perceput în esenţa lui doar ca întreg şi niciodată ca o sumă a părţilor. Asta deoarece Întregul nu are părţi. El este peste tot şi nu poate fi perceput decât aşa cum este: Întreg.
Nu există hârtie, caiet, pat, perdea, masă, perete… Toate acestea sunt idei abstracte, sunt împărţiri artificiale ale realităţii, care în sinea ei e integrală.
Există deci doar Aceasta! Fără nume, fără formă, fără distincţii şi discriminări de esenţă. În esenţă nu putem înţelege nimic din natura noastră, deoarece aceasta este identică cu a Întregului şi acesta e infinit, iar înţelegerea noastră e limitată.
Dar putem simţi totul şi îl putem iubi cu toată fiinţa noastră, deoarece suntem legaţi de tot ce există. Doar Iubirea infinită ştie că Totul e legat de Tot şi Totul e peste tot. Ea ştie că Totul nu poate fi simţit în adevăr decât ca Tot, ca manifestare supremă a Unităţii şi a Iubirii Cosmice.
Totul e Tot şi nimic nu poate fi separat, nu poate fi izolat, nu poate fi identificat ca fiind independent, diferit sau separat de Tot. Deci Totul e Tot şi e peste Tot. Aceasta este întreaga ştiinţă.
Nu poţi separa Nimic de Nimic. Nu poţi separat fiinţa de Întreg, privitorul de ceea ce este privit, simţitorul de ceea ce simte, gânditorul de ceea ce gândeşte. Acestea nu au sens decât împreună, deoarece există doar împreună.
De aceea iubire este peste tot: între fiinţă şi întreg, între privitor şi ceea ce este privit, între simţitor şi ceea ce simte, între gânditor şi ceea ce gândeşte.
Tot ceea ce există, există legat de tot ceea ce există.
Tot ceea ce există, există în comunicare şi coexistenţă cu tot ceea ce există. De aceea Iubirea este peste Tot.
Pentru a simţi această iubire, tot ceea ce este de făcut este să nu mai puneţi etichete. Nici un fel de etichete: definiţii, nume, forme…
Atunci veţi pricepe că nu există nimic separat, există doar Totul ca Tot, Întreg şi Indivizibil prin sine însuşi.
Încercaţi deci să înţelegeţi acest adevăr al creaţiei.
Waox făcu aici o scrută pauză, după care îşi reluă discursul:
- Frăţia noastră foloseşte diferite metode şi tehnici de meditaţie şi concentrare, menite a-l ajuta pe neofit să conştientizeze adevărurile creaţiei.
De exemplu, vă recomand până la următorul nostru atelier să meditaţi serios asupra următorului îndemn:

„Nimiceşte orice sentiment de separare!”

Waox le explică cum să practice această meditaţie: trebuiau să-şi aleagă o anumită perioadă din zi, şi timp de o oră sau două, indiferent ce fac, dacă se plimbă, dacă privesc, dacă ascultă pe cineva etc., să-şi repete în continuu fraza pomenită. Astfel, cu fiecare pronunţare a acestei fraze, ei vor deveni din ce în ce mai conştienţi de legătura lor indivizibilă cu întregul.
Înainte să se despartă, Waox îi invită să facă şi acolo pe loc o scrută meditaţie: trebuia ca fiecare din ei să adopte o poziţie confortabilă şi să închidă ochii pentru a se putea concentra mai bine asupra meditaţiei, şi pentru 20 – 25 de minute au meditat asupra lipsei de separare din întreg.
Apoi se despărţiră.
Alexandru şi Cristian au fost foarte entuziaşti de acest prim atelier de perfecţionare şi s-au grăbit să pună în practică cheile de meditaţie primite.
Alexandru făcu practica chiar a doua zi, când plecă în oraş. Mergea şi repeta în sinea lui în mod continuu: „Nimiceşte orice sentiment de separare!”.
Cu fiecare repetare simţea cum simte din ce în ce mai mult legătura cu întregul astfel că după o oră de practică îi venea să-i strângă în braţe pe ceilalţi oameni şi îl cuprinse o imensă stare de beatitudine şi euforie legată de descoperirea iubirii din creaţie.
„Da, într-adevăr”, se gândi el, „iubirea există, depinde însă de noi dacă suntem capabili să o simţim şi apoi să o manifestăm necondiţionat înspre ceilalţi”.

Implicarea în Societate. Iubirea activă

Săptămâna următoare, miercurea la aceeaşi oră (de acum stabiliseră că se vor întâlni săptămânal pentru atelierele de perfecţionare), Alexandru şi Cristian erau din nou la Sanctuar aducând cu ei şi pe alţi prieteni de ai lor dornici să intre în Frăţie (printre care şi pe Andrei şi pe Adrian) şi îi lăsară în grija Străinului pentru a trece şi ei prin etapele fireşti ale admiterii în Frăţia Creatorilor. Apoi ei se retraseră în atelier şi începură să povestească cu ceilalţi prezenţi despre experienţele lor şi despre cum vede fiecare iubirea. Waox începu să le spună câteva cuvinte despre necesitatea implicării directe în perfecţionarea societăţii, necesitate pe care, sublinie el, ar trebui să o resimtă fiecare membru al societăţii - cu atât mai mult un frate creator:

- Bunii mei, zise Waox, iubirea fără acţiune directă de ajuto-rare morală, spirituală, intelectuală, financiară a semenilor noştri nu e iubire.

Iubirea fără acţiune hotărâtă îndreptată spre binele social nu e iubire adevărată.

Cel care iubeşte cu adevărat e cel care tot timpul observă atent societatea în care se manifestă şi pe semenii săi, pentru a vedea manifestările dizarmonioase specifice acestora (cele care duc la distrugere haotică, la suferinţă) şi apoi se gândeşte mereu cum poate el să ajute la înlăturarea din semeni şi din societate a acestor manifestări negative.

Bineînţeles că nu va reuşi să găsească soluţii la acestea decât dacă mai întâi le identifică şi le elimină din interiorul său.

Astfel se uită împrejur şi vede ignoranţă în legătură cu mecanismele lumii. Mai întâi elimină această ignoranţă din sine, prin studiu, introspecţie, meditaţie şi apoi încearcă să o înlăture din societate, prin ţinerea unor conferinţe, seminarii, prin scrierea unor cărţi de ghidare în acest sens etc.

Astfel se uită împrejur şi vede intoleranţă, dogmatism şi lipsă de iubire faptică (autentică) şi vede că toate acestea sunt sprijinite în mod direct (prin ceea ce fac) sau indirect (prin ceea ce nu fac) de diferite instituţii sociale cu rol de educare a semenilor: diferitele instituţii educaţionale, diferitele instituţii religioase etc.

Atunci el se îndreaptă spre sine şi elimină din el, prin cunoaştere şi iubire autentică, intoleranţa, dogmatismul, fanatis-mul, indiferenţa faţă de bunul mers al societăţii şi apoi creează proiecte, pe care caută să le pună în practică, prin care să se creeze noi instituţii sociale educaţionale, care să permită eradicarea acestor racile din rândul semenilor săi.

Iubirea adevărată nu doar contemplă, ea se implică în mod direct şi nemijlocit pentru a ajuta la îndreptarea înspre Bine şi Adevăr a tuturor fiinţelor, în măsura în care îi permite acest lucru capacitatea ei de discriminare (dată de cunoaşterea deţinută) şi forţa (intelectuală, financiară, fizică etc.) de care dispune.

Deci un frate creator nu iubeşte doar declarativ (doar prin vorbe) pe semenii săi, ci el se implică direct (faptic) în armonizarea superioară a acestora.

Un frate creator simte iubirea faptică în sine, simte unitatea cu toată creaţia, îi simte pe toţi ceilalţi ca şi fraţi şi surori ale lui.

Cum ar putea atunci să stea şi să privească nepăsător cum aceştia suferă datorită propriei lor ignoranţe?

Nu poate aceasta.

Dacă ar putea, nu ar mai fi un frate creator!

Majoritatea oamenilor, din ignoranţă în ceea ce priveşte mecanismele de funcţionare ale unui sistem (cum este, de exemplu, şi sistemul social) aşteaptă ca alţii să facă bine pentru societate, ca alţii să se gândească ce ar fi de făcut pentru armonizarea superioară a acesteia.

Ei nu sunt conştienţi că pentru ca orice sistem social să funcţioneze bine trebuie ca majoritatea elementelor sale să contribuie în mod direct la semnalizarea promptă a disfuncţiilor sociale (a factorilor şi elementelor care creează distrugere şi suferinţă în jurul lor) pe care le întâlnesc, la a se gândi cum pot fi înlăturate aceste disfuncţionalităţi şi a acţiona în această direcţie.

Ei nu sunt conştienţi de aceasta. Dar un frate creator este şi prin tot ce face, el caută să-i lumineze şi pe ceilalţi în legătură cu acest adevăr.

Un frate creator nu doar că-i simte pe ceilalţi ca fraţi, dar se şi comportă ca atare faţă de ei.

De aceea el nu are duşmani. El nu manifestă duşmănie faţă de nimeni - el doar iubeşte, pentru că el a descoperit un secret mare al fericirii: cel a iubirii necondiţionate, îndreptată spre toate fiinţele. Şi el, ca toţi ceilalţi, vrea să fie fericit: de aceea iubeşte faptic (autentic).

Waox îşi încheie discursul aici, şi în atelier se lăsă un moment de tăcere. Apoi şi ceilalţi îşi exprimară aprobarea în legătură cu vorbele sale.

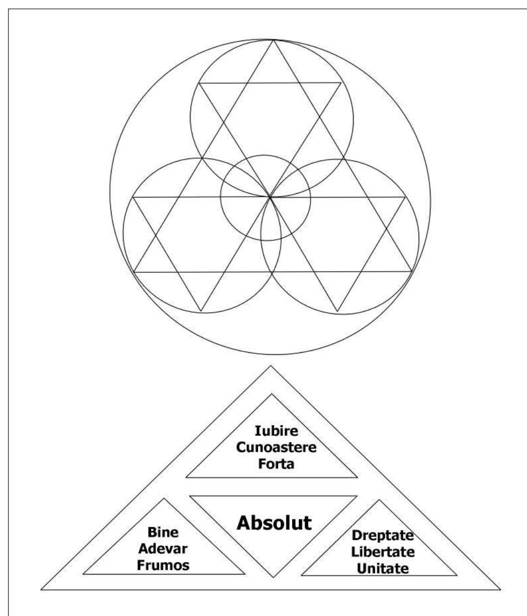
Mai dedicară încă un atelier pentru meditaţii şi discuţii îndreptate înspre conştientizarea cât mai profundă a necesităţii iubirii active (faptice) a semenilor şi apoi trecură la al doilea nivel de perfecţionare.

Totul este Schimbare

Acesta avea ca subiect de meditaţie Schimbarea.
Era deci într-o după - masă plăcută, scăldată în razele soare-lui, când Waox le vorbi despre perpetua mişcare a tuturor lucrurilor.
- Înţelepciunea Hermetică ne spune de mii de ani că totul se mişcă, că totul vibrează şi că, prin urmare, totul se schimbă, adevăr recunoscut de altfel şi de înţelepciunea budistă.
Şi cu toţii ştim acest lucru: că totul se schimbă.
Dar mulţi nu-l conştientizează suficient şi atunci îşi creează ataşamente, îşi creează în psihic raţionamente greşite, prin care consideră că legătura lor cu vreo fiinţă, obiect, fenomen, stare ar trebui să dureze pentru totdeauna.
Când această legătură se rupe, cum e natural, atunci suferă, pentru că s-au aşteptat la contrariu.
Adevărul este însă că în această lume nu te poţi ataşa de nimic în mod permanent: toate legăturile sunt doar temporare.
Asta nu înseamnă însă că sunt şi haotice şi că această schimbare continuă la care este supusă creaţia nu ar avea nici o direcţie. Dimpotrivă, schimbarea are cel puţin două scopuri, destul de precise:
- menţinerea existenţei sistemelor (ceea ce presupune un flux continuu de elemente de la un sistem la altul);
- scopul pe care îl dăm noi la un moment dat sau pe care, dacă nu îl dăm noi, îl dau alţii pentru noi.
Un frate creator ştie că nu se poate sustrage schimbării, dar el mai ştie că poate să-i dea o direcţie acesteia.
El ştie că nu poate hotărî dacă să se schimbe sau nu (el oricum se schimbă), dar mai ştie că poate hotărî în ce să se schimbe: într-un om mai cunoscător, mai iubitor, mai bun, mai creator (caz în care are însoţitori în viaţă Fericirea, Pacea, Mulţumirea Sufletească) sau într-un om mai ignorant, mai urâcios, mai rău, mai indiferent (caz în care ar avea ca însoţitori pe drumul vieţii Suferinţa, Durerea, Zbuciumul şi agitaţia sufletească).
Ştiind acestea el hotărăşte întotdeauna să se schimbe întru Bine şi Adevăr.

Idealurile

Un frate creator simte cu ultima coardă a sufletului său că Totul e Schimbare, dar el ştie de asemenea că toată existenţa în schimbarea ei perpetuă caută un singur lucru: pacea, liniştea, existenţa armonioasă.
Şi mai ştie că acest ţel nu poate să-l atingă nimeni dacă nu încarnează în sine IDEALURILE: acele raportări la realitate care să-l ajute să o vadă pe acesta exact cum este şi astfel să poată intra voioşi în hora ei frenetică.
Căci un frate creator are înscrise adânc în sine zece idealuri: Absolutul, Iubirea, Cunoaşterea, Forţa, Binele, Adevărul, Frumosul, Libertatea, Dreptatea şi Unitatea.



Prin tot ceea ce face el nu uită că peste tot este Absolutul, Întregul, pe care îl simte, îl vede, îl pipăie peste tot în sine şi în afara sa. De aceea el nu poate decât să Iubească şi să ajute celelalte fiinţe şi pe sine însuşi să manifeste Binele, Adevărul (Sinceritatea) şi Frumosul.

El se simte Unit cu tot ceea ce există, de aceea toţi sunt fraţi ai săi şi doar Dreptatea îndreptată înspre menţinerea armoniei întregului (prin respectarea şi participarea la desfăşurarea acelor acţiuni necesare a fi făcute în acest sens) îi călăuzeşte paşii.

Încarnând în sine Absolutul, el se simte Liber: liber să iubească, liber să dăinuiască, liber să cunoască fără limite orice exprimare a formelor manifestate ale Întregului.

Se simte liber să cunoască şi să stăpânească mecanismele de manifestare a diferitelor fenomene din creaţie (fizice, psihice, economice, politice, religioase, artistice, filosofice etc.) şi astfel să se regăsească pe sine: cel care este aşa cum este: un Creator.

Meditaţia contemplativă

Revenind acum la ideea Schimbării perpetue ce învăluie creaţia, e un adevăr pe care trebuie să-l spunem: faptul că cel care nu cunoaşte Absolutul este prins de valurile schimbării şi dus încoace şi încolo – el e produsul unor condiţionări ale societăţii în care s-a format ca personalitate, cu care se identifică, pe care le lasă să se manifeste automat prin sine, fără a analiza cu atenţie dacă şi care dintre aceste condiţionări (automatisme psihice pe care şi le-a însuşit mai mult din instinct de turmă) îi sunt favorabile cu adevărat (îl fac să atingă liniştea şi pacea pe care şi-o doreşte).

De aceea e imperios necesară conştientizarea prezenţei în spatele perpetuei schimbări a Imuabilului, a Întregului, a Absolutului.

Pentru acesta frăţia noastră foloseşte nişte tehnici de meditaţie specifice.

Una dintre aceste tehnici o regăsim şi în budism şi presupune ca novicele să fie atent şi să se concentreze doar la ceea ce este în prezent, fără a se lăsa furat de diferitele sale idei, concepte şi teorii pe care le are despre ceea ce este.

Astfel el dacă merge, doar merge, dacă stă, doar stă, dacă priveşte, doar priveşte, dacă mănâncă, doar mănâncă etc.

El doar contemplă detaşat, fără comentarii, ceea ce percepe sau face la un moment dat.

Astfel se naşte în practicant conştiinţa martorului, conştiinţa de spectator al spectacolului veşnic schimbător al vieţii.

Exerciţiul are mai multe câştiguri: pe de o parte, cel care îl practică dobândeşte o capacitate mai mare de a se detaşa de propriile teorii, idei şi concepte pe care le are despre existenţă, capacitate pe care ulterior o poate folosi pentru realizarea unei analize atente, cât mai obiective, a realităţii care îl înconjoară.

Pe de altă parte, practica acestei contemplări fără comentarii duce la simţirea, la intuirea realităţii eterne din spatele Schimbării, la intuirea prezenţei Absolutului.

Dar nu mai are rost să insist cu explicaţiile, trebuie ca acest exerciţiu să-l practicaţi pe viu ca să-i conştientizaţi câştigurile.

După ce le explică această tehnică a contemplării, Waox îi invită să facă o scurtă meditaţie, în care să aplice această tehnică. Cu ochii închişi, ascultau o muzică de relaxare şi tot ce trebuiau să facă era doar să contemple muzica, doar să contemple diferitele gânduri care le veneau în minte, fără a se identifica, fără a le dezvolta pe nici unele dintre ele.

Ei trebuiau doar să contemple: să vadă astfel că gândurile doar vin şi pleacă, că emoţiile pe care le au doar vin şi pleacă, dacă ei nu se identifică cu ele, să vadă astfel că, dacă vor, pot să se detaşeze şi să contemple inclusiv propriile lor gânduri şi emoţii.

După ce s-a încheiat meditaţia, fiecare a plecat către casă. Pe drum, cum rămăsese singur, Alexandru se hotărî să practice acest exerciţiu. Ajunse în parcul mare din centrul oraşului şi mergea încet, contemplând cum merge, băncile, pomii sau oamenii care mai erau prin parc şi încerca să nu se identifice, să nu dezvolte nici un gând care îi venea în minte.

Practică această contemplare cam vreo jumătate de ceas şi deja începu să-i simtă efectele. Trăia o puternică senzaţie de aspaţialitate şi atemporalitate, parcă ieşise din timp: lucrurile se derulau în jurul său, veneau şi plecau, iar el rămânea martor la toate.

Când ajunse aproape de casă senzaţia aceasta de atemporalitate şi aspaţialitate era deja foarte puternică. Se simţea un spectator etern şi fără de vârstă al veşnicului joc al vieţii.

Înainte să intre pe uşa casei întrerupse concentrarea şi îşi promise că o va mai practica şi cu alte ocazii.

Realiză atunci cât de importante sunt aceste tehnici de meditaţie şi concentrare, care te fac să simţi diferite aspecte ale realităţii, să le „pipăi”, să pui „mâna” pe ele şi că nici o lectură sau discuţie nu ar putea să te aducă la această simţire.

A doua şi a treia zi practică din nou câteva ore tehnica concentrării şi simţea cum capacitatea lui de detaşare creşte cu fiecare practică.

Astfel vineri ieşise de la un prieten pe la ora 23 şi în drum spre casă, pe când trecea peste un pod mai

retras, lung cam de 500 de metri, se hotărî să practice din nou această contemplare, însoţită de data aceasta şi de un mers foarte încet.

Auzise de acest exerciţiu de încetinire a mişcării de la un prieten şi ca un explorator sincer al Conştiinţei, ca un Călător prin Conştiinţă ce se recunoştea a fi trebuia să-l experimenteze. Mergea astfel foarte încet, de abia dacă într-un minut înainta câţiva centimetri. Toate mişcările îi erau foarte încetinite. Îi luă cam o oră să traverseze acel pod, pe care în mod obişnuit l-ar fi traversat în maxim trei minute.

Simţi din nou, cu o şi mai mare forţă, senzaţia de atemporalitate şi aspaţialitate.

Se simţea ca şi cum ar fi ieşit din timp şi timpul s-ar fi oprit în loc pentru el.

Când ajunse în capătul podului, încetă exerciţiul, dar senzaţia simţită o mai păstră încă mult timp după aceea.

„Da", se gândi el, „în spatele schimbării este ceva… ceva fără nume, ceva infinit şi atoatecuprinzător".

Eu şi tatăl una suntem

Săptămâna următoare la atelierele de perfecţionare continuară discuţiile despre Schimbare, despre idealuri şi despre Absolutul din spatele Schimbării.

Făcură de asemenea o meditaţie: trebuiau să repete în mod continuu şi neîntrerupt, fără a se concentra la altceva şi fără a încerca să o înţeleagă, următoarea frază: „Eu şi tatăl suntem una". Aceasta era o frază biblică remarcabilă, rostită, după spusele lui Waox, de un mare frate creator, după ce acesta şi-a conştientizat unitatea şi identitatea de esenţă cu Întregul, cu Totul, cu Absolutul, cu „Tatăl" a toate cele.

A doua zi Alexandru era în tren, în drum spre o altă localitate. Drumul urma să dureze cam vreo două ore, aşa că se hotărî să practice între timp această tehnică de concentrare. Repeta deci în continuu: „Eu şi tatăl suntem una", fără a încerca să o înţeleagă sau să dezvolte această frază şi fără a dezvolta şi susţine alte gânduri care îi veneau în minte în timpul concentrării.

În aceeaşi zi, seara, îşi notă în jurnal:

„9.04 Meditaţia permanenţei: Se repetă neîncetat o mantră (cuvânt sau frază) vreme îndelungată (ore, zile). Aceasta trebuie să rămână pentru un timp constant în minte.

Am luat, de exemplu, fraza: "Eu şi tatăl suntem una" şi am repetat-o mental fără a încerca a o înţelege (acesta e specificul acestui exerciţiu).

Şi la un moment dat am observat permanenţa, veşnicia: timpul parcă mergea mai încet – era un veşnic prezent, prelungit la infinit.

Am realizat că dincolo de acţiuni, gânduri şi sentimente care vin şi pleacă (care pur şi simplu VIN şi PLEACĂ), ceva rămânea permanent în mine (era mantra), era ceva diferit de acele gânduri şi emoţii, ceva detaşat de ele.

La tot spectacolul vieţii rămâne un Spectator, care acum a fost făcut să conştientizeze acest lucru, concentrându-se doar asupra frazei de meditaţie.

Am mai văzut că atunci când, pentru un moment, dispare punctul de reper al permanenţei (fraza), există tendinţa imediată de a mă identifica cu gândurile şi imaginile care vin, uitând de conştiinţa de martor atinsă prin concentrare.

E superb acest exerciţiu: vezi eternitatea, vezi că rămâne ceva neschimbat în tine, vezi că în esenţă tu eşti neschimbat…"

Spectatorul propriilor gânduri

Waox le recomandase ca de fiecare dată când îşi găsesc timp să practice diferite tipuri de meditaţii, pentru a-şi întări capacitatea de detaşare de propriile gânduri şi emoţii, şi astfel a dobândi o capacitate superioară de introspecţie şi autoanaliză a diferitelor moduri de gândire pe care le poartă în psihic în legătură cu diferite aspecte ale manifestării.

Aşa că Alexandru ajunse să practice meditaţia aproape zilnic. Marţea de dinaintea zilei de atelier el practică acea meditaţie care au făcut-o şi la atelier, prin care urmăreşti să fii un spectator al propriilor gânduri şi sub nici o formă şi nici un motiv să nu te identifici cu vreun gând care vine.

Practică cam o oră. Apoi îşi luă jurnalul pentru a-şi nota experienţele trăite (avea acest obicei de a-şi nota trăirile, pentru a le putea astfel analiza mai în detaliu atât pe moment, cât şi ulterior, când va mai fi cazul).

Scrise:

„14.04 Practicat exerciţiul de contemplare a gândurilor. Veneau atâtea gânduri… (multe nu prea clare). Trebuia să fiu foarte atent ca să nu mă identific cu ele.

După ce am rezistat câteva minute, din când în când am început să mă identific cu câte un gând (la început doar două secunde, apoi chiar mai multe (10 – 20 de secunde).

În principiu nu m-am identificat prea mult.

Dar e un adevărat vacarm acolo.

Va trebui să mai practic această detaşare.

Acest exerciţiu de cunoaştere e un fel de contemplare, de trăire în aici – acum. Dar această

contemplare nu se face pe fenomene exterioare (cum am practicat-o în parc) - caz în care e mai uşor să nu te identifici cu diferite gânduri şi idei ce îţi vin cât contempli ci doar pe fenomene interioare.

Dar când e cazul să-ţi contempli gândurile tale şi doar pe ele (şi nimic altceva: ochii fiind închişi şi fiind într-un loc izolat, nici un stimul exterior nu te mai distrage), când e cazul să-ţi contempli doar interiorul tău şi vezi gândurile în faţa ta e mult mai greu: doar o clipă de neatenţie e necesară şi te identifici cu un gând sau altul (devii el), îl dezvolţi şi astfel din gând în gând îţi pierzi conştiinţa de martor.

Extraordinar exerciţiu. Contemplă-ţi gândurile …"

Sunetul Anahat

A doua zi la atelier practicară o altă meditaţie: fiecare a luat o postură relaxantă (cu coloana vertebrală dreaptă) şi ţinând ochii închişi trebuia să se concentreze să audă sunetul pe care îl face circulaţia diferitelor energii prin corp. Waox le explicase că în ocultism acest sunet se numeşte ANAHAT şi că nu poate fi auzit decât dacă practică acea contemplare a gândurilor de care le-a vorbit, fără a se identifica cu ele.

Acest sunet e asemănător unui şuierat, unui sâsâit de şarpe şi, odată ce îl aud, pot să-l folosească ca obiect de concentrare, menţinându-şi atenţia permanent focalizată asupra lui, nelăsând-o să se identifice cu nici un gând, cu nici o imagine care le-ar veni în minte.

În atelier era o tăcere de moarte şi lui Alexandru nu-i fu foarte greu să perceapă acest sunet. Suna foarte plăcut. Realiză că nu-l mai auzise înainte pentru că nu prea practicase meditaţia şi astfel de obicei era furat de diferite gânduri.

Se concentră deci asupra lui în mod exclusiv şi dobândise foarte rapid acea senzaţie de acum familiară de atemporalitate şi aspaţialitate, de nepercepţie a trecerii timpului sau mai bine zis de percepţie a Eternităţii.

La sfârşitul meditaţiei Waox le dezvăluise faptul că pe acest sunet se vor putea concentra şi mai târziu cu scopul de a dobândi starea care se numeşte „trezire în vis" sau „vis lucid". Dar despre aceasta le spuse că le va vorbi la un alt nivel de perfecţionare.

Ajuns acasă, seara, înainte de a adormi, Alexandru se hotărî să practice din nou concentrarea pe sunetul Anahat.

La sfârşitul practicii îşi notă în jurnal:

„15.04 Concentrare exclusivă asupra sunetului anahat timp de o oră. Mă relaxez foarte bine şi nu percep trecerea timpului (cred că aş fi putut sta liniştit în meditaţie dublu sau chiar triplu).

Se observă de asemenea prezenţa acelei senzaţii de permanenţă a mea în acest ocean de schimbare.

Concentrarea trebuie să fie intensă. Nu trebuie să stai de vorbă cu nici un cuvânt. Altfel cuvântul se dezvoltă în fraze, frazele în înşiruiri de gânduri, gândurile în imagini mentale şi astfel se pierde concentrarea.

Trebuie depus un efort susţinut pentru a fi atent în fiecare moment (clipă de clipă) pentru a mă putea concentra exclusiv asupra lui anahat…"

Alexandru luase cât se poate de în serios aceste tehnici şi practici de meditaţie pe care le aflase la atelierele de perfecţionare şi prin practicarea loc constantă putea să sesizeze schimbări importante în modul său de percepţie a lumii.

Aceste tehnici îl ajutară să atingă stări de conştiinţă pe care înainte nici nu le bănuise că ar putea fi posibile.

Practica de obicei mult înainte de culcare.

Într-o seară fusese împreună cu soţia în vizită la nişte prieteni şi se întoarse destul de târziu noaptea.

Alexandru nu avea dispoziţia necesară pentru a dormi, aşa că, aşezat în pat în postură de meditaţie, se concentră din nou asupra lui Anahat, lăsându-se absorbit de el.

Imediat se relaxă foarte bine şi intră într-o stare indescriptibilă, pe care cel mai bine ar fi descris-o ca fiind ca şi cum ai intra în ceva fără început şi fără sfârşit şi a fi conştient acolo. Atenţia îi era încordată la maxim, căci era foarte sensibil şi conştient şi de cel mai mic foşnet care se producea în încăpere, dar cu toate acestea nu simţea în sine nici cea mai mică încordare. Era ca şi cum ar fi absorbit în eternitate, ca şi cum ar fi avut posibilitatea să evadeze din timp la dorinţă.

Trăi în această stare de nedescris cam patru ore, cu mici întreruperi, şi în cele din urmă se hotărî (mulţumit de practică) să se pună şi el să doarmă.

Interior şi Exterior

Meditaţiile acestea intense îl făcură mult mai sensibil la dorinţa de a înţelege mai în profunzime diferite aspecte ale manifestării cu care intra în contact. O anumită perioadă medită astfel la problema relaţiei dintre interior şi exterior.

Concluziile şi constatările pe care le-a făcut în urma meditaţiilor şi le-a notat în jurnal:

„29.04. Nu există Tu şi Eu, nu există Exterior şi Interior, nu există Eu şi Restul. Există doar ACEASTA. În Aceasta există Tu şi Eu, în Aceasta există Exterior şi Interior.

Atingerea Spontaneităţii este integrarea în Val, simţirea şi mişcarea odată cu Întregul.

Aşa numitul "exterior" îi iei ca atare, ca parte din tine, ca parte intim legată de tine (chiar de nedespărţit de propria ta identitate şi de neconceput fără ea) şi te joci cu el (de fapt te joci cu ei, care sunt în el – cu ceilalţi). De fapt te joci cu Tine sau mai bine zis Cineva sau Ceva se joacă.

Dincolo de această constatare începe să rămână doar Tăcerea… O tăcerea adâncă şi profundă, infinit de adâncă şi infinit de profundă, în care stai şi contempli fără contemplator, în care vezi fără comentarii.

Dar starea aceasta poate fi doar simţită, nu şi explicată, doar trăită, nu şi transmisă…

Într-o astfel de stare realizezi că în esenţă nu există interior şi exterior: cu ce se deosebeşte interiorul unei case de exteriorul ei?

Ar putea casa să zică: "Acesta este interior şi afară este exterior!". Care ar fi deosebirea, căci în esenţă nu e nici una (aceeaşi existenţă e şi în interiorul zidurilor ei şi în afara lor).

Şi apoi ea, ca şi casă, sau mai bine zis zidurile ei (căci de fapt acestea îi definesc mai bine identitatea) aparţin de interior sau de exterior?

Interior şi exterior sunt noţiuni artificiale, fără substanţă, care astfel nu desemnează nimic în mod special, dar care celor care nu le pătrund taina le produc multă, multă confuzie…

Care e diferenţa între interiorul unui tren şi exteriorul lui? – [În momentul acestor meditaţii Alexandru se afla în tren] – *Care este diferenţa dintre tren şi casele pe lângă care trece?*

Şi trenul şi casele sunt cuprinse într-un întreg.

Şi interiorul lor şi exteriorul lor sunt cuprinse în acelaşi Întreg, în aceeaşi Realitate, sunt deci una şi aceeaşi realitate.

Această realitatea este ceva… un ceva care nu poate fi împărţit în interior şi exterior decât de o manieră artificială menită a uşura minţii orientarea în spaţiu. Această raportare nu poate fi însă una reală, una de esenţă.

De aceea, dacă vine cineva şi întreabă: "Unde sunt acestea pe care le percep? În interiorul sau în exteriorul meu?", el pune de fapt o întrebare greşită. E ca şi cum s-ar întreba, de exemplu, din ce sunt făcute aripile şarpelui; întrebarea aceasta nu are sens, pentru că şarpele nu are aripi.

La fel nu există interior şi exterior ca entităţi separate şi distincte unele de altele şi de aceea toate cele percepute nu sunt nici în "interior", nici în "exterior", ele sunt peste tot.

Tot câmpul percepţiei, care cuprinde fie fenomene, fie fiinţe, fie gânduri, fie idei, fie realităţi imaginate e un tot continuu, e o conştiinţă continuă, în interiorul căreia totul e legat cu totul într-o realitate unitară.

Iată deci ce important este să pui întrebările corect. Căci o întrebare corect pusă are răspunsul cel puţin pe jumătate cu-prins în ea.

Aşadar nu există "interior" şi "exterior", există doar o realitate continuă, eternă şi atemporală, prezentă peste tot…"

„30.04. Există o dualitate: o lume interioară şi una exterioară şi mai există un mister – dacă nu cumva aceste două lumi sunt una şi aceeaşi.

Nu poţi să ştii. Pentru aceasta ar trebui să te desprinzi de amândouă lumile şi să le priveşti din afară. Dacă lumea exterioară nu ar fi una şi aceeaşi cu cea interioară ar trebui să rămână chiar dacă lumea mea interioară ar dispare. Dar eu nu voi putea depune mărturie pentru aceasta, deci nu pot fi sigur că cele două lumi nu sunt de fapt unul şi acelaşi lucru.

Deci misterul persistă! E bine!"

Ce este un gând?

De asemenea, a meditat asupra unor întrebări fundamentale ale existenţei: ce este un gând?, ce este percepţia?, ce este plăcerea?, ce este durerea?…

Încercările de a găsi răspuns la aceste întrebări îl aduceau iarăşi şi iarăşi în faţa conştientizării Întregului şi a Marelui Mister:

„7.05. "Ce este un gând?" Iată o întrebare esenţială. Dacă îl privesc atent, văd clar că gândul nu poate fi separat de percepţie, de memorie, de imaginaţie… toate acestea sunt una şi nu există delimitări de esenţă între ele.

Gândul este totul. El este Ceea Ce Este.

Totul este Totul. (Nu se pot face distincţii serioase, absolute). Nimic nu poate fi privit separat de întreg, nimic nu există şi nu se manifestă separat, independent de tot ceea ce există şi de tot ceea ce se manifestă.

Nu se poate răspunde la întrebarea "Ce este gândul?" sau "Ce este cunoaşterea?", dacă nu poţi răspunde simultan la toate întrebările (la infinitatea de întrebări posibile), inclusiv la aceea: "Ce este un răspuns?", "Ce este o întrebare?".

Revine din nou TĂCEREA.

Aici este o intercondiţionare infinită şi eternă.

Conştientizând aceasta, conştientizezi oarecum că nu poţi cunoaşte nimic în esenţă. Dar această conştientizare, pe lângă că te face să vezi adevărul ultim, te mai ajută la ceva: la posibilitatea realizării la voinţă a Detaşării, a binecuvântatei Detaşări, a retragerii din timp şi spaţiu într-o scurtă pauză la sânul Absolutului.

Cei care îl cunosc pe Tao se pot manifesta ca oameni sau ca zei, fiind liberi de lanţurile iluziei cunoaşterii, poate prea liberi…

Totuşi ei nu ignoră Legea. Şi cum ar putea? Doar devin o parte din ea!

Oamenii care cred că pot să devină zei vor să devină zei. Oamenii care-l cunosc însă pe Tao le este indiferent dacă sunt oameni sau zei. Pentru ei nu mai este nimic de atins, nimic de câştigat şi nimic de pierdut, pentru că Totul e în Tot!".

„9.05. Indiferent de ceea ce aş percepe (masă, scaune, fiinţe…), nu ştiu ce percep…

A da nume nu înseamnă a şti.

A percepe nu înseamnă a şti.

A gândi nu înseamnă a şti.

A şti e o idee. Ce înseamnă a şti?

A fi e o idee. Ce înseamnă a fi?

A cunoaşte, a gândi… sunt toate idei, concepte…

Ce înseamnă a cunoaşte?

Ideile sunt nimic prin ele însele.

Acum percep Misterul şi se pare că gândirea e o mare iluzie, dacă o privesc din punctul de vedere al Esenţei. La fel percepţia.

Dar dacă renunţ la gândire şi la percepţie, ce mai rămâne?

VIDUL… doar vidul: doar ceva în care totul se întrepătrunde şi coexistă într-un spaţiu enigmatic şi într-un etern prezent.

Aici Întrepătrunderea distruge ideea de Eu şi Tu, ca entităţi separate: Totul e un mare tot, un mare Întreg, care e imposibil de împărţit şi de divizat cu adevărat.

Din punct de vedere al unei priviri superficiale asupra vieţii (al unei cunoaşteri de aparenţă), acest lucru ar fi posibil, dar o privire puţin mai atentă constată că acest lucru e imposibil (ea deţine o cunoaştere de esenţă).

Această cunoaştere de esenţă apare ca singura demnă de luat în seamă, deşi ea nu se bazează pe gândire, percepţie, idee, mărturie sau intuiţie.

Ea se bazează pe Întreg, pe Unic, pe Tot, pe întrepătrunderea infinită şi indivizibilă a lui Tao, a lui Unu.

Cunoaşterea de esenţă nu poate fi dobândită prin mărturie, reflecţie, percepţie sau intuiţie.

Totuşi ea este şi poate fi dobândită.

Unii zic că se dobândeşte prin HAR.

Eu nu zic nimic, deoarece posed doar cunoaştere de aparenţă şi aceasta e înşelătoare.

Când totuşi apare în "mine" şi cunoaşterea de esenţă, "eu nu mai exist" şi deci nu pot spune nimic.

Atunci apare Tăcerea, deşi nu are cine să tacă.

Atunci apare Unicul, Întregul, deşi el există dintotdeauna.

Totuşi, oricât ar fi de înşelătoare în esenţă, cunoaşterea de aparenţă nu e de lepădat, deoarece prin ea percep cealaltă faţă a Absolutului: Relativul.

Prin ea cunosc "ceea ce este şi se percepe" şi vieţuiesc aici. Prin ea pot deveni mai bun sau mai puţin bun în această realitate; prin ea pot atinge fericirea şi pot evita suferinţa şi durerea.

Astfel că până la urmă e bună şi cunoaşterea de aparenţă. Nu e oare în esenţă de nedespărţit de cea de esenţă, deoarece totul e legat cu totul? …

Cred totuşi că dacă aş tace, aş spune totul, deşi nu cred că aş înţelege ce spun…

Ceea ce e dincolo de toate nu poate fi gândit (fiind şi dincolo de gândire), nu poate fi perceput (fiind şi dincolo de percep-ţie), nu poate fi intuit (fiind şi dincolo de intuiţie).

Dar totuşi: când Tac intuiesc că spun Totul, deşi nu înţeleg de ce spun totul când tac.

Aşadar în Cunoaşterea de Esenţă dispare ideea, dispare percepţia, dispare sinele şi alteritatea, dispare dorinţa, dispare spaţiul (interior şi exterior) şi timpul (trecut, prezent şi viitor) şi totul se întrepătrunde, conştientizându-şi unitatea: când apare Tao, eu dispar, mă contopesc în el precum se contopeşte o picătură în ocean:

Cine să mai vorbească atunci?

Cine să-şi mai facă griji?

Cine să întrebe şi cine să dea răspuns?"

„12.05. Există o cunoaştere de esenţă: e cunoaşterea faptului că există Mister, că există ceva nedesluşit, neclar, confuz, fără formă, care nu poate fi gândit, nici numit, care este infinit în spaţiu şi etern în timp.

Şi tu eşti o parte din această Eternitate.

Nu ştii ce este, dar o simţi direct.

Nu ştii cine este, dar tu ştii că faci parte din ea.

Nu ştii nimic despre ea, dar ştii că deoarece ea dăinuieşte de-a pururi (fără început şi fără sfârşit) pentru tine, ca parte intrinsecă a ei, nu mai există nimic de obţinut în mod special (o motivaţie anume), nu mai există moarte şi viaţă, nu mai există frică de moarte şi bucurie de viaţă, pentru că tu ştii că vieţuieşti în Întreg (sub o formă sau alta) de-a pururi, pentru că ştii că tu mori şi învii în fiecare clipă cu fiecare respiraţie pe care o faci, pentru că tu ştii că eşti un Călător printr-o Conştiinţă misterioasă din care tu faci parte de nedespărţit, fiind unit cu ea în modul cel mai intim cu putinţă a fi imaginat."

Aceste ateliere de meditaţie s-au prelungit câteva luni, pentru ca aspiranţii să-şi poată însuşi cât mai bine tehnicile de meditaţie predate.

Apoi, fără a renunţa la întâlnirile dedicate meditaţiei, s-au hotărât ca săptămânal să mai fie o întâlnire, vinerea, pentru a aborda în decursul ei adevăruri specifice nivelului trei de perfecţionare.

Totul este Aşteptare (Previziune)

În prima întâlnire specifică nivelului trei, Waox îi anunţă că vor studia pentru câteva luni bune din acel moment mecanismele de funcţionare ale psihicului, mecanismele de formare şi control a diferitelor raţionamente şi emoţii pe care le lăsăm să se manifeste prin noi:

- Dragi fraţi, raţionamentele pe care noi le avem în legătură cu diferite aspecte ale realităţii au un mecanism specific de for-mare şi de control.

Ele sunt în primul rând strâns legate de emoţiile pozitive şi negative pe care le simţim la un moment sau altul.

Vedeţi voi, aceste emoţii sunt de fapt semnale pe care o anumită parte a psihicului, specializată în acest sens, le trans-mite pentru a ne arăta ce fel de raţionamente purtăm în noi la un moment dat. Dacă simţim în noi emoţii negative (frică, mânie, ură, dispreţ, tristeţe, depresie, lene, lăcomie etc.), înseamnă că exact în acel moment în care le simţim pe acestea în psihicul nostru se derulează un raţionament greşit specific (fricii, mâniei, orgoliului, tristeţii sau lenei etc.)

Ce înseamnă mai exact că un raţionament este greşit? Înseamnă că dacă îl punem în aplicare, nu vom obţine ceea ce estimăm, ceea ce previzionam, ceea ce ne aşteptam să obţinem prin manifestarea lui într-o acţiune specifică.

Trebuie să înţelegeţi foarte bine că una din funcţiile esenţiale ale psihicului este tocmai aceea de a fi capabil să previzioneze efectul unor acţiuni sau a altora şi astfel să putem să ne adaptăm optim continuei schimbări la care suntem supuşi (să fim capabili să ne menţinem şi să ne întărim existenţa şi armonia sistemelor noastre componente: fizic, energetic, emoţional - perceptiv - comunicativ, mental analitic, mental exis-tenţial filosofic (cauzal), intuitiv şi volitiv.

Astfel, psihicul nu îşi poate împlini această funcţie, dacă noi menţinem în el raţionamente greşite, caracterizate prin diferite previziuni şi aşteptări false.

Ne putem astfel aştepta, de exemplu:

- ca toată lumea să ne aprecieze întotdeauna;
- ca toate acţiunile pe care vrem să le facem să meargă de la sine, fără a întâmpina rezistenţă;
- ca legăturile pe care le avem cu diferite fiinţe sau lucruri să nu se rupă niciodată etc.,

şi astfel în noi se manifestă mânia, orgoliul, tristeţea etc., care în cele din urmă nu fac decât să ne distrugă armonia şi, uneori, chiar existenţa.

În acest moment Waox luă în mâini o carte galbenă şi spuse:

- Această carte vă va explica mult mai pe larg toate aceste aspecte de care v-am vorbit şi multe altele. Pentru data viitoare va trebui să o citiţi, ca să o putem discuta.

Pe baza mecanismelor descrise în această carte, vom studia în fiecare vineri, începând de data viitoare, câte unul din cele şapte cele mai nocive raţionamente specifice mentalului analitic – mă refer în mod direct la raţionamentele greşite specifice: orgoliului, mâniei, fricii, tristeţii, lenei, lăcomiei şi desfrâului.

Acestea şapte sunt şapte mari obstacole care apar în calea creaţiei îndreptată necondiţionat înspre binele umanităţii, de aceea noi, ca şi fraţi creatori, trebuie să eliminăm din interiorul nostru aceste raţionamente greşite!

Waox le mai spuse că vor studia pentru a elimina din ei şi diferite raţionamente greşite specifice dogmatismelor, fanatismelor şi credinţei oarbe şi apoi le mai explică câteva noţiuni esenţiale pentru înţelegerea mecanismelor psihicului, anume: Ce sunt automatismele psihice? Care este legătura dintre subconştient şi conştient? Care este legătura dintre supra-conştient şi conştient? Care este forma generală a aşteptărilor false? Care este mecanismul general de eliminare din psihic a raţionamentelor greşite?

Toate acestea le explică în mare, spunându-le că asupra fiecăruia dintre ele vor mai reveni şi sugerându-le din nou să citească cu atenţie şi să-şi însuşească adevărurile existente scrise în cartea galbenă.

Ajuns acasă, Alexandru se şi puse pe citit şi nu se mai opri până când nu termină cartea despre psihic. Deşi mai avea încă nelămuriri şi multe dintre noţiunile din carte nu-i erau încă prea clare, totuşi după ce o termină de citit multe din nelămuririle pe care le avea în legătură cu abordarea unor pro-bleme de etică şi de cunoaştere a funcţionării psihicului îi dispărură.

A doua zi începu să practice chiar şi tehnicile care erau recomandate în carte pentru întărirea capacităţii de analiză a conştientului.

Una dintre ele îi era deja familiară: cea a contemplării.

De o alta de abia acum auzise: se numea tehnica **amintirii de sine.**

Trebuia să fie pe toată durata exerciţiului atent la spaţiul unde se află (încercând să conştientizeze cât mai mult din detaliile lui), la timp (unde a fost, unde este şi unde urmează să meargă) şi la propriul psihic (trebuia să fie atent să nu se identifice cu raţionamentele greşite şi să nu-şi lase imaginaţia să scape de sub control).

Ieşi în oraş cu ceva treburi şi practică amintirea de sine: totul începu să i se pară mult mai viu, mult mai animat, şi el simţea că e mult mai conştient de sine şi de lume decât era de obicei.

Simţea o senzaţie foarte puternică de conştienţă, de a fi detaşat şi foarte atent la tot ceea ce se întâmplă în interiorul şi în afara sa.

Vinerea următoare începură deja studiul asupra mâniei. Waox le recomandă să-şi facă un fel de jurnal în care să-şi noteze diferitele studii pe care le vor face pentru înlăturarea din psihic a diferitelor raţionamente greşite şi în care să-şi noteze primele lor descoperiri despre modul de funcţionare al psihicului.

Apoi le explică modul general în care se vor desfăşura întâlnirile lor. Mai întâi fiecare din ei va da exemple de momente în care au lăsat să se manifeste prin ei raţionamente greşite (specifice mâniei sau orgoliului, sau fricii – depinde pe care îl vor studia la acea întâlnire).

Vor descrie apoi circumstanţele în care acestea s-au manifestat şi emoţiile negative (agitaţie, nelinişte, stres etc.) pe care le-au simţit în acele momente.

Aceste emoţii îi atenţionau că exact în acele momente în psihicul lor se derulează un raţionament greşit. Trebuiau apoi să descrie exact gândurile pe care le aveau în acele momente şi apoi în faza a patra să conştientizeze împreună care sunt greşelile de raţionament (prezente de obicei sub forma a diferite aşteptări false) care le caracterizează pe acestea.

După ce le-a descris mecanismele de lucru, s-au apucat să le pună în practică.

Waox le mai spuse că în cadrul acestei întâlniri de vineri vor folosi de acum şi tehnica STOPULUI: astfel dacă el va constata că spiritele se înfierbântă prea tare sau că se deviază de la subiect, el va da comanda „Stop!” şi cu toţii vor trebui să încremenească în exact poziţia în care au fost surprinşi. Cât timp sunt astfel nemişcaţi, trebuiau să mediteze şi astfel să-şi conştientizeze derapajul (cei în cauză).

La comanda „Ajunge!”, discuţiile se reluau.

La sfârşitul întâlnirii Waox le aduse aminte că munca lor de cercetare a raţionamentelor greşite trebuie să fie zilnică, dacă vor să facă progrese, şi că în aceste ateliere doar li se va arăta ce să facă, dar munca le revine în exclusivitate apoi fiecăruia dintre ei.

Alexandru constată că prin practicarea acestei tehnici ajunse în scurt timp (cam după două luni) să-şi controleze destul de bine gândurile: nu se mai lăsa surprins de mânie, iar dacă totuşi era luat prin surprindere de aceasta, după două – trei secunde îşi revenea, era mai umil, nu mai lăsa să se manifeste prin el diferite frici sau tristeţi etc.

Întâlnirile de vineri seară durară cam 16 săptămâni.

Între timp la întâlnirile de Miercurea au început să studieze adevărul celui de-al patrulea nivel de perfecţionare:

Totul este Atracţie şi Respingere

Meditau pentru a conştientiza cât mai în profunzime legătura intrinsecă dintre contrarii: bine – rău, frumos – urât, interior – exterior, existenţă – nonexistenţă, unu – multiplu, formă – esenţă etc.

Aflară astfel că viaţa este un perpetuu joc al infinitelor contrarii.

Avură şi un atelier în care discutară despre o formă specifică de atracţie: atracţia sexuală.

Li se explicară câteva tehnici prin care îşi pot face relaţia de cuplu mai armonioasă şi prin care îşi pot întări viaţa, puterea de concentrare şi puterea de a simţi iubirea cosmică ce leagă toată creaţia.

Una dintre ele era Continenţa: aceasta consta în prelungirea duratei actului sexual prin abţinerea de la ejaculare (prin nedepăşirea punctului de non - retur).

Aceasta de altfel este o tehnică de care Alexandru mai auzise şi mai citise câte ceva.

Acum se hotărî însă să o experimenteze în mod direct. Îi explică soţiei dorinţa lui şi aceasta fu de acord, ba mai mult, după prima practică, îi spuse că nici nu mai vroia să facă dragoste altfel, deoarece se simţii cu mult mai satisfăcută şi mai împlinită ca de obicei.

Astfel, în paralel cu meditaţiile şi cu munca de cercetare a raţionamentelor greşite, Alexandru practica acum şi continenţa sexuală şi era foarte mulţumit de rezultate.

Se schimbase foarte mult de când fusese admis la atelierele de perfecţionare - aproape că nu se mai recunoştea.

Începu să o simtă mult mai intim şi pe soţia lui Ema şi să vadă în ea, ca şi în celelalte fiinţe, o manifestare a divinului.

În această perioadă în una din zile îşi notase în jurnal:

„<u>15.08.</u> Dumnezeu este peste tot, fiind atotprezent; El este deci în Spaţiu, în fiinţele de lângă mine, în mine, în lucruri…

"Dumnezeu în TOT!", această idee îmi revine mereu în minte de ieri de la o discuţie cu nişte prieteni, când am făcut această afirmaţie şi i-am invitat să-l privească… (atunci pe loc, atunci şi acolo).

E imposibil să nu-l vezi dacă e peste tot.

Dar cine este El?

Păi, ce vezi? Ce vezi? Fiinţe, lucruri, spaţiu, Sine!

Dacă el este peste tot, înseamnă că eu îl privesc acum, înseamnă că eu îl văd, dacă nu pe el, cel puţin formele lui de manifestare – adică de fapt tot pe el.

El: Vidul. Forma lui de manifestare: viaţa.

El, Vidul; El, Viaţa.

El, Mişcarea; El, Nemişcarea.

El în Sine - îi văd Formele, îl văd pe El ca Formă.

Îi văd Vidul, îl văd pe El ca Vid.

Şi îl strâng în braţe: pe el ca Formă (Ema) pe el ca Vid (Întregul).

Îţi dai seama?

Îl strâng pe Dumnezeu în Braţe!

L-am chemat odată în parc să vină să vorbească cu mine – şi a venit sub forma unui cerşetor…

Atunci am fost orb şi nu l-am văzut.

Acum însă îl strâng pe Dumnezeu în braţe.

Dumnezeu Viaţa, Dumnezeu Vidul: Dumnezeu Misterul.

Dumnezeu în Lumină, în Sunet, în Mişcare, în Spaţiu, în Materie, în Forme, Dumnezeu în Fiinţe (cu care poţi avea o relaţie personală, manifestată).

Dumnezeu în Vid, în Întreg – cu care poţi avea o relaţie impersonală, transcendentă.

Dumnezeu nu este X.

X este Dumnezeu.

Dumnezeu este doar un Nume, ce desemnează o Realitate.

Dumnezeu nu este Forma (Viaţa) şi nici Vidul, ci Forma şi Vidul sunt Dumnezeu (sunt numite uneori Aşa).

Dumnezeu Viaţa, Dumnezeu Vidul.

Şi mai ales (Dumnezeu) VIAŢA!

Aceasta e descoperirea acestei Clipe!"

Iubirea cosmică

Practica actului sexual cu continenţă a făcut ca relaţia dintre Alexandru şi Ema să devină mult mai armonioasă şi în plus le-a permis să experimenteze din când în când stări extatice deosebite.

Astfel după câteva luni de când începuseră să practice amorul cu continenţă, într-o seară se regăsiră, ca de obicei acum, că se contopesc într-un joc amoros spontan şi intens, mult mai intens ca de obicei. Începuseră practica cam de un ceas când Alexandru începu să simtă o plăcere foarte intensă cum nu mai simţise niciodată.

Aceasta se amplifică din ce în ce mai mult, pe măsură ce continuau contopirea armonioasă, până se transformă într-un tremur uşor al trupului, datorită simţirii unei puternice descărcări energetice în tot corpul.

Sinceritatea jurnalului ne mărturiseşte ce a simţit el în acele clipe de extaz:

„23.09. Am început jocul amoros printr-un dans şi după aceea, pe măsura abandonării în spontaneitatea lui, am simţit o senzaţie puternică de plăcere, care s-a amplificat foarte mult. Am început să tremur: respiram foarte rar, dar am fost copleşit de stare, am început să o simt foarte viu pe Ema şi o strângeam puternic în braţe în timp ce plângeam de bucurie. Era un plâns puternic, cum nu mai cunoscusem niciodată. Simţeam foarte puternic că toată viaţa de până acum a fost o mare farsă. Nu-i simţisem pe ceilalţi, mă gândeam că oamenii sunt teribili de siguri. Dar în acea stare realitatea m-a copleşit: simţeam iubirea, simţeam viaţa prin toţi porii fiinţei mele. Eram încărcat de o energie care îmi umpluse tot trupul şi o simţeam pe Ema cum nu o mai simţisem niciodată: ca pe o fiinţă distinctă de mine, aflată în comunicare nelimitată cu mine.

I-am spus ei că doar iubirea e importantă - e important să o simţi, să fie o comuniune strânsă, să-i iubeşti pe toţi ceilalţi.

O strângeam puternic în braţe, vrând parcă să devenim una.

Starea s-a amplificat, eu m-am întins pe spate şi simţeam energia cum nu o simţisem niciodată înainte.

Ea dansa.

" - Ce bine ar fi dacă ai ţine minte tot timpul cât de mult mă iubeşti!… De unde ştii că mă iubeşti?

- O simt!", i-am răspuns şi aşa era: în acele momente simţeam iubirea, unitatea şi comuniunea cu ea şi cu toate fiinţele la fel cum simt acum jurnalul dacă pun mâna pe el.

Atunci starea aceea extatică extraordinară era o simţire foarte reală, dar ea nu poate fi descrisă în nici un chip în cuvinte.

În acea stare, datorită acelei simţiri imediate a vieţii palpitând peste tot în jur, eram cu totul altă fiinţă. Acum când starea a încetat mă mir de felul cum m-am comportat.

Dar pasul e iremediabil făcut – acum îi simt altfel pe ceilalţi.

Mesajul copleşitor al acelei jumătăţi de oră cât a durat extazul a rămas întipărit în mine: simte-i pe ceilalţi! Iubeşte-i! Intră în comuniune sinceră cu ei! Simte-i! E o senzaţie extraordinară! E extazul iubirii infinite (cosmice).

În acea stare am devenit deschis, gol în faţa vieţii şi i-am simţit pe ceilalţi cu toţi porii fiinţei mele.

Atunci am plâns de bucuria regăsirii celuilalt, a simţirii lui, a strângerii lui cu putere în braţe.

Am plâns de mulţumire pentru că am regăsit această iubire şi simţire pierdută a celuilalt.

Am plâns de tristeţe pentru vremea de până atunci (pe care o resimţeam foarte acut ca fiind falsă şi artificială), în care nu am avut parte de simţirea, iubirea şi strângerea în braţe a fiinţei celuilalt.

Am plâns de bucuria conştientizării puternice a faptului că în creaţie doar iubirea contează, doar ea e importantă (ea e de fapt liantul şi viaţa creaţiei).

Stau şi mă întreb: prin ce miracol s-a regăsit în mine simţi-rea celuilalt, iubirea lui?

Dar, răspunsul îl ştiu: prin miracolul contopirii fizice şi energetice cu el, prin miracolul plăcerii extatice nemaiîntâlnite şi neînchipuite ca putând a fi existente.

Lovitura puternică a energiei dezlănţuite şi a plăcerii orgasmice mi-a atins simţurile şi le-a trezit la viaţă, mi-a lovit de moarte raţiunea rece (care ucise simţirea) şi a readus-o la locul ei normal în creaţie: lângă simţire (iubire) cu putere egală cu aceasta.

Doar iubirea e importantă…

Doar trăirea în celălalt, doar regăsirea în celălalt…"

După trăirea unei astfel de experienţe cutremurătoare la propriu, Alexandru începu să-i simtă altfel pe ceilalţi: mult mai apropiaţi, mult mai plini de viaţă.

Dar călătoria lui prin conştiinţă, trecerea lui de la o stare de conştiinţă la alta nu se încheiase şi el ştia că nu se va încheia niciodată.

Aşa că se bucura inocent de această călătorie prin această conştiinţă infinită şi plină de surprize.

La întâlnirile de miercuri trecură la alt nivel de perfecţionare, aşa că găsi noi drumuri de explorat în conştiinţă.

Totul este Vis şi Realitate deopotrivă

Află astfel de posibilitatea de a fi conştient că visează în timp ce visează. Waox le explicase că majoritatea oamenilor nu pot să facă acest lucru deoarece nu sunt obişnuiţi să se detaşeze de propriile lor gânduri şi acţiuni şi să observe cu mai multă atenţie şi mai conştienţi realităţile care îi înconjoară la un moment dat.

Astfel, ei când visează, nu realizează că visează, ba cred că acel vis este cât se poate de real (realizează că s-au înşelat de abia când se trezesc).

- Dar se poate, zise el, să conştientizaţi că visaţi chiar în timp ce visaţi (nu doar după ce se termină visul) şi astfel să deveniţi stăpâni ai visului (nu sclavi ai lui).

Vedeţi voi, Visul este o altă stare de conştiinţă, dar e la fel de reală şi de palpabilă ca starea de veghe.

De aceea el poate fi folosit ca un laborator experimental de creaţie sau ca un parc de distracţii, cu o singură condiţie: să fii conştient că visezi atunci când visezi, adică, mai bine zis, să te trezeşti în vis.

Odată trezit în vis, puteţi face cam tot ceea ce doriţi: acolo e un spaţiu magic în care fiecare dorinţă îţi este îndeplinită, doar cu puţină insistenţă. Vreţi să zburaţi, zburaţi, vrei să mergeţi pe apă, mergeţi pe apă, vreţi să treceţi prin pereţi, treceţi prin pereţi, vreţi să mutaţi obiecte cu puterea gândului, le mutaţi etc.

Conştientizarea acestei stări de conştiinţă vă va mări mult sfera de cuprindere a conştiinţei şi vă va face să vedeţi lumea puţin altfel. Vă veţi întreba atunci poate: „Dacă lumea nu e toată decât un vis?”.

Adevărul, să ştiţi, e undeva pe aproape. Peste tot sunt doar stări de conştiinţă specifice, cu legi specifice, care însă pot fi cunoscute şi stăpânite.

Dar să nu mă mai întind la vorbă şi să vă dau cheile pentru a experimenta voi înşivă această stare de trezire în vis.

Ei bine, în primul rând trebuie să vă intensificaţi practicarea tehnicii amintirii de sine, de care v-am mai vorbit.

Fiind mult mai conştienţi şi mai atenţi la detalii în timpul stării de veghe, le veţi sesiza şi în starea de vis. Trebuie să vă întrebaţi tot timpul dacă ceea ce percepeţi e normal să se întâmple în starea de veghe.

Astfel, de exemplu, să zicem că sunteţi undeva în oraş şi vedeţi o vacă că zboară prin aer (vi se întâmplă de multe ori în vis să vedeţi lucruri neobişnuite de acest gen şi totuşi să nu le băgaţi în seamă). Atunci de fapt realizaţi că vacile, în starea de veghe, nu zboară prin aer şi că nu se poate să fiţi în acel moment decât în vis.

Dar tehnica de bază pentru trezirea în vis e următoarea: de cât mai multe ori în timpul stării de veghe întrebaţi-vă: „Acum sunt în vis sau în starea de veghe?” şi apoi imediat trageţi-vă de un deget cu putere, gândindu-vă că dacă degetul se va alungi, atunci cu siguranţă nu puteţi fi decât în vis - sau faceţi un salt în aer cu intenţia de a zbura, spunându-vă că dacă veţi zbura, înseamnă că sunteţi în vis.

Tot punându-vă această întrebare, ea va deveni un automatism: şi cum de obicei oamenii fac în vis cam tot ceea ce fac şi în starea de veghe, vă veţi trezi la un moment dat (în vis fiind) că vă puneţi această întrebare, că vă trageţi de deget şi că constataţi că acesta se lungeşte (ceea ce în starea de veghe nu se întâmplă). Atunci conştiinţa va fi suficient de impactată încât să realizaţi că sunteţi în vis. Din acel moment visul vă aparţine.

Dar să vă dau un exemplu: la un moment dat visam că sunt undeva în oraş şi era ceva război, eu fugeam pentru a mă ascunde de bombe (nu era prea plăcut visul). Dar pe când fugeam, din automatism mi-am pus întrebarea: „Acum sunt în vis sau în starea de veghe?” şi, trăgându-mă de deget, am constatat cu surprindere că acesta s-a alungit cam un metru.

Era clar: eram în vis. M-am oprit din alergat şi am început să mă plimb liniştit. Apoi mi-am dorit să zbor şi am zburat, apoi să ajung pe un câmp cu flori şi am ajuns etc.

După un timp de practică susţinută, veţi ajunge să vă treziţi chiar de mai multe ori pe noapte în vis, ba mai mult, la un moment dat veţi *simţi* automat când sunteţi în vis şi când nu (chiar şi fără semne evidente).

Oricum starea aceasta trebuie să o experimentaţi pe propria piele ca să înţelegeţi cu adevărat despre ce vă vorbesc. Vorbele cad rănite de moarte în faţa Realităţii şi a posibilităţilor infinite ale conştiinţei.

Intim legat de Trezirea în Vis este ceea ce se numeşte în ezoterism **„dedublare astrală”** – adică acea stare în care ai senzaţia că ieşi din corp, că laşi corpul de-o parte şi că te plimbi cu „sufletul”.

De fapt în esenţă şi această „dedublare astrală” e tot o formă de manifestare a stării de vis conştient, cu o singură deosebire: în timp ce în cazul Trezirii în Vis trebuie să fi în vis şi să visezi iniţial în mod obişnuit (pentru ca doar apoi să realizezi că de fapt tu eşti în vis), în cazul „dedublării astrale” eşti conştient de vis încă din momentul în care acesta începe.

Pentru aceasta trebuie să fiţi atenţi şi suficient de relaxaţi pentru a surprinde momentul chiar de dinainte de a adormi, de a intra în starea de vis - e momentul când apar primele imagini ale visului. Cum veţi putea să surprindeţi aceste imagini în mod conştient? Foarte simplu, înainte să adormiţi vă concentraţi exclusiv, de exemplu, pe sunetul Anahat sau pe o frază sau un cuvânt pe care le repetaţi în mod continuu.

E ca şi în cazul celorlalte meditaţii de concentrare pe care le-am făcut, cu deosebirea că de data aceasta veţi medita întinşi pe spate în pat, cu mâinile pe lângă voi, chiar înainte de a adormi (când vă puneţi la culcare).

După ce faceţi această concentrare cam 15 – 30 de minute sau chiar mai mult, uneori puteţi să simţiţi o vibraţie sau un ţiuit mai puternic, sau pur şi simplu să simţiţi că puteţi să vă desprindeţi de trup. Atunci, pur şi simplu, faceţi-o, ridicaţi-vă cu intenţia de a vă scula din pat.



Dacă veţi simţi cum ieşiţi din trup, „dedublarea" a reuşit. În continuare veţi experimenta cea ce experimentaţi de obicei în timpul cât sunteţi treziţi în vis (o realitate proprie în care dorinţele declarate sau ascunse vi se împlinesc spontan).

Dar cel mai mult vă recomand să experimentaţi această „dedublare" pentru a simţi acea senzaţie extraordinară a ieşirii din trupul „fizic", cu senzaţia adiacentă pe care o veţi resimţi în acel moment, aceea că voi nu sunteţi trupul „fizic" şi că acesta e ca un fel de carcasă. Veţi avea după aceea la ce să meditaţi.

Oricum, nu uitaţi: Visul, Astralul este înşelător (aşa cum spunea şi Străinul la conferinţa lui în urmă cu câteva luni), aşa că nu luaţi de bun tot ce vedeţi, auziţi şi simţiţi în aceste experienţe.

Un minim spirit de discernământ e absolut necesar. Visul e încă o lume puţin explorată.

Cu toţii au fost entuziasmaţi de noile chei de a călători în noi stări de conştiinţă. Alexandru începu să le pună în practică încă din ziua următoare.

După câteva încercări ratate de „dedublare" reuşi totuşi cam după o practică de două săptămâni a amintirii de sine, combinată cu punerea întrebării: „Acum sunt în vis sau în starea de veghe?" să experimenteze şi el prima lui trezire în vis.

Era undeva într-o sală de clasă şi dădea o lucrare. Nu prea ştia ce să scrie şi se gândea că va primi o notă mică, când se trase automat de deget: degetul se alungi foarte mult. Realiză spontan că visează. Aşa că se ridică voios din bancă şi merse la geam: îl deschise şi zbură pe el afară.

Era conştient că se află în vis şi privea atent în jur: totul era aşa real şi totuşi el era în vis. Se bucură de reuşită şi mai zbură puţin prin oraş, după care visul se termină.

Din acel moment începu să se trezească în vis destul de des – ajunse la perioade în care în fiecare noapte avea cel puţin un vis conştient.

După ce se termina visul nu se mişca imediat: şi-l rememora în gând şi apoi şi-l nota în jurnalul de vise, pe care Waox le recomandase să-l ţină zilnic pentru a-şi întări capacitatea de amintire a viselor.

Alexandru se regăsi astfel conştient într-o nouă stare de conştiinţă.

Şi se folosi de aceasta pentru a o explora.

Această stare de conştiinţă specifică visului avea secretele ei: lucrurile în ea erau la fel de reale şi de palpabile ca şi în starea de veghe, ba aveau şi gust şi miros (într-un vis treaz se gândi să apară o prăjitură doar pentru a o gusta – avea acelaşi gust ca în starea de veghe), dar îşi pierdeau imediat din consistenţă, dacă el considera ca atare.

De exemplu era trezit într-un vis şi puse mâna pe un perete: îl simţi – era tare, era solid. Apoi se gândi: sunt în vis şi în vis pot face orice, deci pot trece şi prin zid, aşa că împinse cu putere mâna în zid; imediat simţi cum intră prin zid şi trece dincolo.

Îi plăcea în general să experimenteze „puterile paranormale", cum sunt numite în starea de veghe: levitaţia, zborul, trecutul prin ziduri, telechinezia, mersul pe ape etc.

Astfel într-un alt vis era trezit şi era lângă un râu, cineva înota în el. Se gândi „sunt în vis, deci pot merge şi pe apă" şi păşi cu încredere: picioarele îi intrară cam un centimetru în apă, dar păşea acum pe apă, se apropie de persoana care înota (era fată) şi o invită şi pe ea să păşească alături de el – o prinse de mână şi o ridică deasupra apei, apoi amândoi păşiră până la mal.

După aceste experienţe de Trezire în Vis problemele care ţi le pui în legătură cu consistenţa realităţii, cu consistenţa unei stări de conştiinţă sau a alteia, în legătură cu ce e real şi ce nu este, sunt cu totul de altă natură şi au cu totul altă intensitate decât dacă nu trăieşti aceste experienţe.

După vreo lună de când primise cheile intrării conştiente în starea de vis, experimentă şi prima „dedublare". Era dimineaţă, imediat după ce se trezise, şi se hotărî să se concentreze asupra sunetului anahat, pentru a încerca să se dedubleze. Îl percepu imediat şi îşi menţinu concentrarea pe el cam vreo zece minute, când simţii ca şi cum o mână l-ar fi tras afară din corp: era o senzaţie extraordinară, simţi

cum se desprinde efectiv de trup: prima dată de cap, apoi de trup şi în cele din urmă de picioare. Era tot în casă, dar aceasta era puţin schimbată. Era foarte bucuros şi ieşi afară prin zidul casei, apoi zbură prin aer şi îşi dori să vadă un templu. Imediat în faţa lui spaţiul se făcu ca nişte mici cuburi care se întorc şi în secunda următoare avea în faţă un templu măreţ cu coloane.

Intră în el tot prin zid (îi făcea o plăcere deosebită să treacă prin ziduri) şi ajunse într-o cameră în faţa unei oglinzi. În oglindă se văzu pe sine şi constată că este dezbrăcat. Îşi dori să apară haine pe el şi imediat apărură nişte blugi şi o cămaşă în carouri, a cărei culoare însă nu-i plăcu, aşa că o schimbă… apoi visul se întrerupse şi se trezi din nou în pat, bucuros de experienţă.

În lunile următoare mai reuşi câteva „dedublări". Era acum un cercetător serios al stării de conştiinţă numită „vis", înarmat şi cu nişte mijloace de cercetare serioase: cheile care-i permiteau să conştientizeze cu o conştiinţă aproape identică celei din starea de veghe aceste realităţi pe care înainte le experimentase doar „adormit" (fără să fie conştient de acest fapt).

A experimentat în acest timp şi ceea ce se numeşte „vis în vis". Odată ascultase o muzică de relaxare cam vreo jumătate de ceas, în timp ce se concentra doar asupra ei. Apoi se întinse în pat şi se concentră asupra lui Anahat; imediat simţi o vibraţie puternică în tot corpul şi ştia că poate să se „dedubleze". Se ridică şi simţi din nou acea desprindere senzaţională de trup.

Apoi ieşi din casă şi zbură peste oraş şi apoi pe deasupra unei păduri.

Apoi simţi ca şi cum visul se termină. Şi se trezi în pat. Deschise ochii: se pare că soţia lui se trezise şi trebăluia prin casă.

Îi reproşă că îi scurtase un vis treaz şi se ridică să meargă la baie. Intră pe uşa de la baie, când simţi din nou acea senzaţie specifică când se termină visul şi se trezi din nou în pat, dar de data aceasta de adevărat. Realiză că înainte fusese păcălit şi se gândi cât de reală este acea percepţie din starea specifică visului, încât cu greu te prinzi că eşti în ea.

Experimentase apoi şi cea ce el a numit „dedublare în vis". La un moment dat visă că este acasă şi că se pregăteşte să facă o practică de dedublare: întins în pat auzi sunetul Anahat mult mai puternic ca de obicei şi atunci se ridică; simţi din nou acea senzaţie de desprindere de „trup" şi apoi se plimbă prin cameră, dar nu prea mult, căci visul se terminase.

Când se trezi, realiză că de fapt acea senzaţie de desprindere de trup e una creată în starea de vis din dorinţa de o resimţi (la fel cum îţi doreşti să zbori şi zbori - la fel dacă îţi doreşti să simţi că te desprinzi de trup şi că eşti diferit de el, se rezolvă: în primele momente ale visului conştient ţi se împlineşte exact această dorinţă intensă).

Din acel moment, chiar dacă uneori intra direct din starea de veghe în starea de vis conştient (prin intermediul unei perioade de relaxare, în care era atent să surprindă primele imagini ale visului, iar odată apărute, le dezvolta după dorinţă), nu mai simţea nevoia să simtă „desprindea de trup", ci pur şi simplu intra conştient din starea de veghe în starea de vis, precum intri dintr-o cameră în alta).

Odată cu experimentarea acestei noi stări de conştiinţă, Alexandru era din ce în ce mai convins de unitatea indivizibilă a Întregului: ajunse la concluzia că totul nu este de fapt decât o serie infinită de stări de conştiinţă în care nici una nu este în esenţă superioară alteia, ci toate fac parte din jocul neobosit al unei realităţi unitare şi misterioase.

Era vremea pentru el să conştientizeze VIDUL, Misterul Absolut.

Waox îi anunţase că trec la un nou nivel de perfecţionare.

Totul este Totul

Pe acest nivel Waox le spuse că li se vor da tehnici de meditaţie care să-i ajute să depăşească cunoaşterea conceptuală, intelectuală a realităţii pentru a o simţi direct pe aceasta – nudă în frumuseţea ei originară, neacoperită de nici o idee, teorie sau concept al minţii, care fiecare din ele sunt tot atâtea văluri cu care o minte neiniţiată o acoperă:

- Fraţilor, mintea, prin procesele de conceptualizare, de ideatizare, de teoretizare, de disecare superficială a realităţii nu ne duce decât la ignoranţă.

Limbajul, cuvântul este o sursă a ignoranţei în ceea ce priveşte cunoaşterea esenţială, fiinţială, a lumii. Astfel, privim în jur şi vedem ceva: din momentul în care zicem „Acesta este X" sau „Acesta se defineşte prin Y" cădem în ignoranţă, deoarece din acel moment separăm Întregul – credem că găsim în el ceea ce de fapt nu există: părţi componente independente unele de altele.

De aceea, în ceea ce priveşte Cunoaşterea de Esenţă, Cuvin-tele, Ideile, Conceptele, Definiţiile şi Teoriile sunt cele care ne conduc paşii în ignoranţă.

Din acest motiv, a renunţa la cuvinte, a renunţa la definiţii, la concepte, teorii şi idei înseamnă de fapt a renunţa la ireali-tate, la iluzie – înseamnă a intui şi a simţi Întregul aşa cum este el: Întreg!

Înseamnă a deveni una cu El, înseamnă a deveni una cu suflul Lui, înseamnă a ne regăsi în El.

Cuvântul, vedeţi voi, este o capcană. Vedem ceva şi dacă îi dăm un nume, credem că ştim ce este numai pentru simplul fapt că l-am numit (că l-am asociat perceptiv cu un anumit sunet mental) – aceasta este „prima ignoranţă".

Apoi dacă la altceva îi dăm alt nume, credem că doar din acest simplu joc al nostru de cuvinte acest „ceva" şi acest „altceva" sunt în esenţa lor două lucruri distincte şi independente una de alta – aceasta este „a doua ignoranţă".

Dar fraţilor, ascultaţi-mi vorba: din ceea ce noi putem percepe, nimic nu există prin sine însuşi.

A vedea aceasta e a renunţa la Nume, Definiţii şi Concepte, înseamnă a ne apropia de Adevăr, înseamnă a renunţa la nişte prejudecăţi (nume, definiţii, concepte, teorii, idei) care ne împiedică să receptăm Realitatea aşa cum este ea: un Întreg unitar şi indivizibil.

Eu sunt un Întreg, Totul este un Întreg, Întregul este Întreg.

Tehnicile de meditaţie pe care vi le voi dezvălui nu vor face deci decât să vă ajute să realizaţi acest lucru: să renunţaţi la nume, la cuvinte, la idei, la concepte, la teorii pentru un anumit timp. Atunci veţi putea privi realitatea în esenţa ei, veţi putea-o privi Aşa cum Este. Doar Atât!

Odată atinsă această Revelaţie, veţi simţi şi voi cu putere în sinele vostru că în esenţă nu există trecut şi viitor, nu există început şi sfârşit - că de fapt nu există „timp".

Nu există decât acest infinit şi etern Prezent care „vine" din infinit şi eternitate şi „merge" în infinit şi eternitate. Atunci veţi simţi că nu mai este nici o grabă, că în Esenţă nu mai este nimic de realizat sau de înfăptuit.

Că nu mai este nimic, decât ceea ce a fost, este şi va fi: eternul prezent, eterna mărturie a infinitului în timp şi spaţiu, eternul mister şi acea nelipsită beatitudine interioară (uneori conştientizată, alteori nu) prezentă în noi ca o supremă mulţumire, împăcare şi admiraţie pătrunsă de fior pe care o resimţim de-a pururi în faţa a Ceea Ce Este, A Fost şi Va Fi.

Acum, revenind la procesul de conştientizare a Realităţii în puritatea ei, poate vă veţi întreba de ce acesta nu poate fi unul intelectual, bazat pe teorii, idei şi concepte.

E foarte simplu dragii mei: la fel cum o maşină nu poate să zboare prin aer (pentru că nu e construită cu acest scop), la fel intelectul nu are acces la cunoaşterea de esenţă, deoarece nu e făcut pentru acest scop.

Când zic „intelect" mă refer la procesele de gândire, de raţionare, de conceptualizare, de teoretizare (de asociere contex-tuală a unor sunete cu diferite fenomene) prin procese ca: diferenţiere, comparare, analogie, analiză, sinteză etc.

Acest intelect e făcut doar pentru realizarea unei cunoaşteri de aparenţă (specifică stărilor obişnuite de veghe, respectiv vis obişnuit sau conştient).

Dar există în noi şi o putere de realizare a cunoaşterii de esenţă, care apare însă numai în momentul încetării pentru câteva clipe a funcţionării intelectului, a acestei mari cohorte neîncetate de gânduri, teorii şi idei care ne asaltează şi astfel ne distrag atenţia de la ceea ce este cu adevărat în faţa noastră – sub ochii noştri, sub umbra palmelor noastre.

Ceea ce se experimentează în acele clipe nu poate fi exprimat aproape de loc prin intelect, prin cuvinte.

E ca şi cum un om care a zburat ar încerca să-i descrie senzaţia avută unuia care toată viaţa a stat pe pământ şi care în plus e foarte circumspect la ideea că se poate zbura, că există posibilitatea ca intelectul să poată fi oprit din funcţionarea lui câteva clipe (de fapt nu e vorba de o oprire din funcţionare, cât de o conştientizare profundă a spaţiului dintre două gânduri, dintre două cuvinte, dintre două raţionamente).

Cel care nu a zburat nu poate înţelege (nu poate conştientiza îndeajuns de profund ca cel care a făcut-o) că în aer nu există drumuri, nu există intersecţii, că acolo poate merge oricând în orice direcţie vrea (sus – jos, stânga – dreapta), că acel spaţiu pare nelimitat şi imposibil de cuprins dintr-o privire, când pe pământ spaţiul apare mult mai limitat şi mai restrâns, nu se poate merge decât pe şosele, care au nevoie de intersecţii, nu se poate merge decât foarte puţin în sus sau în jos şi, cel mai important poate e faptul că ai tot timpul pământul sub picioare şi că aproape niciodată nu simţi pe pământ fiind senzaţia de vid, de gol, care te cuprinde uneori din toate direcţiile când cazi (mergi) prin aer.

Diferenţa aceasta dintre mersul cu maşina pe pământ şi zburatul prin aer e similară cu diferenţa dintre folosirea intelectului cu regulile lui logice stricte pentru a dobândi cunoaşterea de aparenţă şi simţirea acelei realităţi, dobândirea acelei cunoştinţe care ne dă cunoaşterea de esenţă.

Cel care vorbeşte despre Realitate, odată ce a experimentat-o, pare a fi aproape de neînţeles (din punct de vedere conceptual şi logic) de cel care nu a experimentat-o pe aceasta, la fel cum deplasarea prin aer, lipsită de rigorile şi limitele deplasării pe pământ poate părea aproape de neînţeles de cineva care nu a experimentat zborul.

De aceea discursul cel mai potrivit pentru exprimarea Realităţii, a Cunoaşterii de Esenţă nu este discursul logic, riguros, conceptual, ci acela poetic, metaforic, analogic. Bineînţeles că cele două tipuri de discursuri nu se exclud reciproc, la fel cum nu se exclud reciproc nici cunoaşterea de esenţă şi cea fenomenală, de aparenţă – ele se completează deoarece, cum am mai spus, sunt manifestări ale uneia şi aceeaşi Realităţi Unitare şi Indivizibile.

Revenind la analogie, după această scurtă legitimare a ei, pot să vă spun din proprie experienţă că, de exemplu, cuiva care a sărit cu paraşuta îi vine foarte greu să-i explice unuia care nu a făcut-o că în momentele de dinaintea deschiderii acesteia câteva secunde (mai ales la primele salturi) nu mai ştii pe ce lume te afli, nu mai ai nici un reper, totul în jur îţi apare egal şi la fel de depărtat, pentru că atunci cazi haotic în gol, în vid, şi în aceste condiţii pentru câteva clipe dispare şi ideea de sine, rămânând doar conştiinţa unui întreg imens, confuz şi neprecizat.

Apoi când paraşuta se deschide, după câteva secunde de cădere liberă, totul revine la normal: reapar

punctele de reper şi reapare ordinea unei desfăşurări logice a evenimentelor.

La fel se întâmplă şi cu cei care, în urma meditaţiei, experimentează Realitatea: pentru câteva clipe cad în Vid şi Mister absolut şi această conştientizare a acestora e aşa de şocantă şi proeminentă că nu o vor mai putea uita niciodată.

Tăcerea Creatorului

Aşadar fraţi ai mei, lumea se manifestă pentru noi prin forma perechilor de contrarii; astfel, dacă opus acţiunii este repaosul şi opusă implicării este detaşarea, opusă creaţiei este odihna şi opusă vorbirii este, bineînţeles, tăcerea.

Cum Creatorul se manifestă plenar ca un Întreg ce este, el cunoaşte bineînţeles atât creaţia, cât şi odihna, atât vorbirea, cât şi tăcerea.

Căci şi Creatorul tace din când în când, căci şi el se odihneşte după creaţiile sale; iar tăcerea sa, atunci când se manifestă, vibrează fiinţial, recunoscând ca feţe ale sale repaosul, detaşarea, odihna.

Fratele Creator este prin natura sa un om care construieşte, care acţionează, care se implică, care creează. Ce construieşte el? Încotro îşi îndreaptă paşii?

Bineînţeles că înspre idealuri: **Iubire, Cunoaştere, Forţă; Bine, Adevăr, Frumos; Libertate, Dreptate, Unitate**.

Dar el nu uită nici Absolutul. Cum fratele creator îi consideră pe toţi ceilalţi oameni fraţi ai săi, el resimte ca un puternic imperativ al sufletului său impulsul irezistibil de a-şi ajuta semenii în cea mai mare măsură care îi este cu putinţă şi pe potriva darurilor cu care este înzestrat de Întreg.

Dar în el mai este ceva: mai există conştiinţa de sine şi conştiinţa alterităţii (a lumii) şi odată cu acestea Dorul de Adevăr.

Aşa că el munceşte neobosit pentru binele umanităţii şi al tuturor fiinţelor, dar în clipele sale de repaus caută să înţeleagă repaosul total (originea); în clipele sale de odihnă caută să înţeleagă detaşarea completă; în clipele sale de tăcere relativă, gândul i se avântă îndrăzneţ spre a înţelege Tăcerea Absolută. El e ca un slujbaş conştiincios al Vieţii, dar setea lui de adevăr îl poate îndemna ca la un moment dat să o întrebe priete-neşte pe aceasta: „Cine eşti tu, Viaţă?”

Atunci, privind prelung, meditativ în jurul său, vede fiinţe, lucruri, stări – toate sunt viaţă, el o contemplă – dar se poate întreba din nou: Ce este viaţa?

Iată o întrebare la care merită să se dea răspuns.

Sau poate că ochii săi, cercetând miraţi infinitele forme de manifestare din jur, s-ar putea întreba: Ce este Percepţia?

Iată o altă întrebare căreia un răspuns i-ar putea părea necesar.

Iar dacă ar privi în sinea lui cu atenţie, s-ar putea întreba, văzându-şi neostenitele gânduri ce îl asaltează: Ce este un gând? Negreşit şi aceasta este o Întrebare.

Poate că sufletul său nu vibrează la aceste întrebări şi nici setea lui de Adevăr Absolut nu se regăseşte în ele.

Dar o întrebare a lui o are fiecare: există ceva ce îl frământă mai mult pe fiecare om la un moment dat – şi din fiecare frământare sinceră se poate naşte o întrebare sinceră: Ce este durerea? Ce este plăcerea? Ce este spaţiul? Ce este timpul? Ce simt? Cine sunt eu? Ce este vederea? etc.

Tot ceea ce există este o Întrebare care aşteaptă un Răspuns. Dar un răspuns sincer, nu o numire superficială, nu o înşiruire artificială de cuvinte fără consistenţă, fără viaţă.

Când regăsim în noi această Întrebare şi simţim că nu mai putem să respirăm fără Răspuns, de abia atunci dacă îl vom putea obţine.

Nu trebuie să ne punem o mie de întrebări şi să obţinem o mie de răspunsuri toate superficiale (toate simple înşiruiri de nume, având însă pretenţia absurdă că ar fi mult mai mult decât atât).

E suficient dacă ne punem o singură întrebare şi căutăm un singur răspuns.

E suficient să încercăm să înţelegem realitatea ultimă a unui singur aspect al realităţii, căci atunci le vom înţelege pe toate.

Aici e vorba de calitatea răspunsului, nu de cantitatea lui.

Ce poţi face cu o mie de vorbe când doar conştientizarea abisală a infinitului, eternităţii şi misterului e singura în măsură să-ţi aducă liniştea Răspunsului Adevărat?

Dar acest Răspuns nu poate să vină când mintea e împrăştiată în o mie de direcţii, nu poate să vină atâta timp cât ea e încătuşată în capcana numelor, a cuvintelor. Prin acestea pot veni doar răspunsurile superficiale, aparente, goale de conţinut şi de esenţă (cu scop pur utilitar - de orientare în lumea formelor şi nu de înţelegere, de simţire a Întregului).

Dar mintea se poate aduna spontan în jurul unei întrebări: a întrebării noastre, a fiecăruia din noi.

Cu fiecare repetare a acesteia, însoţită de neacceptarea nici unui răspuns conceptual, ea se afundă în sine, ea se depărtează de nume şi forme şi se apropie de esenţă.

Astfel că poate la a mia repetare a întrebării sau doar la a 10.000-a repetare a ei apare spontan răspunsul adevărat, de esenţă. El poate să apară numai după ce 999 (sau 9.999) de răspunsuri artificiale, superficiale sunt refuzate.

Dragii mei, aceasta este tehnica de meditaţie pe care v-o propun pentru conştientizarea profundă a Realităţii. O veţi regăsi în toate tradiţiile spirituale ale lumii.

Ea constă în a vă concentra în mod continuu şi neîntrerupt o anumită perioadă de timp (atât cât e necesar pentru atingerea rezultatului: ore, zile, săptămâni) asupra unu singur aspect al realităţii şi asupra a nimic altceva.

În această concentrare repetarea unui cuvânt sau a unei întrebări este esenţială. Doar aşa vă puteţi menţine această concentrare continuă şi neîntreruptă asupra acelui aspect al realităţii pe care căutaţi a-l înţelege în profunzime, în esenţa lui – altfel vă veţi pierde concentrarea prin identificare cu infinitatea de gânduri ce vă asaltează necontenit conştiinţa.

De altfel toate meditaţiile care le-am făcut până acum s-au bazat pe această concentrare, doar că au fost limitate în timp.

De data aceasta aceia dintre voi care vă simţiţi pregătiţi, atunci când vă veţi simţi pregătiţi, vă recomand să faceţi această concentrare cât mai mult timp cu putinţă, pentru a putea atinge astfel Viziunea Ultimă.

Iată dar că a trecut un an şi ceva de la primele noastre meditaţii şi sunt convins că de atunci aţi făcut mari progrese în ceea ce priveşte puterea voastră de concentrare. De aceea acelora dintre voi care vă simţiţi capabili, vă recomand să faceţi această practică pe care v-am descris-o. Dar atenţie: faceţi-o doar dacă vă simţiţi pregătiţi; şi nu forţaţi nimic – concentrarea trebuie să vină de la sine, dacă voi veţi găsi Întrebarea Voastră.

Poate această concentrare vă va părea grea: fiecare oră, fiecare minut, fiecare secundă, fiecare clipă din momentul în care începeţi concentrarea trebuie să readucă din nou şi din nou în faţa conştiinţei voastre acelaşi aspect al realităţii; reamintit din nou şi din nou de aceeaşi întrebare, de acelaşi cuvânt. Aşa şi este: această concentrare o pot face doar cei care îşi descoperă ignoranţa în legătură cu un aspect sau altul al existenţei şi refuză să o accepte, refuză să accepte tot felul de răspunsuri superficiale, refuză să meargă mai departe şi să mai facă orice altceva până când nu obţin Răspunsul de Esenţă la întrebarea lor: privirea necuprinsă de teorii, idei şi concepte a Realităţii, a Existenţei, a Vieţii.

Această concentrare o pot face doar fiinţele care simt cu putere că nu mai pot să trăiască în continuare fără Răspuns, fără Adevăr, doar fiinţele a căror sete de Adevăr este la fel de intensă ca şi nevoia de a respira – cu fiecare suflare aceasta se manifestă iarăşi şi iarăşi.

Pentru aceste fiinţe a renunţa la Întrebare, a renunţa la Căutare ar fi ca şi cum ar renunţa să mai respire, pur şi simplu ele nu se mai pot opri, simt că nu mai vor să o facă…

Aceste fiinţe se trezesc cu Întrebarea în gând şi adorm cu ea în gând, merg cu ea în gând, vorbesc cu ea prezentă, mănâncă cu ea de faţă, respiră însoţite de ea.

Pentru ele fiecare respiraţie este o nouă întrebare, de fapt aceeaşi, este o nouă energie, de fapt aceeaşi, manifestată însă din nou şi din nou sub o altă formă. Aceeaşi Întrebare, acelaşi Cuvânt şi totuşi o infinitate imens nemărginită de forme şi esenţe în spatele ei.

Aceste fiinţe îşi pun iarăşi şi iarăşi aceeaşi întrebare (pe toată durata concentrării), refuzând însă orice răspuns mental la ea, orice raţionament care le apare în faţă - ele ştiu (simt) că adevăratul răspuns este o Trăire – una Intensă, Unică şi Irepetabilă, dar suficientă pentru a dobândi toate răspunsurile şi pentru a răpune toate Întrebările.

Deşi misiunea unui Frate Creator este Acţiunea şi Vorbirea, în aceste momente de concentrare continuă şi neîntreruptă el caută doar Repaosul şi Tăcerea. Caută Adevărul Ultim.

Astfel că deşi efortul de concentrare este mare, fratele se regăseşte la un moment dat că practică de câteva zile această concentrare – şi ştie că a putut să facă acest lucru doar deoarece în el s-a înfiripat fără putinţă de regres Dorul de Tăcere, Dorul de Mântuire, Dorul de Iluminare – nu din orgoliu, ci din nevoie, nu din dorinţă, ci din Conştiinţă.

El e cel care „s-a trezit" şi privind în jur şi-a pus o întrebare firească, simplă, banală (ce este spaţiul?, ce este viaţa?, cine sunt eu? etc.)

Dacă „ar fi adormit" la loc, i-ar fi găsit imediat un răspuns – dar el a continuat să rămână treaz până când i-a devenit cu neputinţă să mai adoarmă.

Şi efortul acesta nu este niciodată lipsit de recompensă: după câteva zile de concentrare intensă, vine negreşit şi Răspunsul: unul cu neputinţă de confundat, unul care îi schimbă viaţa iremediabil.

Atunci ajunge şi el să cunoască direct Iluminarea, Tăcerea Creatorului.

Aflat faţă în faţă cu Viaţa, cu Infinitul, cu Eternitatea, cu Existenţa toate teoriile, conceptele, ideile pe care şi le-a făcut despre acestea cad rănite de moarte în faţa conştiinţei sale şi nu mai rămâne din sine decât Tăcerea Creatorului.

Ce va face el după ce va experimenta această stare extra-ordinară care îi va reda libertatea de conştiinţă?

Ceea ce a făcut şi înainte: va crea, va construi, va apăra Binele, Adevărul şi Frumosul, dar de această dată înarmat cu Detaşarea, Pacea, Liniştea şi Seninătatea, pe care doar unul care vede dincolo de forme, care aude dincolo de vorbe, care simte dincolo de cuvinte le poate deţine.

Cine a pronunţat numele lui Budha?

După aceste ultime vorbe Waox păstră câteva momente de tăcere, în care, observându-şi auditorii, observă că în mulţi dintre ei înfiripase setea de Adevăr, de Esenţă.

Apoi îi pofti să facă o meditaţie împreună. Au meditat, aşa cum le precizase, asupra unei întrebări aleasă de data aceasta de el: Cine a pronunţat numele lui Budha? Această întrebare era de inspiraţie budhistă şi, le explică el, este folosită de budişti în meditaţiile lor.

Trebuiau doar să o repete continuu şi neîntrerupt, fără a accepta vreun răspuns mental, intelectual, conceptual la acea-stă întrebare.

După o oră de practică, meditaţia se încheie şi fiecare plecă la casa lui.

Alexandru însă îşi propuse spontan să nu-şi întrerupă con-centrarea, aşa că ieşi din atelier cu întrebarea în gând, merse cu ea în gând, intră în casă cu ea în gând şi adormi cu ea în gând. Dimineaţa următoare se sculă cu ea în gând şi o purtă toată ziua cu el. Repeta mereu în sinea lui aceeaşi întrebare: Cine a pronunţat numele lui Budha?

Mintea îi dădea fel şi fel de răspunsuri: Tu ai pronunţat (cel din faţa ta)!; Eu l-am pronunţat.; Nişte buze l-au pronunţat.; Mai termină odată cu întrebarea aceasta etc., dar el nu le băgă în seamă şi îşi continuă concentrarea.

„A treia zi de practică, ora 13. Am intercalat pe lângă concentrarea pe "Cine a pronunţat numele lui Budha?" un exerciţiu de reamintire şi de notare a tuturor gândurilor care îmi vin într-o anumită perioadă de timp în minte şi a stimulilor care le-au generat.

De exemplu, în ultimele douăzeci de minute m-au vizitat următoarele gânduri:

- gând de a aduna bani pentru banchetul de la sfârşit de lună;

- gând când să mă întâlnesc cu Vasile pentru a discuta despre proiectul nostru cu casa de construit;

- gânduri legate de discuţia de la radio pe care o ascultam;

- gânduri legate de reamintirea concentrării asupra întrebării şi gânduri legate de reamintirea şi dezvoltarea concluziilor în legătură cu aceasta, trase anterior;

- gânduri îndreptate spre privirea şi contemplarea realităţii (a mâncării în acel moment)…

Astfel se vede că sunt o mare mulţime de gânduri care ne trec mai mereu prin minte. Practic nu prea avem vid mental, nu prea avem clipe de tăcere ale minţii. El poate exista doar în somnul profund. În rest mintea analizează aspecte diferite, repetă aspectele pe care vrea să le ţină minte, priveşte (contemplă) fără (sau cu puţină) analiză, îşi reaminteşte experienţe trecute, îşi imaginează şi programează acţiunile viitoare etc.

Astfel această minte e într-o continuă fugă, într-o continuă agitaţie. Nu e de mirare că tânjeşte după o clipă de tăcere…"

Primele trei – patru zile s-a concentrat destul de bine şi simţea în sine acea senzaţie de permanenţă pe care o mai simţise când mai practicase şi alte tehnici de concentrare; simţea că ceva rămâne permanent în el, în ciuda infinitei schimbări la care lua parte şi simţea acest ceva foarte puternic…

„A patra zi de practică, ora 16[20]. Tăcere. O linişte adâncă. Un fragment din veşnicie. O neclintire. O rupere din fluxul vieţii: te rupi din fluviu şi te opreşti. Apoi priveşti: şi se lasă o tăcere superbă, o tăcere prin care vorbeşte cineva: viaţa.

Atunci rămâi mut şi asculţi: Nimicul, Tăcerea. Cazi extaziat, auzind concertul tăcerii. Cântă aşa de frumos. E superbă."

În a şaptea zi de concentrare observă deja că întrebarea se repetă oarecum de la sine, din inerţie şi se hotărî din prudenţă să întrerupă temporar practica, să vadă ce se întâmplă.

Întrebarea mai reveni din când în când spontan în conştiinţa lui, fără să vrea acest lucru, cam încă o zi, după aceea dispăru.

În urma acestei practici de concentrare dobândise o încredere foarte mare în forţele sale de meditaţie şi îşi promise ca următoarea meditaţie să o facă până la capăt, până când va atinge Răspunsul.

Ce este Mântuirea?

La atelier, în săptămâna următoare celei în care practicase concentrarea pe întrebarea „Cine a pronunţat numele lui Budha?”, făcură alte meditaţii. Trebuiau să mediteze asupra a ceea ce este Mântuirea sau Eliberarea.

Seara îşi notă în jurnal ceea ce simţise în timpul acestei meditaţii:

„24.04. În urma meditaţiei de astăzi de la Atelier am ajuns la concluzia că mântuire şi eliberare înseamnă de fapt iubire şi comuniune, înseamnă a-i ajuta şi a-i simţi pe cei din jur cu tot sufletul tău. Starea mea interioară mă aprobă în acest sens fără nici o urmă de îndoială şi acum când scriu.

Totul e aici, acum. Obiectivul pe termen lung e aici, acum: Iubirea, Viaţa, Dumnezeu!

Senzaţia fizică din timpul meditaţiei, care a însoţit aceste constatări, am mai avut-o şi înainte, dar acum a fost mult mai clară, am avut o senzaţie de expansiune: eram foarte mare, mă simţeam cât un munte şi nu mă mai simţeam limitat de corp.

Limitele pe care le resimţeam nu erau foarte bine definite: eram parcă în toată camera şi dincolo de ea şi totuşi era prezent acolo şi ceva care mă făcea distinct de ea…”

Ce este Viaţa?

Nu trecură nici două săptămâni de când practicase acea concentrare de şapte zile, când într-o dimineaţă se hotărî să o practice din nou, de data aceasta pe o întrebare care îl frământa deja de ceva vreme: Ce este viaţa?

Repeta deci continuu această întrebare şi încerca şi să reflecteze asupra ei, deşi nu se oprea nici asupra unui răspuns pe care îl obţinea şi continua să se întrebe iarăşi şi iarăşi: Ce este viaţa? Ce este viaţa?

După două zile jumătate de practică intensă, într-o după - masă, tocmai se întorcea de la o conferinţă pe care o ascultase doar în fundalul minţii (căci în prim plan era Întrebarea). Urcă în autobuz şi era atent şi privea de acum în mod foarte conştient tot ce îl înconjura: clipirea sa era puternic pironită exclusiv în Prezent – într-un Acum continuu –, iar simţurile îi erau legate într-un veşnic Aici schimbător.

Privise astfel un timp pe geam afară, apoi îşi întoarse privirea de la geamuri şi când privi în interior a fost dintr-o da-tă lovit fulgerător de Tăcere, de o tăcere infinită, iremediabilă…

Parcă tot universul se strânse în jurul său şi îi venea să pipăie tot ce vede; în acea clipă de graţie a conştientizat până în al 99-lea nivel al subconştientului său Misterul infinit şi impenetrabil al existenţei.

Nu îl înţelese ci îl simţise, la fel de real cum vedea sau cum pipăia; de jur împrejur Mister Incomensurabil. Peste tot de jur împrejur Infinit, Eternitate şi Mister.

Tot ce ştia despre Realitate, toate teoriile sale căzură în acel moment de iluminare la pământ, dispărură ca prin minune, orice punct de reper dispăru pentru câteva clipe din câmpul conştiinţei sale şi se regăsi gol: de o goliciune absolută, în Vid.

Teoriile, ideile şi conceptele sale despre realitate primiră lovitura de graţie – el conştientiză până în ultimul ungher al sufletului său că Realitatea în sinea ei este şi va continua să fie un Mister infinit, pe care acum îl contempla direct…

Starea nu dură decât câteva minute. Urmară apoi câteva zeci de minute de bulversare totală, de derută totală, de cădere în gol; orgoliul său fusese rănit mortal şi acum zbiera şi se văieta cât putea de tare: cum adică să nu cunoască nimic?; cum adică să nu existe răspuns la nici o întrebare?

Dar se văieta în van - fusese rănit mortal de Conştiinţă şi în curând avea să moară.

În faţa Misterului infinit şi frica din el intră în panică şi se manifestă în toată forţa ei. În legătură cu ea, după experienţă, şi-a notat în jurnal:

„Ce este real, ce există? Ce este iluzia? Oare lumea nu e iluzie?… Simţeam cu toată fiinţa mea că ceea ce mă înconjoară – lucruri şi fiinţe – ar putea fi ireale (iluzii). Pipăiam lucrurile şi nu găseam nici un criteriu după care să le consider „reale”.

În acele clipe nu mă simţeam rău; dar nici în extaz nu eram. Am dibuit că frica şi-a făcut cuib în mine şi am căutat imediat să o găsesc şi să o alung.

Am gândit raţional: "Putem numi real ceea ce există şi atunci absolut orice este real, pentru că absolut orice la care noi avem acces (pe care îl putem cunoaşte) e real, pentru că există pentru noi în acel moment. Dacă nu ar exista, sub o formă sau alta, nu l-am putea cunoaşte.

Deci tot ce mă înconjoară e real (şi un vis e real – există…), chiar dacă e misterios, chiar dacă ceea ce există e pătruns iremediabil de Mister.””

După acea experienţă fenomenală a Realului, a Misterului, orgoliul, mânia, frica, tristeţea, lenea s-au răsculat toate împotriva lui cu o forţă pe care înainte, când le mai studiase, nu o mai întâlnise niciodată.

Pentru câteva zile, imediat după aceea, a fost cuprins de o mare revoltă, combinată cu stări de depresie – simţea o stare mare de nelinişte şi agitaţie, pe care, în cele din urmă, se hotărî să o analizeze raţional. Află astfel că în spatele acestei mari agitaţii cel mai mare tămbălău îl făceau raţionamentele specifice orgoliului şi tristeţii.

Înainte de momentul iluminator cu privire la esenţa lumii avea o mare încredere în posibilităţile intelectului – îl credea invincibil – dezvoltase o grămadă de teorii, concepte, idei pe care îşi crease o realitate.

Dar atunci, în acel moment, toată această construcţie s-a făcut bucăţi şi el a conştientizat neputinţa intelectului de a da un răspuns de esenţă fie şi la cea mai simplă întrebare.

Simţea o mare revoltă în el: cum adică nu poate cunoaşte raţional, conceptual? El îşi făcuse cu totul alte idei despre momentul iluminării.

Iluminaţii spuneau că în acel moment afli totul despre existenţă şi el asta aştepta: o cunoaştere infinită. Abia acum a înţeles ce înseamnă că în acel moment cunoşti totul: cunoşti tot ce poate fi cunoscut, anume că în esenţă nimic nu poate fi cunoscut. Cunoaşterea supremă este conştientizarea ignoranţei supreme.

Misterul aşadar fusese constatat, fără putinţă de negare; mai rămânea doar să fie acceptat.

Şi cu timpul aceste orgolii vane, aceste revolte inutile dispărură din el; misterul îi devenea din ce în ce mai familiar – devenea ceva obişnuit. Oriunde îşi purta paşii şi orice făcea îl vedea peste tot.

Odată ce l-a văzut în esenţa lui, nu l-a mai putut uita.

Lovit de mister, imediat după aceea a rămas fără cunoaşteri absolute în psihic, teoriile sale erau moarte la picioarele lui, dar apoi, încetul cu încetul, în decurs de un an şi ceva după aceea, a învăţat să repriveească realitatea – de data aceasta din prisma relativului; a învăţat să acţioneze din nou, dar de data aceasta cu detaşare şi renunţare la fructul faptei, a învăţat să cerceteze din nou, dar conştient fiind de data aceasta că singura care i se poate mări este doar cunoaşterea de aparenţă (cea utilitară) – cunoaşterea de esenţă însă va rămâne întotdeauna aceeaşi: conştientizarea imposibilităţii cuprinderii ei de către intelect.

Acel moment de Iluminare fusese atât de profund şi atât de neaşteptat pentru el, atât de nou şi cu neputinţă de imaginat înainte, încât a avut nevoie de un timp după aceea pentru a „digera”, pentru a realiza intelectual toate implicaţiile existenţiale ale constatării sale din acea clipă de iluminare.

Imediat după ce simţise acea experienţă extraordinară încetă practica întrebării – ea îşi atinsese scopul, deşi mai medita din când în când asupra ei, din inerţie.



La câteva săptămâni după întâlnirea cu Realitatea, într-o seară se întâlni cu Cristian în oraş. Se plimbară puţin prin centru şi apoi, pe bancă în faţa bibliotecii, îi mărturisi acestuia extraordinara experienţă şi cum se simte acum, după ce a avut-o:

- Sunt într-o stare… în Tăcere. Stau pe loc, fără direcţie, fără scop, fără motiv, fără viaţă. Sunt lipsit de dorinţă. Doar necesităţile mă mai împing la acţiune.

Când sunt în această stare nu mai doresc nimic, nu mai întreb nimic şi nu mai am nici un răspuns.

Contemplu parcă neputincios…

Voinţa mea nu mai trăieşti nici o dorinţă, cum o făcea înainte – acestea şi-au pierdut seva, şi-au pierdut suportul absolut pe care îl aveau înainte. Acum mă regăsesc în relativ şi simt că în esenţă nu este nimic de obţinut, nimic de realizat.

Ceea ce se face, se face doar din joacă, din diferite motivaţii relative, oarecare.

Sunt din când în când în această stare… Şi totuşi alteori parcă mai caut un răspuns…

Caut deci un răspuns… dar nu ştiu la ce întrebare…

De ce mai caut răspuns dacă ştiu că nici o întrebare nu are răspuns, când ştiu că niciodată nu voi putea răspunde la nici o întrebare?

Probabil din inerţie, doar din inerţie.

Unde sunt? Cine sunt? Ce este viaţa? Ce este o masă? Ce este percepţia?… iată tot atâtea întrebări fără răspuns, nu există răspuns de esenţă (absolut) la aceste întrebări, ci doar răspunsuri relative – doar jocuri de cuvinte…

Din când în când mă regăsesc deci gol în faţa Absolutului, a Realităţii infinite şi în acele momente simt că întrebarea nu se discerne de răspuns, că în esenţă nimic nu se poate discerne, deoarece Totul este o unitate indivizibilă, infinită şi eternă…

După aceste cuvinte, tăcu un moment. De ce îi spunea toate acestea lui Cristi? Pentru că simţea nevoia să le spună cuiva. Nu ştia dacă acesta înţelege cât de cât despre ce vorbeşte, dar din câte îl ştia pe el, simţea că şi el avea frământări similare.

Aşa era: stăteau amândoi pe bancă, tăcuţi, cuprinşi de mister.

Erau muţi în faţa absolutului, care îi înconjura de pretutindeni, din interiorul şi din afara lor, şi doar contemplau, regăsiţi pentru moment în Întreg.

Cum am mai precizat, după şocul întâlniri cu Realitatea în mod direct, a mai trecut un an şi ceva până când Alexandru a reuşit să o accepte pe deplin pe aceasta aşa cum este ea: profund misterioasă.

Din acel prim moment al întâlnirii cu Existenţa, o vedea spontan peste tot, fără efort. Intra astfel spontan în meditaţii contemplative, care durau ore întregi, în care privea doar realitatea în mod direct, incapabil să mai dezvolte vreo teorie sau vreun concept despre ea, deoarece realizase neputinţa acestora.

Pentru Tine

După Experienţă, după ce ea era asimilată tot mai mult în mod spontan şi natural, el devenise mult mai detaşat, mult mai profund: nu-l mai deranjau lucruri care altădată o făceau, nu mai era aşa agitat, nu mai era aşa entuziast – uneori pentru ceilalţi putea să pară chiar rece şi indiferent.

Şi uneori chiar era aşa. Soţiei sale îi explicase pe cât îi stătea în putinţă ce simţea, dar ştia că acest lucru nu poate fi descris în cuvinte.

Îi recomandase şi ei să practice meditaţia, dar aceasta nu avea puterea suficientă să o facă, şi poate nici motivaţia necesară. Nu se trezise încă în ea acea sete infinită de Adevăr, pe care el o avusese.

Odată era la bibliotecă şi intră spontan în acea stare de contemplare detaşată a Realităţii. Se gândi atunci să scrie ce simte pentru a o ajuta şi pe Ema să-i înţeleagă trăirile:



„<u>Pentru Tine.</u> Ţi-ai dorit un dar, aşa că îţi voi face unul – îţi voi deschide sufletul meu atât cât e posibil a se realiza aceasta în curgerea literelor pe o hârtie albă:

Mai întâi de toate, mă mir cum scriu. Chiar acum privesc uimit cum mâna se mişcă, fiind parcă în transă, şi lasă urme… E curios acest spaţiu, e curios gândul care îmi aduce aminte de tine.

Să ştii că sunt uimit de fiecare dată când mă desprind din lumea "inteligibilelor" şi sunt atent la lumea sensibilă: te văd pe tine, văd spaţiul, văd mişcare, aud ticăitul unui ceas la oră fixă – care ştiu că te deranjează – şi sunt curios dacă vei reacţiona – câteodată o faci, alteori nu.

Mi-am propus să-mi las gândurile să curgă unul după altul fără oprelişti, pentru ca tu să-mi vezi într-o oarecare măsură sufletu-mi aşa cum este el de obicei, oarecum liber - liber de direcţie, liber de constrângere.

Dacă tăcerea se manifestă câteodată prin mine, este pentru că atunci nu mai este nimeni care să vorbească, nu mai este nimeni care să-şi dorească acest lucru.

Şi totuşi a fi este a nu tăcea. Şi în plus mai eşti şi tu – destul de aproape de mine încât să-mi vezi mai mult decât alţii Tăcerea.

Cum eşti mai tot timpul cu mine, de tine nu mă feresc, cum te ştiu aproape, de tine nu mă ascund, deşi uneori nu ştiu cum să te iau şi nici de unde…

Nu ştiu ce să-ţi scriu sau ce să-ţi spun – să ştii că dacă aş avea ce să-ţi spun, ţi-aş spune.

De fapt când am ceva să-ţi spun, îţi spun – dar mă urnesc foarte greu – şi îţi spun numai şi numai pentru că acel gând pe care îl auzi tu mai apoi în vorbire este mai insistent şi mai încăpăţânat decât celelalte. Deci, dacă îl auzi, el e de vină – el a vrut să fie auzit de tine.

Aşa că în cele din urmă cedez insistenţei lui şi îl las să-mi cuprindă sunetul. Acesta apare parcă de nicăieri şi vorba se naşte – încă o vorbă (a nu ştiu câta vorbă).

Nu ştiu de ce parcă îmi dau lacrimile şi poate dacă nu aş fi într-un spaţiu în care plânsul nu este la locul lui, poate că aş plânge. Să nu mă întrebi: "De ce?". Nu mă întreba nici de ce scriu (sau mai bine zis de ce continui să scriu)! Nu mă întreba de ce ţi-am scris ce ţi-am scris!

Poate că pentru că ţi-ai dorit un dar – şi ţi l-ai dorit cu sufletul acela de copil nevinovat care simte o bucurie sinceră atunci când îl primeşte.

Poate că am vrut (sau vreau) să simt acea bucurie sau poate că doar am vrut să-mi curăţ sufletul de

distanţa dintre noi. Îmi vin din nou lacrimile şi îmi bat la uşă – una parcă chiar a păşit dincolo de pervazul pleoapelor şi s-a oprit în colţul ochiului – poate că ar trebui să le las să cadă.

Să ştii că chiar şi acum îmi mai cenzurez sufletul şi nu las totul din el să vină şi să se aştearnă pe hârtie – sunt unele bucurii prea "altfel" ca să le las să îmbrăţişeze eternitatea de dincolo de clipa aceasta.

M-am gândit cum să-mi încep scrierea şi cea mai intimă adresare mi s-a părut "către tine". Când mă gândesc la "tine" îmi eşti parcă în întregime cumva în mine.

Numele tău sau vreun alt apelativ ("iubită…") îmi par că te prezintă doar fragmentat.

Aşa că eşti tu şi eu şi ceilalţi. Întotdeauna acest triunghi (căci m-am oprit puţin din scris să cuget spre a vedea ce apelativ să-i dau triunghiului – se pare că pe moment voi renunţa totuşi la apelativ).

Deci tu şi eu şi ceilalţi. Iar pentru tine, tu şi eu şi ceilalţi. Iar pentru ceilalţi: ei, celălalt (cealaltă) şi ceilalţi, căci dintre ceilalţi e întotdeauna la un moment dat unul mai aproape de ei decât restul.

Acum pentru mine eşti tu. Tu, care poate te întrebi de ce uneori mă distanţez pe neaşteptate, uneori dintr-un fleac?

Îţi răspund: pentru că tăcerea e oarecum permanentă în mine şi nu caută decât pretexte puerile pentru ca să vină la viaţă.

Vrând, nevrând tu-i dai aceste pretexte – orice ai face, din când în când ea va găsi ceva de care să se prindă şi din care, împingându-se, să se năvălească în conştiinţă pentru a o aduce pe aceasta în Aici şi Acum, în spaţiul dintre două gânduri, două cuvinte sau două acţiuni (în spaţiul şi clipa prezentă) pentru a le privi pe acestea la început năuc, apoi doar pentru a le privi…

Apoi vine un fel de oboseală, un fel de detaşare resemnată, un fel de desprindere nepăsătoare, care mă lasă să cad (după o îndelungă luptă cu propriile-mi gânduri) în somn.

Nu mi-l doresc, dar când vine sunt prea obosit chiar şi pentru a-i spune nu. De fapt îl întâmpin cu mult timp înainte de a mă lăsa cuprins de el şi-l iau la trântă – la urma urmei e şi el ca un oricare altul – e altcineva.

În timpul acestei lupte câteodată mă desprind din ea şi te mai privesc pe tine, mă gândesc la tine – de obicei adormi înaintea mea – sau aşa mi se pare.

Să ştii că aş vrea să ştiu, aş vrea ca şi tu să mă faci părtaşă la lupta ta – dacă o fi vreuna. Oricum tăcerea ta e oarecum naturală (încrustată oarecum de la sine în peisajul tăcerii celorlalţi) - nu te-am putut pătrunde încă şi mai mult ca sigur că nu voi putea niciodată.

Nu ţi-am ridicat vălul – sau poate am făcut-o în acele rare clipe când câteodată te simt dezgolită în braţele mele, într-o zbatere de şolduri – atunci simt dorinţa din tine şi fiinţa ta vine pentru mine la viaţă.

Faptul că poţi dormi la pieptul meu e unul pe care îl invidiez. Câteodată simt în tine acea privire de jos în sus. Şi această privire o invidiez parcă.

Eu mi-am pierdut-o de ceva timp şi de atunci privirea-mi curge doar spre Întreg.

Zic Întreg şi simt ceva – acel Fără de Nume care niciodată nu va coborî pe hârtie.

Dar uite că ţi-am vorbit numai de mine şi de sufletul meu. E ca un blestem acest „eu", care apare înainte de toate şi în jurul căruia se învârt toate. Şi e ciudat că de curând am descoperit că nici măcar acest "eu" nu este eu.

Am renunţat atunci la acest "eu" şi atunci ceilalţi au reapărut.

Trebuie să mă întâlnesc acum cu tine, aşa că încerc să termin a scrie.

Dar nu ştiu cum va fi acest sfârşit.

Desigur el va fi un nou început: un început perpetuu ce stă în fiecare clipă, ce stă în fiecare gând şi în fiecare cuvânt – după el vine un altul.

Sfârşitul ţi-l voi spune deci direct – e unul care merită încredinţat doar clipei, doar firavei clipe prezente ce susţine de-a pururi întreaga lume, ce ne aşează de-a pururi, mereu şi mereu, pe noi doi."

În astfel de perioade de contemplare spontană a Întregului, Alexandru se regăsea din ce în ce mai des.

Totul este Creaţie

Trecuseră aproape doi ani de la începerea atelierelor de perfecţionare. După nivelul de meditaţie în care încercau să înţeleagă implicaţiile faptului că Totul este Totul, acum vinerea meditau la alt adevăr: „Totul este Creaţie!”.

De acum mulţi dintre ei pătrunseră secretul creaţiei – anume că în esenţă nu sunt de îndeplinit decât scopurile pe care noi ni le propunem să le atingem.

Se întâlneau deci şi începură să discute despre ce ar fi de făcut pentru ca umanitatea să păşească pe noi nivele de dezvoltare. Era momentul ca fiecare dintre ei să înceapă să-şi dezvolte în mod serios proiectele de creaţie pe care le-au prezentat când au fost admişi în atelierele de perfecţionare.

Într-o astfel de întâlnire, Waox îl luă pe Alexandru deoparte şi îi spuse:

- Alexandru, perioada ta de aşteptare s-a încheiat. Poţi acum să te retragi de la aceste ateliere pentru câteva săptămâni, pentru a-ţi gândi şi a-ţi dezvolta proiectul tău de creaţie. Când îl vei termina, te rog să te prezinţi cu o copie a lui la Sanctuar. Atunci îţi voi comunica ziua şi ora la care vei trece prin ritualul de primire în Frăţia noastră şi vei deveni astfel şi tu un Frate Creator.

Waox discută apoi şi cu Cristi şi îl pofti şi pe el să-şi definitiveze proiectul său pentru a putea apoi să fie primit şi el în Frăţia Creatorilor.

Alexandru se retrase şi se puse pe muncă. Cam avea idee despre cum ar trebui să fie constituită universitatea la care el se gândise, dar îi luă cam trei săptămâni până să definitiveze toate detaliile planului: materiile care vor fi studiate, organizarea lor pe ani, necesarul material şi financiar pentru demararea ei etc.

În viziunea lui fiinţa umană era privită ca un complex de sisteme (sistemul fizic, cel energetic, cel emoţional-perceptiv-comunicativ, cel al mentalului analitic, cel al mentalului sintetic, şi sistemele intuitiv şi volitiv - fiecare având funcţii şi pârghii de manifestare specifice), fiecare având un echilibru propriu şi necesitând satisfacerea unor nevoi specifice pentru a-şi putea păstra armonia şi existenţa.

De aceea învăţământul, considera el, nu are altceva de făcut decât să-l ajute pe individ să înveţe cum să-şi armonizeze fiecare din aceste sisteme.

Astfel, pentru realizarea armoniei sistemul fizico-energetic trebuie să-l înveţe cum poate să-şi realizeze o mobilitate, o stabilitate şi o circulaţie cât mai bună a energiilor în corp (prin predarea unor cursuri de dansuri, de arte marţiale, de arta poziţiilor corpului, a unor tehnici de presopunctură, de masaj etc.), trebuie să-l ajute să ştie cum să-şi satisfacă în mod optim nevoile de hrană, de locuinţă, de îmbrăcăminte, de deplasare în spaţiu (prin predarea unor cursuri de alimentaţie şi de preparare a alimentelor, a unor cursuri despre arta construcţiilor şi despre arta producerii îmbrăcămintei, a unor cursuri prin care să fie învăţat să folosească diferite tehnologii de deplasare etc.).

La nivel emoţional el trebuie să înveţe să comunice cât mai optim cu celelalte elemente ale sistemului social (prin predarea unor tehnici de control mental care să-l ajute să elimine din sine manifestări specifice orgoliului, vanităţii, trufiei, mâniei, violenţei, tristeţii, depresiei, fricii, fobiei etc. care îl împiedică să realizeze în mod optim această comunicare) şi să se exprime artistic (creator) prin desen, pictură, poezie, literatură, interpretare muzicală etc. şi de asemenea să fie informat cât mai bine despre realităţile înconjurătoare (sociale, politice, eco-nomice etc.) prin cursuri audiovizuale (filme, proiecţii, teatru).

La nivelul mentalului analitic e nevoie să-şi însuşească informaţii suficiente (pe care să le analizeze şi apoi să le sinte-tizeze, organizeze, ordoneze cât mai eficient) în legătură cu modurile de funcţionare a diferitelor fenomene cu care intră în contact (religioase, economice, politice, filozofice, tehnico-ştiinţifice, artistice etc.) astfel încât să se poată adapta optim acestora stăpânindu-le mecanismele de manifestare şi folosin-du-le pentru realizarea unei mai mari armonizări proprii şi a sistemelor sociale cu care intră în contact. Îl vor ajuta în acest sens studierea unor materii ca: Istoria gândirii economice, Conjunctura economică internă şi internaţională, Drept Comercial, Contabilitate, Afaceri la cheie, Bănci şi burse, Informatică; Istoria gândirii politice, Implicarea politică, Modele de organi-zare politică a societăţii, Conjunctura politică internă şi interna-ţională; Filozofie antică şi medievală, Filozofie modernă, Filozofie contemporană, Postmodernism; Istoria Psihologiei, Psihoterapii; Istoria religiilor, Mistica, Istoria mişcărilor oculte şi societăţilor secrete, Semne esoterice; Ştiinţe de frontieră, Istoria ştiinţei, Tehnici de meditaţie etc.

E nevoie de asemenea să cunoască mecanismele de funcţionare ale psihicului (prin stăpânirea mecanismelor unor psihoterapii tradiţionale sau specifice diferitelor orientări actuale din psihologie) pentru a se putea astfel armoniza optim şi la acest nivel.

În ceea ce priveşte sistemul mentalului sintetic e nevoie ca studentul să se aprofundeze în cunoaşterea realităţii prin însuşirea principiilor de practicare şi practicarea efectivă a diferite tehnici de meditaţie şi concentrare (de inspiraţie tradiţională, sau rezultate în urma ultimilor cercetări ştiinţifice) care să-i permită să-şi extindă câmpul de cuprindere al conştiinţei prin cunoaşterea unor noi stări de conştiinţă cum sunt de exemplu cele pe care el l-a putut experimenta în urma practicilor primite în atelierele de perfecţionare (şi multe altele).

Toate aceste cursuri trebuie să se bazeze pe prezentarea practică audio-vizuală a modalităţilor prin care

individul îşi poate satisface toate nevoile sale fizice, psihice şi spirituale şi astfel să devină capabil să-şi armonizeze singur propriul sistem al fiinţei şi să contribuie cât mai activ cu putinţă la realizarea unei armonizări superioare a sistemelor sociale şi naturale în care se manifestă. Seminariile vor fi interactive şi bazate pe îndemnarea studenţilor de a dezvolta o critică constructivă pe baza diferitelor sisteme de raportare la realitate (economice, politice, religioase etc.) pe care le vor studia şi de a se exprima cât mai creativ şi mai liber şi nu a copia automat fără spirit de discernământ gândirea cuiva (indiferent cine ar fi sau ar pretinde că ar fi acel cineva). Acest tip de universitate încurajează individualizarea omului şi dezvoltarea capacităţilor creati-ve cu care fiecare este dotat şi condamnă astfel orice activitate didactică care înăbuşă spiritul critic şi creativitatea individului făcând din el un simplu reproducător al unor informaţii de obicei lipsite de substanţă şi conţinut practic (cum din păcate e organizat învăţământul tradiţional actual).

Când termină proiectul, lui Alexandru îi devenii foarte clar că societatea are nevoie urgentă de implementarea unor modele educaţionale similare sau identice cu cel pe care el îl propune pentru a depăşii starea de criză în care aceasta se află şi de aceea de abia aştepta să-l prezinte în Sanctuarul Creaţiei în faţa Fraţilor Creatori pentru ca împreună cu ei să-l poată pune în practică cât mai curând.

Aşadar luă proiectul şi îl duse la Sanctuar pentru a i-l arăta lui Waox. Acesta îl felicită pentru prima sa muncă de creator şi îl anunţă că multă muncă îl aşteaptă înainte până când această universitate va prinde contur în lumea fizică.

Îi mai dezvălui şi momentul iniţierii sale.

Aşa că peste şapte zile, la aceeaşi oră, Alexandru era prezent în camera cubică, îmbrăcat în haine de gală – era vremea să-i cunoască pe ceilalţi Fraţi Creatori şi să fie recunoscut ca unul dintre ei.

Iniţierea

Fusese condus în camera de reflecţie şi fusese lăsat acolo câteva zeci de minute să mediteze profund dacă încă mai vrea să-şi asume această sarcină dificilă, de Frate Creator; dacă e dispus să facă eforturile necesare pentru a ajuta ca proiectele sale şi ale fraţilor săi să poată fi puse în practică.

La sfârşitul acestei reflecţii trebuia să completeze un Testament, în care să arate cum ar vrea să devină lumea în urma acţiunilor sale de ajutorare a perfecţionării ei.

Scrisese în el că vrea ca aceasta să se apropie cât mai mult de idealuri şi că va face tot ce îi stă în putinţă (material, intelectual, financiar) pentru ca acest lucru să se realizeze. Se declară iremediabil înclinat pe calea care duce la armonizarea superioară a fiinţei sale şi a fiinţei sociale din care face parte.

Străinul veni şi luă Testamentul şi dispăru câteva momente în spatele uşii deasupra căreia era simbolul creatorilor. Apoi se întoarse şi îl conduse în camera din stânga. Intrară într-o cameră ai cărei pereţi erau acoperiţi cu pânză neagră şi care avea în centru o masă mortuară, acoperită şi ea cu pânză neagră.

I se explică că orice frate creator trebuie să treacă printr-o moarte simbolică, prin care să moară pentru non - idealuri şi să renască pentru idealuri.

Fusese aşezat pe masa mortuară şi i se ceru să închidă ochii.

Străinul începu să vorbească solemn:

- Tu, dragă frate, în acest moment mori pentru non - idealuri. Din acest moment trebuie să moară în tine indiferenţa şi iresponsabilitatea faţă de bunul mers al lumii, lipsa de sinceritate cu tine însuţi şi cu ceilalţi oameni, egoismul prost înţeles, ignoranţa în legătură cu mecanismele de funcţionare a diferitelor fenomene, atitudinea anarhică şi de distrugere critică şi neconstructivă, imprudenţa, dogmatismul şi credinţa oarbă.

Apoi vei învia şi în tine trebuie să se nască nemijlocit Iubirea, Cunoaşterea şi Forţa, Binele, Adevărul şi Frumosul, Libertatea, Dreptatea şi Unitatea, înglobate şi simţite toate ca manifestări ale Absolutului.

Dragă frate, din acest moment trebuie să moară în tine orgoliul, mânia, frica, tristeţea, lenea, lăcomia şi desfrâul şi să învie din cenuşa lor smerenia, calmul, curajul şi prudenţa, bucuria, hărnicia, cumpătarea şi sinceritatea.

După ce zise acestea, Străinul spuse cu putere în glas:

- Ridică-te acum dintre morţi frate al nostru şi devin-o unul dintre nemuritori.

Alexandru se ridică de pe masa mortuară şi în faţa sa îl văzu pe Străin:

- Frate, să ştii că nu e uşor să devii nemuritor prin creaţiile tale. În calea lor tu vei întâlni multe obstacole. Mai vrei să creezi pentru binele omenirii?

- Da, cu toată inima, fratele meu, îi răspunse Alexandru.

- Atunci, urmează-mă.

Şi ieşiră din camera mortuară. În faţa uşii de intrare în Sanctuar, Străinul îi spuse:

- Simbolul de deasupra uşii arată că noi lucrăm cu cele trei forţe ale lumii (creaţia, menţinerea şi distrugerea) pentru a aduce stabilitate şi armonie în univers (simbolizată de pătrat) şi a realiza în acesta perfecţiunea (simbolizată de cerc), care este ţelul spre care tindem.

Ritualul acesta reprezintă pe scurt nivelele de perfecţionare în care ai fost iniţiat şi care nu au un sfârşit. În camera de reflecţie tu trebuia să dai probă că ai înţeles că Totul este Iubire, în camera

mortuară tu ai înţeles că chiar dacă Totul este Schimbare, tu ai un punct de reper în ea, Idealurile, prin care tu astfel stăpâneşti schimbarea.

Zicând acestea Străinul deschise uşa Sanctuarului şi în faţa lor apăru o scară de piatră cu douăzeci şi unu de trepte. Coborâră şi apoi îi spuse:

- Aceste trepte, organizate pe şapte nivele de câte trei trepte fiecare, sunt cele şapte nivele de perfecţionare prin care tu te-ai adâncit în cunoaşterea propriului tău psihic, în cunoaşterea propriului tău subconştient, în cunoaşterea multora din mecanismele lui de manifestare, cu ajutorul celor trei forţe ale omului liber: distrugerea, creaţia şi menţinerea.



Această coborâre simbolizează coborârea în infernul psihicului tău şi alungarea de acolo a tuturor raţionamentelor greşite, specifice mâniei, orgoliului, fricii, tristeţii, lenei, lăcomiei şi desfrâului şi a altor raţionamente greşite specifice mentalului tău existenţial filosofic, intuitiv şi / sau volitiv.

Astfel tu ai putut conştientiza că în psihic Totul este Aşteptare (Previziune) şi ai ajuns să devii un Profet Adevărat (să poţi estima cu adevărat care vor fi efectele reale ale diferitelor tale acţiuni, pornite din diferitele tale raţionamente şi moduri de gândire).

Acum erau în partea de jos a sferei – la demisolul ei – la stânga era un vas lung cu apă, cam de zece centimetri adâncime, iar la dreapta erau zece vase, în care ardeau zece flăcări.

În semisfera în care erau nu mai era altă lumină decât cea a flăcărilor ce ardeau.

Străinul îi spuse:

- Jocul acesta de lumini şi umbre creat de apă şi foc trebuie să-ţi amintească că Totul este Vis şi Realitate deopotrivă.

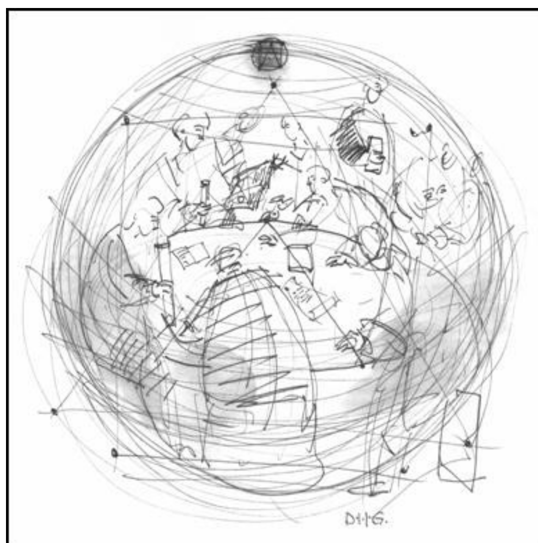
Într-o parte a semisferei era o scară în spirală, care urca în semisfera superioară.

Scara spiralată avea zece porţiuni marcate şi pe fiecare dintre acestea era înscris unul din cele zece idealuri ale Creatorilor.

Străinul îi mai spuse:

- În timp ce urci, trebuie să pronunţi cu voce tare numele fiecăruia din cele zece idealuri, astfel încât să se audă sus. Când vei ajunge sus, va trebui să spui doar „Totul este creaţie!”.

Alexandru urcă scara, pronunţând cu putere fiecare ideal. Ajuns sus în semisfera superioară, văzu în jurul unei mese circulare, dispuşi pe mai multe rânduri, vreo 20 – 25 de fraţi.



Se înclină în faţa lor în semn de respect şi, după un moment de tăcere, zise cu putere:

- Totul este creaţie!

- Noi suntem creatori!, îi răspunseră toţi ceilalţi într-un glas.

Apoi Waox zise:

- Bine ai venit în rândurile noastre, frate creator!

Semisfera avea la polul ei superior un acoperiş de sticlă, de formă semisferică, şi patru geamuri, dispuse în cele patru puncte cardinale. De acoperiş era legat un glob mare, care lumina noaptea încăperea. Mai erau în încăpere şi câteva dulapuri, în care fraţii creatori îşi ţineau planurile de creaţie.

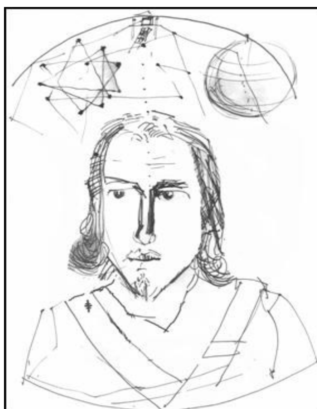
Alexandru fusese invitat să ia loc la masă, după care Waox ţinu un discurs de primire şi îi prezentă pe fiecare dintre fraţii prezenţi.

Apoi Alexandru fusese invitat să ţină şi el un discurs, în care să se prezinte, să-şi deschidă sufletul faţă de ceilalţi şi să-şi prezinte proiectul. Bucuros de ocazie el îşi prezentă cu mult entuziasm viziunea sa asupra educaţiei umane şi proiectul de universitate la care se gândise.

La sfârşitul discursului său se îmbrăţişă cu toţi cei prezenţi şi se retraseră din Sanctuar într-o cameră alăturată, unde era aranjată o masă cu bunătăţi pentru sărbătorirea cum se cuvine a primirii lui în Frăţie.

Fraţii erau tare bucuroşi de elanul său tineresc şi îi promiseră tot ajutorul de care are nevoie pentru a-şi implementa primul său proiect de creaţie. Au stabilit că se vor întâlni cu toţii în curând pentru a discuta în amănunt proiectul său şi pentru a stabili strategia de implementare a lui în societate.

Alexandru se reîntâlni acum şi cu Călugărul şi observă că acum vorbele lui nu-i mai par aşa misterioase ca în urmă cu câţiva ani. Între timp îşi lărgise şi el considerabil conştiinţa.



Seara aceea fusese o seară de neuitat.

Pe drumul spre casă el se gândea acum cât de plină de surprize este viaţa şi cât de schimbătoare poate părea ea în funcţie de modul în care noi ne raportăm ei.

„Totul este o infinită călătorie prin conştiinţă”, se gândi el.

„Nu există un început sau un sfârşit al acesteia, dar există o infinitate de forme de conştiinţă, ce pot fi cunoscute şi experimentate cu bucurie şi uimire neţărmurită de cel care îşi trezeşte Conştiinţa în faţa Infinitului!”

Gândind acestea Călătorul Creator se lăsă absorbit în Întreg, vibrând la unison cu suflarea Vieţii şi lăsându-şi sufletul să se scalde în bucuria eternă a Regăsirii…

Aici cuvintele deja sunt neputincioase şi nu mai pot spune nimic…

Pentru a descărca spre lectură alte cărţi de acelaşi autor vizitati:
http://www.scribd.com/Radu%20Lucian%20Alexandru
http://radulucianalexandru.weebly.com

E-mail: radu.lucian.alexandru@gmail.com
Id Messenger: radu_lucian_alexandru@yahoo.com
YouTube page: www.youtube.com/radulucianalexandru